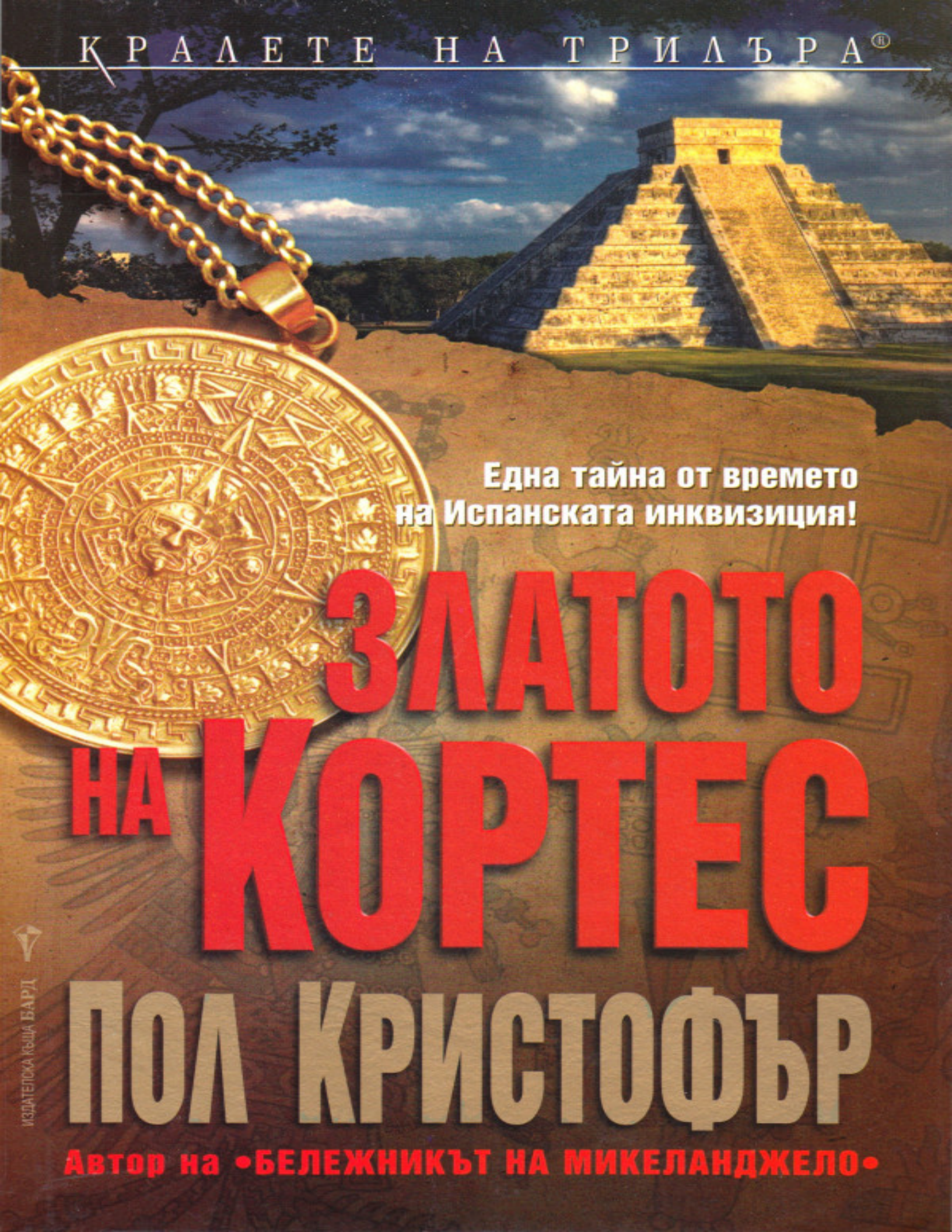

КРАЛ ЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

Една тайна от времето
на Испанската инквизиция!

ЗЛАТОТО НА КОРТЕС

ПОЛ КРИСТОФЪР

Автор на • БЕЛЕЖНИКЪТ НА МИКЕЛАНДЖЕЛО •

ПОЛ КРИСТОФЪР ЗЛАТОТО НА КОРТЕС

Превод: Асен Георгиев

chitanka.info

Една тайна от времето на Испанската инквизиция!

Докато издирва испански галеон в Карибите, археоложката Фин Райън и нейният партньор лорд Били Пилгрим откриват доказателства за изгубен ацтекски ръкопис. Носят се слухове, че безценната творба, създадена от Ернан Кортес, завоевателя, обвинен в ерес, разкрива тайната за местоположението на изгубения Златен град. Фин и Били скоро осъзнават, че не сами в своето търсене.

По същата следа върви и шефът на страховита религиозна група, готова да убива, за да се добере първа до ръкописа, както и милиардер социопат, който има свои собствени тъмни причини да желае да го притежава. Докато се опитват да намерят ръкописа и същевременно да останат живи, Фин и Били попадат на една още по-голяма и много по-взривоопасна тайна. Тя ще ги отведе от джунглите на Юкатан до пустинята Сонора, където залозите са на живот и смърт, а играта едва започва.

МИНАЛОТО

1.

Неделя, 15 юли 1521 г., сл.Хр.

Кайо Хуесо, Флорида

Брат Бартоломè де лас Касас от Ордена на братята проповедници, или с други думи, от Ордена на св. Доминик, чу огромната водна маса, преди да я види. Надигащата се девета вълна изскочи от мрака на разрушителната буря, подобна на виещо животно, безмилостно катерещо се нагоре, което изведнъж се появи зад натоварения със съкровище галеон „Нуестра Сеньора де лас Ангустиас“. Коремът на вълната беше толкова черен, колкото нощта около нея, огромните ѝ бесни рамене бяха гадно зеленикави, а одърпаната ѝ къдрава глава се белееше сред призрачните мустаци от пяна и пръски, блъскани от вятъра.

Тя се надигаше като падаща стена над кърмата на стенещия кораб, блъскайки галеона пред себе си като тресчица в пълноводна канавка.

Кипящата вълна се издигна, докато нямаше накъде повече, изпълни черното небе над уплашения монах и се протегна надолу към кораба като неприязнено виещ демон на океана. Брат Бартоломè знаеше без всякакво съмнение, че животът му скоро ще свърши.

Той безпомощно чакаше смъртта, свит в средната част на плавателния съд с останалите пътници, които се качиха на борда в Хавана. Включително момчето, дон Антонио Веласкес, син на губернатора, който пътуваше за вкъщи, в Испания, където трябваше да получи подходящото за младеж от благородно потекло образование. Неколцина от екипажа отчаяно се мъчеха да спуснат на вода спасителните лодки на „Нуестра Сеньора“, висящи на лодбалките над капака на основния люк на палубата, докато останалата част от хората се бяха струпали на палубата над моряшките помещения в предната част на кораба. Никой не беше останал долу в това отчаяно време. Независимо колко е ужасна, по-добре да гледаш приближаването на съдбата, отколкото да седиш, без да виждаш нищо, в пропускащия вода неосветен ковчег. Дъждът се изливаше като порой над тях и останките

от стаксела и форсела плющяха от ужасния вятър, а такелажът барабанеше като градушка по разкъсания и съсипан брезент. Останалите платна бяха накъсани на парчета, а бушпритът беше строшен на късове и го нямаше.

Някъде дълбоко в корпуса сигурно имаше дупка, защото „Нуестра Сеньора“ бе започнала да се движи все по-мудно и по-мудно и да се пълни с вода откъм кърмата. Котвата ѝ беше изчезнала, принуждавайки кораба да бяга пред вятъра, и от този момент всички остатъци от контрол напълно изчезнаха. Главната мачта охкаше и скърцаше, корпусът стенеше, а вълните безмилостно се стоварваха върху страните на галеона. Всички знаеха, че корабът няма да изкара и час, да не говорим за цялата нощ.

Брат Бартоломè обърна навреме глава, за да види смъртоносната, стоварваща се като тояга вълна, и имаше само миг на разположение, за да вземе мерки за спасяването на душата си и скъпоценния си товар. Без грам съзнателна мисъл той се просна по корем върху подгизналата палуба, обгърна здраво котвената верига, която лежеше между кабестана и кнехта, и я стисна на живот и смърт, докато чудовищната вълна го връхлиташе.

Водната маса се стовари с оглушителен рев, а от вътрешността на кораба се чу още по-ужасяващ звук: дълбокото пронизително скърцане, когато килът се плъзна по невидимия риф и заседна бързо и рязко на дъното, притиснат между скритите коралови челюсти. „Нуестра Сеньора“ застина неподвижно във водата. Тогава се чу могъщ пукот — рухна и главната мачта, повличайки рейките и рангоутите със себе си в бушуващите вълни.

Вълната безпрепятствено помете корабната палуба, погълна екипажа, разби спасителните лодки и погребва брат Бартоломè под тонове задушшаваща вода. Продължи да бушува, засмука натежалото расо и опъна болезнено ръцете му, но той успя да не отслаби хватката си, докато зелената водна стена не мина над него. Тогава се надигна, за да поеме въздух, и за миг видя, че е единственият останал на палубата. Всички други бяха изчезнали с изключение на момчето, дон Антонио, който сега лежеше като счупена детска играчка, оплетен в релинга на фокмачтата. Главата му беше смазана и мозъкът му влажно се процеждаше изпод шапката. Очите му бяха широко отворени и

вторачени в черното небе, без да виждат нещо. Явно нямаше да учи в Испания.

Брат Бартоломè погледна назад към кърмата, но видя само мрак. Опитвайки се с мъка да остане на колене, той започна да къса черното си расо, защото осъзна, че ако бъде запратен във водата, напоената тъкан ще го погуби, като го завлече на дъното. Успя да се освободи от тежката роба и точно тогава следващата вълна се стовари без никакво предупреждение.

Без котвената верига, за която да се хване, монахът веднага беше повлечен от водата, която го повдигна, завъртя го през глава и го запрати към оплетения такелаж на носа. Той си удари главата в релинга и почувства как нещо го убоде в гърлото, когато една дървена треска се заби в него. След това се озова отвъд борда и потопен толкова дълбоко, че усети кораловото дъно, което го блъсна в раменете и врата. Смазан от огромната тежест на водата, монахът се въртеше безпомощно във вълната по океанското дъно. Насили се да задържи дъха си и се стрелна към повърхността, размахвайки ръце като вятърна мелница, с вдигнато нагоре лице.

Най-сетне успя да се освободи от ужасяващата водна хватка и започна да пълни дробовите си с въздух, широко раззинал уста, като едновременно повръщаше морска вода. Тогава усети блъскането на следващата вълна, която отново го повлече напред и надолу, без да му остави достатъчно време да си поеме дъх, и потопа го отново го погълна. Пак беше притиснат към дъното, грубият пясък и коралите раздраха кожата му и още веднъж, изтощен, задрапа към повърхността за следващото вдишване и повръщане.

Четвърта вълна го повлече, но този път вместо корали по спускащото се полегато надолу дъно имаше само пясък и почти не му се наложи да плува, за да излезе на повърхността. Краката му кървяха, но монахът се хвърли напред с последни сили и залитна, когато водата се отдръпна назад в течение, което засмукваше всичко на брега по пътя си и беше достатъчно силно, за да го повали на колене. Той запълзя, изправи се отново на крака и се хвърли напред, докато нозете му се подгъваха от отчаяние. В някакво ъгълче на съзнанието си знаеше, че още една вълна, силна като първата, все още може да му открадне живота, въпреки че спасението беше толкова омайно близо.

Той отново се запрепъва в предателските води, които го дърпаха за петите и едва не го събориха. Направи една крачка, после още една, примигвайки от биещия косо заслепяващ дъжд. Пред него в далечината се виждаше широката ивица на светлеещ бряг и по-тъмната линия на горичката от ветрилообразни и кокосови палми с извити от вятъра и силния дъжд стволоче. Незрелите плодове се късаха и се стоварваха на земята като оръдейни гюлета. Монахът дишаше шумно и тежко, а краката му сякаш бяха пълни с олово, но поне беше вън от лудия сграбчващ прибой, който — сега зад гърба му — се стоварваше върху брега с оглушителен трясък.

Залитна нагоре по песъчливия хълм, достигна точка, която се извисяваше над корабните останки, и се обърна отново към морето. Изтощен се отпусна на колене. Беше гол, с изключение на късове от ленените му чорапи и долната риза. Все още беше много уплашен, но заплака от облекчение, докато гледаше втренчено във виещия мрак. По Божията милост и заради несекващите чудеса на най-тайните и страховити Божии кучета^[1] той бе оцелял.

През дъжда можеше да вижда кипящото и надигащо се пенещо бяло, отбелязващо местоположението на рифа, на който се беше натъкнал корабът, но нищо повече. Някъде там, навътре в морето, „Нуестра Сеньора де лас Ангустиас“ умираше, разпадайки се под зъбите на кораловия бряг. Екипажът и капитанът ѝ бяха понесли своята участ, оставяйки брат Бартоломè сам на това ужасно място. Когато изведнъж се сети, той зарови под останалото му облекло и опипом затърси увития в навосъчена хартия пакет и скъпоценното му съдържание, който за по-голяма сигурност беше запасан на кръста му. Изрева от разочарование срещу виещия вятър. Ръкописът и последната най-голяма тайна, останала от демоничния еретик и враг на Господа Ернан Кортес, маркиз Дел Вале де Оаксака, бяха изчезнали.

---

[1] Авторът намеква за Светата инквизиция. — Б.пр. ↑

2.

Понеделник, 24 декември 1962 г.

Военновъздушна база „Макдил“, Тампа, Флорида

Понякога две малки събития, маловажни сами по себе си, могат да се съчетаят в ужасяващ резултат със силата на взривена водородна бомба. Коледното празненство в базата стана причина за туптящата от махмурлук глава на майор Бък Тайнън и корозирания клапанен щифт в турбината на външния двигател откъм левия борд на стратегическия бомбардировач В-47, известен като *Гъската на мама*.

Задачата на Тайнън като командир на самолета и пилот беше да „прави тегели в квадратчета“, докато пилотира *Гъската на мама* по установения маршрут от „Макдил“ на запад до координати на картата отвъд полуостров Юкатан. След това на югоизток до други координати след Кингстън, Ямайка, после трябваше да кривне на изток до островите Търкс и Кайкос, леко забърсвайки кубинското въздушно пространство при Гуантанамо. След това от Търкс и Кайкос да поеме обратно към „Макдил“, за да стигне там точно за закуска. Две яйца на очи с бекон и пържени картофи по селски.

Целият полет отнемаше около пет часа и в нито един момент лъскавият бомбардировач не се намираще на повече от деветдесет минути път от своята основна цел в случай на война. След кризата през октомври, когато Хрущов и Кенеди се сблъскаха челно заради руските ракети, Тайнъновият и една дузина други екипажи на В-47 облитаха същите дежурни маршрути по двайсет и четири часа дневно седем дена седмично в Куба. Между В-47 от „Макдил“ и U-2 от „Едуърдс“ в Калифорния Кастро беше изцяло покрит.

Отвън *Гъската на мама* представляваше изцяло аеродинамична красавица. Отвътре беше наблъскана като барабана на перална машина. Със сигурност никой не беше мислил за екипажа, когато са конструирали птицата. Целият кокпит беше изместен леко надясно заради широкия 45,72 см коридор отляво. Според хора, на които може да се има доверие, самолетът беше сглобен една събота и неделя в хотелска стая в Глендейл, Калифорния. Оригиналната форма беше

изрязана от парче балсово дърво, купено от местния строителен магазин. Седалките бяха разположени като при тандем, навигаторът — същевременно и бомбардир, беше пхнат в носовата част, вторият пилот над и зад него, пилотът зад втория, като само техните места бяха разположени под дебел пластмасов капак. При извънреден случай навигаторът се изстрелваше надолу, което беше прекрасно, стига самолетът да се намира на достатъчно височина. Пилотът и вторият пилот се катапултираха нагоре.

В самолета нямаше тоалетна, така че мъжете си носеха импровизирани уринатори. Що се отнася до храната, кафето в термоси и сандвичите, увити във восъчна хартия, бяха в реда на нещата. Въоръжението се състоеше от две автоматично управлявани оръдия на опашката, от които нямаше кой знае каква полза срещу ракетните батареи „земя — въздух“ на Фидел или каквото и да било друго нещо, което биха могли да срещнат на единайсет хиляди осемстотин и деветдесет метра височина.

Бомбеният товар беше нещо съвсем различно: две термоядрени устройства В-43 MOD-1 с дължина три метра и осемдесет и един сантиметра и по един мегатон мощност. Една от тях би превърнала Хавана в кратер. Две щяха да превърнат северната част на Куба в слой разтопено стъкло. Тайнън рядко мислеше за подобни неща. Неговата работа беше да лети по маршрута, а след това да отиде на закуска. В резултат на снощната вечер той мислеше за дългия полет и пронизителното си главоболие. Последното, което искаше, беше да лети.

През първия час след излитането от „Макдил“ всичко беше както обикновено. Дик Бауман, навигаторът, пееше безкрайната мелодия на „Ърлският херцог“^[1], докато държеше под око курса и другите си карти. Уоли Менг, вторият пилот, всъщност управляваше самолета. Тайнън дремеше и чакаше да поеме управлението, след като минат първия етап. Навън беше дълбок мрак. Беше два през нощта и определено не цареше оживление. Единственият друг шум освен Баумановата разновидност на „Ърлският херцог“ беше монотонното бучене на шестте двигателя J-47 и свистенето на въздуха, който облизваше капака на кокпита при скорост двеста и четирийсет километра в час.

Тайнън въздъхна зад дебелията гума на своята маска. Със същия резултат би могъл да се намира в автобус. Първият черен облак на хоризонта си беше точно това — първи черен облак. Бауман първо го улови на малкия екран на своя радар.

— Майоре, точно пред нас лежи буреносна система — изпука в слушалките на Тайнън гласът на навигатора с акцент от Тенеси.

— Споменава ли се в сводката на метеорологичната служба?

— Не, сър, няма нищо.

— Тъпанари.

— Прието, майоре, точно така е.

— Как изглежда?

— Голяма. Вероятно тропическа буря. На около петдесетина километра от нас — обясни Бауман.

Тайнън хвърли поглед на индикатора за скоростта на въздуха: шестстотин петдесет и шест километра в час. Единайсет километра и нещо на минута. Може би пет минути, докато налетят право в центъра ѝ.

По дяволите.

— Малко късно за сезона, нали?

— Така е, майоре, но това няма да я накара да изчезне.

— Можем ли да я прехвърлим?

— Съмнявам се. Доста е висока, сър.

— Електричество?

— Най-вероятно — изръмжа напрегнато Бауман. — Тези мексикански въртележки обикновено са такива.

В-47 беше известен със своята придирчива електроника. Последното, което Тайнън и останалите биха желали, бе да прекарат *Гъската* през гръмотевична буря с няколко мегатона ядрени бомби в търбуха.

— Дай ми маршрут, който срязва малко ъгълчето на квадранта. Ще видя дали ще успее да се промъкне.

— Да, сър — отговори Бауман.

Тайнън натисна бутона на гърлото си за смяна на канала на микрофона и заговори с Уоли Менг, седнал пред него на мястото на втория пилот:

— Уоли, аз ще я поема. — С лявата си ръка той хвана щурвала, който внезапно стана по-тежък, когато Менг отстъпи контрола върху

големия самолет.

— Имаш я — отговори вторият пилот.

— Потвърдено. — Тайнън почувства как под шлема му започна да се образува пот. Вече не се чувстваше като в автобус. Сто тона стомана и алуминий се носеха с половината от скоростта на звука към огромния електрически контакт в небето.

— Майоре — изпука гласът на Бауман от преградката за навигатора в носа, — ще се отклоним с десет градуса от курса, а след това трябва да се върнем. Това ще се отрази малко върху горивните ни запаси.

— Майната му на бензина. Въведи маршрута.

— Да, сър.

Изведнъж се намериха във външния край на бурята. Дъжд се лееше върху пластмасовия кокпит като из ведро и замъгляваше всяка видимост. Автопилотът беше поел руля и Тайнън усещаше как възголемите педали мърдат под обутите му в ботуши крака. Точно пред тях избухна светкавица и освети небето. Майорът изведнъж усети болка да пронизва челото му, когато звуковата вълна се стовари върху тях. Самолетът се разтресе като листо. Точно в този миг корозираният клапанен щифт в дюзата на левия външен двигател се пропука и разпадна. Резултатът настъпи мигновено. Моторът избухна и се откъсна от усилените си пилони, леейки блестящ облак от силно избухлив керосин, като преди това отнесе около шест метра от лявото крило на *Гъската на мама*. Загубата на мощност, която обикновено се проявяваше при излитане, беше един от нерешените проблеми на иначе отличното досие на В-47 в областта на стабилността. Упътването за употреба на бомбардировача, особено в случай на катастрофално събитие, каквото преживяваше *Гъската*, изискваше от пилота в рамките на 1,7 секунди да завие на противоположната страна, за да попречи на самолета да влезе в свредел в резултат на тягата от двигателите на неповреденото крило. Контролното време от 1,7 секунди беше доста над възможностите на напоения с алкохол мозък на майор Бък Тайнън в този критичен момент. Преди да стовари крака си върху педала на руля, вече бяха минали почти цели три секунди.

Той се бореше за контрола върху машината, но нищо не помагаше. Земното притегляне и физиката наложиха волята си на

Гъската на мама. Крайният резултат беше неизбежен и всички от екипажа на бомбардировача го знаеха. Те реагираха инстинктивно.

В носовия отсек Бауман сграбчи приличащата на велосипедна спирачка ръчка отдясно на седалката си и я натисна. Барутният заряд под седалката изби шарнирния механизъм и навигаторът беше засмукан от мрака. За съжаление механизмът за задействане на парашута, монтиран на седалката, беше откъснат при катапултирането. Бауман пиця през цялото време, докато фучеше надолу в мрака от две хиляди метра височина над тъмните води на два километра от полуостров Юкатан без нищо, което да забави падането му. По времето, когато седалката и завързаният с колани към нея навигатор достигнаха водната повърхност, скоростта им беше смъртоносна. За тях водата беше с плътността на гранит и при удара Бауман се разпадна на парченца.

Съдбата на Уоли Менг не беше по-добра, макар че спазва процедурите за катапултиране до последната буква. Увери се, че коланите на седалката са стегнати, провери дали механизмът за отваряне на парашута на рамото му е закачен, след което се протегна надясно към механизмите за бързо освобождаване на въздушния маркуч и съобщителните кабели. Накрая напипа ръкохватката на катапултния механизъм и я натисна. Трите барутни заряда се възпламениха един по един и седалката полетя нагоре със скорост 18 G. Единствената му грешка беше прекалено бързата му реакция. Нещастният втори пилот предполагаше, че Тайнън вече е катапултирал. Балдахинът над главата на Менг беше цял и на мястото си — навита арка от здрава пластмаса. Шлемофонът на Менг се вряза в балдахина, строшавайки и двете, а силата на удара смаза черепа му като яйце, ударено в ръба на чугунен тиган. Главата му, която сега се крепеше единствено от разбитата каска, беше пробила плексигласа и изложена на въздушното течение, което обгръщаше защитната обвивка с 640 километра в час. На практика незащитеният врат на Менг беше извит от силата на течението и срязан от нацепения плексиглас. Отрязаната глава излетя в мрака на нощта и се заизвива като проблясваща топка за боулинг в биещия отгоре дъжд.

Тайнън най-накрая се посвести и донякъде успя да овладее самолета, като продължаваше да се бори с педалите, вторачен в инструментите на таблото, които или светеха червено, или примигваха

и угасваха, когато силният дъжд нахлу в кабината през разбития капак и те започнаха да дават накъсо. Нещата се влошаваха допълнително от гъстия дим от барутните заряди от седалката на Уоли Менг и кръвта, която бликаше от трупа му, все още пристегнат с колани към нея. Последният поглед на Тайнън към висотомера показва, че *Гъската* се е спуснала на по-малко от шестстотин метра над водата, а изкуственият хоризонт сочеше удивително плитко пикиране.

Пожарът в двигателя беше угаснал, но за бомбардировача вече нямаше надежда. *Гъската* беше обречена независимо от всичко. На шестстотин метра височина въпреки плиткото пикиране след няколко секунди щяха да се блъснат във водата. Той провери коланите на парашута, затвори очи и избълва една крайно мръсна дума, която без съмнение щеше да шокира жена му, ако имаше такава. После натисна спусъка и полетя нагоре към черното дъждовно небе над юкатанските джунгли.

---

[1] Хит на Джийън Чандлър от 1962 г. — Б.пр. ↑

НАСТОЯЩЕТО

3.

Фин Райън седеше на една от твърдите пейки в огромната читалня на Главния архив на Индиите в Севиля, Испания, докато нейният делови партньор и приятел лорд Били Пилгрим преглеждаше поредното парче пожълтял пергамент с голяма лупа в стил Шерлок Холмс. Пред Фин стоеше отворен лаптоп. Една до друга две технологии, разделени от петстотин години.

— Човек би си помислил, че монасите, които са писали това, са имали по-хубави почерци — измърмори Били, приведен ниско над ръкописа.

— Ти си този, който си е избрал испанска филология в Оксфорд — усмихна му се Фин.

— Литература, а не списъци на прането — отговори Били, — каквито са тези драсканици. Списъци на товари, списъци на пътници, сметки за товаренето, бележки от един бюрократ до друг за състоянието на захарната индустрия. Наистина е ужасно досадно.

— Както казва Индиана Джоунс в „Последния кръстоносен поход“: „По-голямата част от археологията се върши в библиотеките...“.

— Да му го начукам на Индиана Джоунс — отговори нейният рус другар. — Не си го виждала да клечи в някой мавзолей като този тук и да си вади очите с прашни ръкописи. Той тича наоколо и размахва бича си, бие се срещу плъхове и змии и стреля по хората. Ако питаш мене, това е много по-забавно.

— На мен ми дай прашните помещения — кимна Фин. — От другото получих толкова, че ще ми държи влага за известно време.

— Предполагам, че си права — съгласи се Били. При последното им приключение бяха нападнати в лондонското метро, лодката му бе взривена на амстердамското яхтено пристанище, едва не изгубиха живота си заради един тайфун в Китайско море, а накрая бяха захвърлени на пустинен остров откъм северното крайбрежие на Борнео с групичка наследници на древни китайски воители. А това беше само началото на неприятностите им.

— Да се върнем към онова, заради което сме тук. Какво казват старите бележки и сметки за товаренето на „Нуестра Сеньора де ла Ангустиас“? — попита Фин.

— Че през 1521 г. в средата на юли попада на ураган и потъва като камък точно пред Кий Уест, който по онова време са наричали Кайо Хуесо, или Остров на костите. Шест месеца по-късно спасителният кораб „Нуестра Сеньора де ла Консепсион“, известен на екипажа си като *Кагафуего*, е изпратен от Хавана, за да спаси съкровището, което било значително.

— *Кагафуего*?

— Преведено буквално, означава „серящ огън“, щом искаш да знаеш.

— Забрави, че попитах — отговори Фин. — Какво става после?

— Спасяват почти всичко, затова никой не обръща внимание на останките. В тях няма нищо. Успяват да спасят и един оцелял от потъналия кораб. Човек на име брат Бартоломè де лас Касас. Доминиканец. Името се среща няколко пъти. Трябва да е бил много важен.

— Чудя се дали това е съвпадение — замислено каза Фин.

— Съвпадение?

— Баща ми непрекъснато говореше за човек със същото име, когато беше на разкопки в Мексико и Централна Америка. Тогава бях още дете — обясни тя. — Освен това този Бартоломè де лас Касас е бил доминиканец. Той е един от братята, които влизат в Мексико заедно с Кортес. Брат Бартоломè е изповедникът на Кортес, знаел е всичките му тайни, включително местоположението на тайния храм в Юкатан, където Монтесума скрива по-голямата част от своето съкровище. Кортес се страхува, че кралският съд в родината му ще го изкара еретик пред Инквизицията, за да откраднат златото и скъпоценностите, затова не казва никому къде се намира този митичен град. Всички в мексиканската колония го търсят в продължение на повече от сто години, след това е забравен и превърнат в мит. Всъщност в проклятие. — Фин вдигна рамене. — Говорело се, че има набъркан и някакъв кодекс, но това също става мит.

— Кодекс?

— Нещо като книга от дълги, сгънати като акордеон ивици, пълни с ацтекски пиктограми, върху хартия *аматъл* от сварена и

чукана кора на смокинови дървета. Един от най-известните е Флорентинският кодекс. Испанската инквизиция се опитва да организира унищожаването му и едва не успява. Другият е кодексът „Ботурини“, написан от неизвестен ацтек около десетилетие след завоюването на Мексико от Кортес. Съществуват около дузина от тях. Сега са разпръснати из цял свят. Принстън, Националната библиотека в Париж, Флорентинската библиотека...

— А Ватикана? — попита Били, докато гледаше през лупата избелелия пергамент пред себе си.

— Там е един от най-известните — кодексът „Борджия“. Защо?

— В този ръкопис непрекъснато се споменава нещо, наречено *Кавало Неро*, и Ватикана заедно с фразата „ивицата на Златния град на Кортес“. Да не би това да е едно от нещата за кодексите, които знаеш толкова добре?

— Така изглежда. *Кавало Неро* е на италиански и означава Черните рицари^[1] — обясни Фин и кимна, а в гласа ѝ се прокрадна вълнение.

— Някакво тайно общество?

— Не бих се изненадала — отговори Фин. — Особено ако в това са набъркани доминиканците. Те са движещата сила зад Инквизицията. Винаги са душили наоколо. Нещо като религиозно Гестапо. Един вид служба за сигурност през петнайсети век.

— Но това е Испания, а не Рим — възрази Били.

Фин поклати глава.

— Всички си мислят, че Инквизицията е създадена в Испания. Не е така. Всичко започва във Ватикана при папа Сикст IV, човека, който построява Сикстинската капела и основава наново Ватиканската библиотека. Инквизицията продължава да съществува, но сега се нарича Конгрегация за доктрината и вярата. Това е най-старият отдел във Ватикана.

— Черните рицари. Звучи доста зловещо.

— Ако са били доминиканци и са забъркани с Инквизицията, със сигурност не са добри момчета — съгласи се Фин. Тя затрополи с пръсти по масата пред себе си. — Чудя се дали е още там.

— Какво да е още там?

— Златният град на Кортес — отговори Фин. — Чудя се дали кодексът е още във Ватиканската библиотека.

— Може Кортес никога да не е стигал до там — възрази Били, сякаш изпълнен с надежда.

— Златният град — произнесе бавно Фин. — Баща ми винаги е вярвал, че съществува. Това беше неговият Свещен Граал.

— Мислех, че сър Галахад намира Граала, а след него Монти Пайтън и накрая Дан Браун.

— Пропусна Индиана Джоунс — разсеяно подхвърли Фин.

— Ти май много си падаш по него — отбеляза Били. — Или по-скоро по Харисън Форд?

— Шшшшт — махна му Фин. — Мисля!

Били Пилгрим се раздвижи неспокойно върху твърдата пейка.

— Защо имам такова ужасно предчувствие за предстояща гибел?

— Не бъди такъв стар мърморко — изсмя се Фин. — Хайде да намерим севилската разновидност на „Старбъкс“ и да си поговорим за Златния град.

Двайсет минути по-късно един млад мъж с бяла риза, разкопчана около шията, влезе бавно на Плаза де ла Алианца. В ръката си носеше малка видеокамера. Той приличаше на турист и донякъде всъщност беше така. Площадът беше малък и интимно уютен. Едната му страна беше заета изцяло от ронещата се задна част на църквата, която се издигаше на успоредната на него улица. Другите три страни на павирания с плочи площад бяха заети от малки магазинчета, включително кафене от веригата „Старбъкс“ на единия ъгъл. На площада бяха засадени за сянка малки портокалови дървета, които бяха покрити с оранжеви плодове.

В центъра му се намираше малък фонтан, какъвто можеше да се види на хиляди подобни площи, разпръснати из страната. Покрай задната стена на старата черква бяха подредени масички и столчета. Младият мъж се отпусна на едно от тях и плъзна камерата си за бавна панорамна снимка на площада. Изглежда вниманието му беше твърде силно привлечено от „Старбъкс“, което се намираше на приземния етаж в двуетажна варосана къща. Той приближи изображението и задържа камерата върху двойката, която седеше на маса пред кафенето. Грижливо увеличи още изображението, а след това натисна бутона за запис и го задържа, докато не засне достатъчно кадри. Двамата

разговаряха твърде сериозно. Русият мъж имаше тялото на плувец с широки рамене и тесен кръст. Фигурата на жената беше слаба, косата дълга и красиво рижава като на Дамата от Шалът^[2].

Младият мъж плъзна още веднъж камерата по площада за затвърждаване на легендата и след това я остави на масата пред себе си. Извади мобилния телефон от джоба на ризата си и набра кода за международно избиране... Първо италианският, а после 379 — кода за областта и седемцифрен номер. Някой вдигна слушалката след третото позвъняване.

— Да? — Езикът беше италиански, а тонът вежлив и обмислен. Глас с власт зад гърба си.

— Пипнах ги — каза младият мъж на площада. — Нашата връзка в архивите каза, че търсят указания, включващи информация за кодекса...

— Интересно — отбеляза мъжът от другата страна на линията. — Това прави две заинтересувани групи през последните два месеца.

— Какво да правя? — попита мъжът с бялата риза.

— Нищо. Засега ги наблюдавай.

— Да, Ваше Високопреосвещенство.

— Дебютните ходове започнаха — каза гласът. — Отново сме в играта след много дълго време. Сега трябва да бъдем търпеливи.

— Да, Ваше Високопреосвещенство.

— Ако станат твърде любопитни, свали ги от шахматната дъска. Дръж ме в течение.

Свали ги от шахматната дъска, помисли си младият мъж. С други думи, убий ги.

Телефонът, опрян в ухото му, заглъхна. Той го пхна в джоба на ризата и се загледа в двойката пред кафенето. Вдъхна сладкия аромат на портокаловите дървета и започна да се моли за душите на мъжа и жената, седнали от другата страна на фонтана.

---

[1] Авторът бърка, защото на италиански рицари е „кавалиере“.
— Б.пр. ↑

[2] Известно стихотворение от А. Тенисън. — Б.пр. ↑

4.

Макс Кеслер живееше на № 3307 на улица „N“ в Джорджтаун, Северозападен Вашингтон, окръг Колумбия. Жилището му беше на два входа от Трийсет и трета улица и на две преки от магазините и ресторантите по улица „M“. Къщата беше един от онези редки адреси в Джорджтаун — еднофамилно жилище върху свой собствен парцел. За Макс Кеслер това беше най-голямото качество на дома му, защото от мисълта, че трябва да споделя обща стена с друга сграда, направо му прилошаваше.

Другият голям плюс беше фактът, че от 1958 г. до влизането му в Белия дом къщата е била обитавана от Джек Кенеди. Понякога късно след полунощ, когато Макс беше направил някое от най-добрите си подреждания и размествания, беше сигурен, че чува едва доловимите гласове на Джек и Джаки^[1], унесени в разговори, или че долавя използвания от Джаки „Флорисимо“ на „Крийд“, парфюм, създаден за Грейс Кели. От време на време беше също толкова сигурен, че подушва ароматния дим от пурите на живелия толкова кратко президент. Макар във всичко останало да бе практичен и дори флегматичен, Максимилиан Алоис Кеслер вярваше напълно, че къщата му е обитавана от духовете на тези двама велики американци.

Макс Кеслер беше роден в пансиона „Моника“ в южнобаварския миньорски град Мизбах, Германия. Датата беше 30 април 1945 г., денят, когато Адолф Хитлер опря пистолет в слепоочието си и се самоуби в Берлин. Бащата на Макс сам се нарече Курт фон Кеслер, макар че нямаше право да използва благородническата представка.

Независимо благородник или не, Курт фон Кеслер беше полковник от СС и старши помощник на Райнхард Гелен, нацисткия генералщабен офицер и началник на разузнаването, който отговаряше за целия шпионаж в Съветския съюз по време на Втората световна война.

Когато войната наближи Германия, главният шпионин Гелен и неговата организация се преместиха в Баварските Алпи, за да чакат пристигането на американците. Това бе причината за раждането на

Макс в провинцията. Когато Гелен и неговата група бяха наети от младото ЦРУ, Курт Кеслер минус „фон“ бе доведен заедно с жена си и детето в Америка при прословутата операция „Кламер“. В нейния ход стотици нацисти бяха закарани в Америка през следвоенните години. Някои от тях могат да бъдат описани единствено като военнопръстълници.

Заедно със своя стар началник Курт Кеслер се установи във Вашингтон и стана специалист в събирането на разузнавателна информация за Централна и Южна Америка, тъй като имаше множество контакти с десетките стари приятели, които сега живееха по тези места. Синът на Курт, Макс, бе отгледан като американец, посещаваше американски училища, завърши с отличие Джорджтаунския университет и специализира южноамериканска политика и езици. След това защити докторат по съветска политология. Говореше еднакво свободно и добре английски, испански, португалски, руски и чешки. Естествено, и високонемският на своя баща, като истински германец.

Вложи парите от застраховката на своите родители и от собствения си попечителски фонд, за да купи къщата в Джорджтаун и оттогава живееше там, използвайки я за дом и офис. Не се ожени, нямаше хобита или други любими забавления. Нямаше и приятели. Никога не се срещаше с клиенти или някого друго в къщата на улица „N“. Също така никога не готвеше там, предпочиташе да се храни в някой от многобройните ресторанти на улица „M“. Работата е всичко, познанията са всичко, информацията е всичко. Властта е всичко.

Макс наследи повече от пари и езикови умения от своя баща. Получи от него и натрапчивата нужда да каталогизира и подрежда всяка страна от своя живот. Другото му наследство беше по-малко ефимерно от споменатите: синът получи и досиетата на своя баща, Кутията с чудесата, както ги наричаше старият Кеслер.

В кутиите, които всъщност бяха петстотин, се съхраняваха по хиляда каталожни картички с размери шест на десет сантиметра. На всяка от тях имаше чисто изписани на машина сто и петдесет кодирани думи, обобщаващи едно от частните досиета на Райнхард Гелен за операции и агенти от Владивосток до Москва и от Ленинград до Одеса.

В началото тяхното предназначение беше само да служат за резерв, в случай че произшествие или пожар унищожат оригиналите, накрая обаче тези фишове се оказаха билетът за измъкване от ужасите, които настъпиха с края на войната. Личните копия от архива на Гелен изпълваха три големи камиона, когато неговата организация избяга в Мизбах. Кеслер, който доста преди Гелен схвана, че Хитлерова Германия ще рухне, потърси услугите на хората от въздушното разузнаване на „Луфтвафе“ и уреди заснемането на архива с филмова камера в руините на една от фотолaborаториите на УФА в Берлин. Неговите половин милион фишове бяха изнесени тайно от Германия в три големи кутии за филми, които лесно можеха да се поберат в един-единствен куфар. Като използва заснетите от баща си картички, Макс създаде своя собствена система. В огромното противоатомно скривалище, което Джек Кенеди тайно бе изградил в мазето на къщата на улица „N“, Макс Кеслер добави към наследените фишове и свои собствени. През първите десет години той удвои броя на бащините си досиета, а през следващите десет ги учетвори.

Дори след появата на компютрите нищо в личния свят на Макс Кеслер не се промени. Всяка картичка се пишеше на една яка пишеща машина „Ай Би Ем Екзекютив“, а след използването им лентите се изгаряха една по една в камината на жилището. През 1990 г. Макс си купи въртящ се микрофилмов фотоапарат „Кодак“ и го монтира в мазето. След това започва бавно, но сигурно да прехвърля фишовете на филми, точно както баща му преди години.

От този момент поддържаше на фишове само картичките от последните пет години, а остатъка архивира. Шифърът, който Макс Кеслер използваше, за да изписва информацията на фишовете, не се съхраняваше в къщата. Отделните чекмеджета с фишове, подредени в мазето, бяха заключени и свързани с алармена система. Същото се отнасяше до мястото, където Макс съхраняваше микрофилмираните картички, които пазеше в огнеупорен сейф, също свързан с алармената система. Входът към бомбоубежището беше маскиран, заключен и оборудван с алармена система.

Като допълнителен елемент от тази резултатна система Макс микрофилмираше всеки чек, получаван от клиенти, като неизменно ги осребряваше в различни банки в няколко различни щата, които непрекъснато сменяше. По-късно прехвърляше парите в Швейцария,

която продължаваше да смята за най-дискретна, въпреки скорошните ѝ затруднения със сметките на загиналите в Холокоста. От 1945, годината, когато Макс се беше родил, той и неговият баща споделяха една и съща сметка в „Баер & Сие“, Женева, без никакви затруднения или недискретност. Неговият баща работеше пряко с Йозеф Баер, а Макс — със сина му Фриц.

Доверието беше анатема за Макс Кеслер. В източния и западния край на къщата имаше един-единствен тавански прозорец, а предните и задни прозорци на къщата бяха покрити с поляризиращо фолио. Тесният път отзад завършваше в оградата, а всички монтирани камери бяха инфрачервени. Всеки ден Макс проверяваше къщата за бръмбари, беше монтирал още шест допълнителни цифрови камери за наблюдение отвън и никога не му беше минавало през ум да използва мобилен телефон или джобен компютър. Някога един от неговите преподаватели в Джорджтаунския университет беше коментирал неговия спретнат дребен почерк с един свой колега като работа на „антисоциален и obsесивно-компулсивен лудит“. Повечето негови състуденти го смятаха за особняк и се държаха настрана.

Днес Макс Кеслер обядваше в „Лиополдс“, малък кафе-ресторант в тясната Кадис Алий, малък пешеходен пасаж на крачки от улица „М“. Пред него стоеше обичайният му обяд — миди в бяло вино с картофи в билков сос, които щяха да бъдат последвани от „Негърче“ — шоколадов мус с лешников сладолед. Щеше да ги полее с немско кафе със сметана и чашка черешовка. Това беше единственото време, когато пиеше нещо алкохолно.

В 13:55 Макс Кеслер завърши обяда си, плати, остави подходящ бакшиш и закрачи надолу по Кадис Алий към улица „М“. Точно в 14:00 един черен „Линкълн Таунскар“ се плъзна надолу по улица „М“, намали и спря до бордюра точно пред него. Кеслер отвори задната врата, влезе в колата и се отпусна на задната седалка.

— Място номер три — каза и автомобилът потегли.

Място номер три беше градинска пейка на алеята пред Националния музей по естествена история и точно срещу замъка от червени тухли на Смитсониян. За да се стигне до там, се изискваха сложни маневри по плетеницата от еднопосочни улици във Вашингтон. Колата го остави пред музея на Медисън Драйв Сайд. Кеслер пресече улицата и зави по широката чакълеста алея. Както

обикновено, тревата на алеята беше на петна, кафеникава от немара и изгоряла от твърде много слънце, кучешка урина и изпражнения, да не говорим за боклуците. Това не беше изненадващо в света след 11.IX., в който контейнерите за боклук представляваха потенциална цел на мургавите чалмосани терористи и затова отдавна бяха махнати.

Той погледна нагоре по алеята към Капитолия. Всъщност това беше мястото, където можеха да бъдат намерени истинските терористи. В Конгреса и Сената. Кеслер го наричаше „тероризмът на алчността и глупостта“. Той се усмихна. Разполагаше с досиета за всеки от тях и беше изкарал добри пари от народните избраници като клиенти, докато продаваше тайните на единия заради любопитството на другия.

Кеслер седна на посочената пейка, скръсти малките си ръце в скута и зачака. Пет минути по-късно кандидат-клиентът му седна на пейката до него. Той беше едър мъж с широки рамене, добре облечен в ушит по поръчка костюм, който му придаваше вид на адвокат или banker. Имаше силен тен, а кестенявата му коса беше изпъстрена с по-светли кичури от слънцето. Очите му бяха сини и корави.

— Какво знаеш за Анхел Гусман? — попита мъжът с коравите очи.

— Доста неща — отговори Кеслер, който си беше направил домашното.

— Разкажи.

— Мексикански военен главатар. По линия на баща си е незаконен внук на д-р Арнулфо Ариас, трикратния президент на Панама. От страна на майка си е внук на някаква курва от Мексико Сити. Смятат го за напълно луд. Колекционира отрязаните полови органи на своите врагове, както войниците във Виетнам събираха уши. Той е последният от големите трафиканти на кокаин като Пабло Ескобар. Иска да използва всичките си пари и сили, за да направи от Юкатан самостоятелна държава. Смята, че като го постигне, ще може да предизвика нова мексиканска революция. Всеобщото мнение е, че иска да стане крал. — Макс Кеслер спря да говори.

— Това ли е? — попита мъжът до него. — Толкова бих могъл да извадя от Уикипедията.

— Със сигурност не е само това — отговори Кеслер. — Досието на сенър Гусман е голямо и много подробно. Сексуалните навици,

странната загриженост за червата, неговият страх от ескалатори. Частните му радиокодове. Имената на ключовите хора в неговата организация в Мексико и на други места, местоположението на главната му квартира в джунглите на Куинтана Роо.

— Божичко, нима знаеш всичко това?

— И много повече — кимна Кеслер.

— Как мога да получа тази информация?

— Като ми платиш много пари.

— Колко?

— Двеста и петдесет хиляди долара — отговори хладнокръвно Кеслер.

— Не е ли малко множко, а?

— Можеш да си го позволиш.

— Това няма значение, парите са си много.

— Тогава не ги плащай.

— Баща ти беше нацист, нали?

— Триста хиляди долара — измърмори Кеслер.

— Добре. Кога мога да получа досието?

— Веднага щом получа парите.

— Половината, когато получа досието, а другата, когато го прочета.

— Не ставай глупав — възрази Кеслер. — Цялата сума, когато ти дам досието. На хартиен носител, микрофиш или микрофилм. Ако предпочиташ — качено на флашпамет. За мен е безразлично.

Скенерът беше една от малобройните отстъпки на Кеслер пред технологиите на двайсет и първото столетие, и то главно в името на лесното пренасяне.

— Ти се майтапиш — възкликна мъжът. — Очакваш да ти платя толкова пари за нещо, което не съм видял?

— Нищо не очаквам — отговори Кеслер, който вече се беше изправил. — И никога не се шегувам. Питай баща си. Триста и петдесет хиляди долара.

— Каза триста хиляди.

— Не ми хареса тона ти — обясни Кеслер. — Звънни ми, когато вземеш решение. — Той хвърли поглед към часовника си. Колата щеше да го чака пред музея след минута или две. Обърна гръб на пейката и тръгна надолу по алеята. Един ротвайлер на каишка беше приклепнал

на тревата и в момента се облекчаваше мощно като някакъв Гаргантюа. Собственичката на кучето, красива млада жена с пола на цветя и тениска, гледаше като горд родител, а на ръката ѝ беше нахлузено прозрачно найлоново пликче. Кеслер се запита дали е забелязала, че на километри наоколо няма нито едно кошче за боклук.

Той стигна до товарната зона пред музея точно в мига, когато линкълнът наближи. Качи се отзад в колата и даде нарежданията си на шофьора.

— Вкъщи, моля.

Мъжът кимна и плавно се отдалечи от бордюра. Кеслер се облегна на кожената седалка и затвори очи. Хубав обяд и интересна среща. Тя потвърждаваше един от любимите принципи на неговия баща, когато ставаше дума за събиране на разузнавателна информация: понякога задаваните въпроси са много по-полезни от отговорите. Защо Харисън Ноубъл, дилетантът собственик на „Ноубъл Венчърс“, компания за издирване на съкровища, и син на милиардера производител на лекарства, Джеймс Джонас Ноубъл, ще иска информация за някакъв мексикански главорез и търговец на наркотици, чието седалище е в дивата юкатанска джунгла? И защо точно сега?

---

[1] Джаклин (Джаки) Кенеди, съпругата на президента Джон (Джак) Кенеди. — Б.ред. ↑

5.

Аркади Томас Крус, капитанът на корабчето, стоеше на румпела на вонящия стар рибарски кораб и пафкаше цигара. Зад него няколкото светлинки в селото, които използваше като навигационен ориентир, започваха бавно да избледняват в далечния край на залива. Той поправи малко курса, усещайки неохотния отговор на руля на движението на румпела. Корабът беше кубинското изпълнение на класическия „Кор Саундър“, който плава по едноименното езеро в Северна Каролина, с ниски гладки бордове, грациозно извити към широкия нос. Кърмата бе нежно извита, за да се избегнат острите ръбове, които биха могли да скъсат мрежите. В носовата част имаше проста кабина, подслонила миниатюрен камбуз, две койки и място за управление в случай на лошо време с нещо като остъклена кутия с люк, откъдето щурманът можеше да гледа. Дължината на корабчето беше десет метра. То имаше стара ръждясала плочка с регистрация от провинция Гуантанамо на носа. Името „Панда“ беше грубо изписано с черни букви на кърмата. Това определено не беше обичайният команден пост на Аркади Томас Крус.

Аркади беше мелез с тъмното, опалено от слънцето, почти индианско лице на своя баща и високите скули и яркосините очи на майка си — рускиня. Родителите му се бяха срещнали в Русия, където баща му беше следвал в Първия ленинградски медицински институт, а майка му работела като лекар в Адмиралтейската корабостроителница, която съществува от времето на царете. Аркади беше прекарал ранните си години в Ленинград, като се връщаше веднъж годишно в Куба със своя баща, затова никога не беше изпитвал усещане за принадлежност.

Говореше добре испански, но не като местен, а студът на мястото, където се беше родил, някак преливаше в неговата самоличност, правейки го плах и затворен. През 1984 г. той завърши Нахимовското военноморско училище, а през 1986 г. и Висшето флотско училище за подводничари. Изкара първата част на своята кариера в служба на подводниците, известни на Запад като „Жулиета“ и „Фокстрот“. След смъртта на майка си през 1992 г. се върна в Куба

заедно със своя баща. От 1993 г. до тяхното изваждане от употреба той командваше четирите подводници „Фокстрот“ на кубинската флота. През 2000 г. тази флота се сви до една действаща подводница, която от време на време патрулираше по крайбрежието, а през 2004 и тя бе обявена за бракувана, макар да се носят слухове, че е потънала някъде в Наветрения проток между Източна Куба и Западно Хаити и всички моряци са загинали.

По време на престоя си в СССР Аркади сключи кратък и без значение брак с жена на име Марина Гелфриел, която работеше като младши уредник в Ермитажа, но понеже той прекарваше по-голямата част от времето в бази като „Видяево“ на 360 километра северно от Мурманск отвъд Полярния кръг, още от самото начало бракът бе обречен на леден неуспех. Слава богу, не се бяха родили деца.

Аркади Томас погледна към носа на около миля напред. Там растеше гъста джунгла и макар да беше толкова навътре във водата, той усети вонята ѝ като горещата пара, която се вдига от врящата супа. Усмихна се, когато усети потта под мишниците си и струйките, които се стичаха по гръбнака му, защото все още си спомняше студа на Колския полуостров — мястото, което някога беше смятал за свой дом. Той приведе глава и запали поредната „Популар“. Стисна цигарата със зъби срещу вятъра и завъртя румпела още няколко отметки, за да заобиколи носа и да вкара корабчето в следващия залив.

Сега на около половин миля пред него се издигаше прояжданият от ръждата корпус на кораб — неприятно разтърсваща геометрия на фона на хаотично преплетената и опръскана с цветове джунгла. Останките лежаха на около двеста метра от неравния пуст бряг с кърмата към брега и пречупен на две при потъването корпус. Носовата част бе откъсната и потънала в по-дълбоките води пред плитчините, където сега лежаха останките на кърмата.

Аркади Томас Крус знаеше много добре историята на съда. Това беше моторният кораб „Атлантик Чемпиън“, известен в по-късните си години и като „Анджела Харисън“, построен от заваръчната корабостроителница в Куре, Япония, през 1954 г. за „Нешънъл Булк Кериърс“. В годината на създаването си корабът беше най-големият танкер, порещ океаните. Някога дължината му беше 260 метра, а ширината 38. Издълженият навигационен мостик бе висок колкото четириетажна сграда, а отзад лежеше по-ниският салон на горната

палуба. За щастие през 1974 година, когато потъна, бе на буксир на път за скраповите пристанища в Испания и не беше разлял товара си на брега на Голфо де ла Гуаканаябо. Панамската фирма, която по това време бе собственик на танкера, не направи опит да извади кораба заради затрудненията, които щеше да има с кубинското правителство. След като местните предприемачи бяха свалили всичко ценно от него, той ръждясва там в продължение на едно десетилетие, като постепенно се превърна в част от пейзажа, невидим за всички, освен за несвикнали очи.

С монотонно боботене „Панда“ навлизаше в издигащата се над нея сянка на големия танкер и Аркади Томас вдъхна миризмата на желязо и олющена боя, която се беше пекла цял ден на безмилостно горещото слънце. Той се ухили. Вътрешността на корпуса трябва да е била пещ през по-голямата част от деня, като едва сега бе започнала да се охлажда до приемливи температури. Привилегиите на званието. Той завъртя румпела няколко градуса и изчезна зад наветрената страна на танкера. Огромната стена от ръждясваща стомана сега се издигаше между него и възможните погледи откъм брега. На около двайсетина метра напред видя зеещия отвор в борда на кораба, завъртя румпела още няколко градуса и насочи корабчето през зейналата дупка в корпуса на стария танкер.

По някаква едва ли не идиотска ирония идеята беше дошла от един филм за Джеймс Бонд. Заснет през 1977 г., три години след потъването на моторния кораб „Анджела Харисън“ пред крайбрежието на Баракоа, сюжетът на филма се въртеше около супертанкер, който поглъща подводници. Очевидно идеята, че супертанкерът може да отвори носовата си част и да глътне няколко ядрени подводници, беше научна фантастика. Обаче хрумването, че една корабна развалина може да се превърне в замаскирана действаща база за руско-кубинска подводница от клас „Фокстрот“ не беше. В средата на 80-те години, когато в съветските каси още имаше пари, корпусът на стария танкер бе изтърбушен и преоборудван като изходна база за тайни подводни патрули. След рухването на Съветския съюз и началото на онова, което Кастро евфемистично наричаше „тежки времена“, едва ли имаше нужда от кубинска флота, да не говорим за четири скъпи за поддържане и използване образци на вече старомоден клас дизелови подводници. Обаче имаше причина да запазят една от тях: корпус В-

510 на Адмиралтейската корабостроителница, пуснат на вода на 20 октомври 1983 г. и предаден на Кубинския революционен военноморски флот на следващата година през февруари. Причината беше също толкова налудничава като сюжета на филма за Джеймс Бонд „Шпионинът, който ме обичаше“.

От 1972 г. военноморският флот на САЩ заедно с ЦРУ и Американската телефонна и телеграфна компания подслушваха съветските телефонни кабели в Охотско и Баренцово море, използвайки индукционни устройства, които се обслужваха редовно като пощенски маршрут. В продължение на десетилетие американците подслушваха тайните комуникации между съветските военноморски бази и техните началници в Москва. Най-после, към края на 1982 г., руснаците откриха така наречените „подслушвателни кошове“, в които намериха множество части с надпис „Произведено в САЩ“. Макар подслушвателните уреди да бяха открити, операцията продължава да се смята за един от най-големите разузнавателни успехи през Студената война. В непреодолимата си арогантност американците никога не си бяха помисляли, че може да им се случи същото. Арогантността им не беше съвсем безпочвена. Повечето тайни военни и разузнавателни комуникации извън САЩ се извършваха чрез пренос на шифровани сигнали със сателити още от времето на „Телстар“ и най-ранните телекомуникационни сателити в началото на 60-те години. Само на едно място това не беше така — Хавана.

Секцията за Съединените щати в швейцарското посолство знаеше много добре, че огромният Център за разузнаване на сигнали в Лурд точно от другата страна на летището може да улови и проследи всеки сателитен разговор с континента. Затова деветте силно кодирани високоскоростни линии за пренос на данни, излизащи от посолството, използваха оригиналния кабел на кубинския клон на АТК, който вървеше от хаванското пристанище към Кий Уест и излизаше на повърхността в един бетонов тръбопровод между Форт Закари Тейлър Парк и Уайтхед Спит. Кабелът, положен през 1921 г., беше и продължава да е единствената телефонна връзка с пряко избиране между двете страни. Връщането на жеста беше нормално и кубинското разузнаване подслушваше трафика от 1986 г., като В-510 трябваше да обслужва оборудването.

На всеки деветдесет дни подводницата напускаше сигурното си убежище в стоманения търбух на танкера, поемаше по Стария бахамски канал до Флоридския пролив и заемаше позиция на линията между Олд Мен Кий и Кий Уест на дълбочина петдесет и пет метра. Предишната мисия до това устройство беше вдигнала първоначалния червен флаг, довел до претърсването от Агенцията за борба с наркотиците и Бреговата охрана, а това от своя страна бе причината за извънредното посещение на Аркади в моторния кораб „Анджела Харисън“.

Той върна още газта на „Панда“, когато леко се промъкна през зейналия отвор в борда на стария кораб. Очите му бързо се приспособиха към внезапно настъпилния сумрак, докато плаваше в подобния на пещера корпус. В-510, дълга 91 метра, беше пришвартована към бетоновата стоянка, построена, за да я подслони откъм подветрената страна на корабния корпус. Подобно на всички студеноводни руски подводници, първоначално и тази беше боядисана в скучно сиво-черно. Тъй като действаше в карибските води, кубинците мъдро я бяха преобоядисали със скъпа нерелефлектираща светлосиня боя. Дори на повърхността и през деня В-501 не можеше да бъде видяна, докато не я наближиш на 500 метра.

Крус с привързаност загледа своя мрачен команден пост, чиято тумбеста кула бе осеяна с перископи и шнорхели, а на извитите бордове сега при отлива се виждаха торпедните апарати, показващи същите заоблености като „Буик Роудмастър“, какъвто неговият Паскуал караше в Хавана. За разлика от повечето модерни, задвижвани с ядрена енергия ракетни подводници, В-510 беше запазила тесния обтекаем външен вид на своя непосредствен предшественик, германския модел XXI, разработен в края на Втората световна война. Корпусът на В-510, дизелите и електродвигателите бяха същите като на старите нацистки съдове. Вероятно това се дължеше на факта, че бяха създадени от същите инженери. Най-голямата разлика беше в липсата на палубно въоръжение. Модел XXI е имал две противосамолетни оръдия на носа и кърмата, а В-510 нямаше никакви оръжия, като се изключат няколкото лични пистолета, шестте торпедни апарата отпред и двата отзад. Екипажът ги наричаше „пръднята“ и „кура“. Това нямаше голямо значение, защото какво би могло да направи противосамолетно оръдие срещу един F-18? За разлика от

повечето подводници и други плавателни съдове в онова, което някога беше съветският флот и останките от кубинската военна флота, В-510 беше получила името Бабалу^[1]. То беше изписано с дебели черни букви върху носа. На кулата имаше рисунка на Деси Арнас, свиреща на барабани конга, и надпис на английски „Скъпа, прибрах се!“. Много изненадващо името и емблемата бяха одобрени със смях лично от Великия.

Аркади изгаси двигателя на корабчето и го остави да се плъзне по мастилената мазна вода, докато не се блъсна в старите камионни гуми, които служеха за фендери по протежение на бетонния док. Неговият помощник Енрико Рамирес надзираваше товаренето на Бабалу с дузина торпеда 65–67 „Кит“. Във всяко бяха натъпкани 418 килограма чист хероин, скрит на мястото, където би трябвало да е бойният заряд. Наркотикът беше произведен от най-чистия афганистански опиум, превозен до държавна лаборатория в Зенгченг, Китай, където беше преработен първо в морфин, а след това в хероин. От там се превозваше до Ксинтанг, пристанището на Перлената река, откъдето го товареха на някой от съдовете на Китайската компания за презокеански превози, който щеше да разтоварва в Куба. По правило това бяха кораби за насипни товари, които превозваха зърно, или по-малки съдове, транспортиращи смесени товари. Щом пристигнеше в пристанище Манзанило на южното крайбрежие на Куба, поставяха хероина в старите торпеда, които щяха да бъдат натоварени на Бабалу. Зърното и хероинът се плащаха на бартер със захар. След това хероинът се превозваше със старата руска подводница до Юкатан, за да бъде доставен през границата в Съединените щати.

Благодарение на системата за ранно предупреждение, захранвана с информация от редовното подслушване на телефоните в Кий Уест, схемата беше напълно безопасна. Никой съд на Бреговата охрана нямаше да посмее да спре държавен китайски кораб в открито море, а след като кубинският флот вече нямаше подводници, никой не ги и търсеше вече. Както при всяка криминална дейност с подобни мащаби, от време на време изтичаше информация, но заговорът беше толкова заплетен и невероятен, че дори най-параноичният агент от Агенцията за борба с наркотиците отхвърляше носещите се слухове като плод на размътен мозък. Ако пратки от 2700 килограма хероин редовно бръмчат под водата из Карибите, агентите би трябвало да си върнат

значките и да си ходят вкъщи. Дори и това да се случваше, те не искаха да мислят за него. Аркади Крус също не искаше. Той никога не се беше виждал като търговец на наркотици, а от това, че се бе забъркал с луд човек като мегаломана Анхел Гусман, му се повдигаше. От друга страна, парите на Гусман поддържаха в движение старата В-510 и Аркади беше склонен да играе ролята на Фауст за Гусмановия Мефистофел, щом това означаваше, че ще може да държи „Бабалу“ на вода.

Той завърза корабчето и се изкачи по мръсните стълби на пристана. Спря се, за да запали поредната „Популар“, и после тръгна към лебедката, където стоеше Рамирес и гледаше как вкарват дебелите сиви торпеда през предния люк.

— Рико, как върви работата?

— Горедолу добре. Никой не ни предупреди. Не трябваше да излизаме поне още две седмици.

— Не се оплаквай. Трябва да направим един извънреден курс.

— Много добре. Значи ще трябва да слушам писукането на сонарите на АУАКС-ите и бреговата охрана в лодка, пропита с вонята на петдесет човека, за които има две бани и три тоалетни. — Той замълча и се замисли за миг, след това поклати глава. — Две тоалетни, защото предната отново не отмива.

Аркади Томас се засмя.

— Въведи дажби на тоалетна хартия за Пайо. Сержантът непрекъснато запушва клозета.

Истината обаче беше, че „Бабалу“ вече беше стар, приближаваше трийсет и на първо място, никога не е бил предназначен за кръстосване из тропиците. Беше съд за студените води и бързо остаряваше.

— Кога можем да потеглим? — попита Аркади, докато хвърляше фаса на цигарата в плискащата се в пристана мазна вода.

— Кажи го три часа — отговори Рамирес. — Веднага щом се стъмни. Тогава приливът ще бъде най-висок и ще е достатъчно тъмно.

— Тъмнината вече не е прикритие — възрази Аркади. — Пускат онези безпилотни самолети, които летят насам-натам като комари с инфрачервени очи. Веднага щом минем рифа, искам да вкараш лодката под вода.

— Да, адмирале.

— Дръжки адмирал — усмихна се Аркади Томас на стария си приятел.

---

[1] Известен кубински шлагер от 1940-те години, изпят от Деси Арнас. — Б.пр. ↑

6.

— Кажи ми отново защо се носим по М1-11 в мъглата, за да посетим някакъв богословски колеж в Кеймбридж? — подхвърли Били, докато се взираше с присвити очи през предното стъкло на реното „Лагуна“, което бяха наели на Хийтроу. — Става дума за францискански монах, покръстен швейцарски евреин, който бил приятел с някакъв продавач на пишещи машини през Втората световна война. Или нещо такова, нали?

— Не е бил продавач на пишещи машини. Казва се Оливети. Произвеждал е пишещи машини. Милиони пишещи машини.

— Обаче францисканският монах е бил покръстен евреин, нали? И същевременно шпионин.

— Ти май ме поднасяш — отвърна Фин.

— Ужасен съм от теб — отговори Били Пилгрим. — За непроницателния поглед ти си само привлекателна жена на двайсет и няколко с приятен характер и хубава усмивка, докато всъщност си бомба, която тиктака до следващата си експлозия. Изглежда твоят живот е една безкрайна игра на зайци и ловци. Ала човек никога не е сигурен кой е заекът и кой ловецът.

— Но не съм скучна. Това трябва да ми признаеш — каза тя и му се усмихна.

— Скучна? О, не, точно обратното. Ти си много вълнуваща. В един момент стрелят по нас в центъра на Лондон, а в друг се бием срещу малайски пирати рамо до рамо със съвременен Робинзон Крузо, обсебен от сиренето.

— Нарочно го казваш така, че да прозвучи шантаво — възрази Фин. — Но всъщност не беше толкова странно.

— О, не — иронично кимна Бил. — Просто още един ден в канцеларията на нашата Фиона. — Той присви очи. — Какво пише на табелата?

— А-1134 — отговори Фин.

— По дяволите — изръмжа той и завъртя волана надясно. Голямото рено веднага реагира и се стрелна към следващия изход от

магистралата. Те заплуваха по мъгливите и доста тесни улички на Кеймбридж. Групички студенти изскачаха от мъглата като призрачни, бързо прелитащи прилепи в своите академични тоги. От време на време се разминаваха с по някоя кола, чиито фарове проблясваха жълти като очите на изненадан в полет бухал.

— Мястото изглежда пусто — подхвърли Фин. — Никакви хора, никакви коли. Прилича на призрачен град.

— Средата на юни е — възрази Били. — Край на семестъра. Всички се прибират къщи за ваканцията, с изключение на натегачите.

— Натегачите?

— Подмазвачите, които са предложили да свършат някаква работа на своите професори.

— Точно както в Калъмбъс, Охайо — подхвърли Фин с усмивка.

— По дяволите, госпожице Райън, обзалагам се, че и ти си била натегач.

— Никога. Ако не бях на разкопки с родителите ми, работех в „Майки Ди“ като останалите ми приятели и се черпех в събота вечер.

— Фиона Райън като лошо момиче. Трудно ми е да си го представя. — Той отново се вторачи през предното стъкло. — Мамка му — измърмори отново.

— Намира се на улица, която се нарича Ридли Хол Роуд — каза Фин, докато гледаше надолу в картата на Кеймбридж в „Синия гид“.

Те стигнаха до края на Фен Коузуей и завиха надясно.

— Оттатък Мартин Лейн.

— Това не е далеч от стария „Гранта Пъб“ — подхвърли Били. — Хубав овчарски пай, ако добре си спомням студентските си години.

— Мислех, че си завършил в Оксфорд.

— Да, но имах приятелка в Кеймбридж.

— Какво стана с нея?

— За съжаление не можеше да понася лодки. Омъжи се за някакъв лекар и се пресели в Нова Зеландия. Предполагам, че е предпочела да бъде съпруга на богат гинеколог, а не обедняла херцогиня.

— Завий там — нареди Фин и посочи наляво. Показа се улица, където талазите мъгла се бяха вкопчили в клоните на елшите по тротоарите.

— А сега надясно — каза тя след няколко секунди. И тогава се озоваха на Ридли Хол Роуд.

— Трудно мога да нарека това улица. Дълга е само една пресечка — възмути се Били, докато спираше до бордюра. От лявата им страна се издигаше покрита с шисти сграда, чиито тухлени стени, зидани през годините, бяха в различни цветове — от тъмночервено до бледожълто. Викториански прозорци, прозорци от средата на миналия век и модерни стъклопакети.

— Това трябва да е Ридли Хол — отбеляза Фин.

— Което значи, че онова пък е резиденцията на нашия тайнствен францисканец — отговори Били, като кимна надясно. — Поплар Котидж.

— Не виждам никакви тополи^[1] — каза Фиона, докато се навеждаше, за да погледне през прозореца на Били. — Освен това не бих нарекла това хижа.

Къщата срещу Ридли Хол беше голяма и имаше леко опушен вид с половин дузина стрехи и почти толкова комини, които стърчаха от всички ъгли. Сградата беше на два етажа и половина, с мазилка в тютюнев цвят. Прозорците бяха високи и с арки, затулени с нещо, което приличаше на тежки драпирани завеси. Беше от местата, обитавани от представителите на висшите класи в историите на Шерлок Холмс или от църковните отци със съмнителен вид в романите на Агата Кристи. Сякаш за да смекчи мрачното излъчване на сградата, предната градина представляваше пожар от цветове, защото навсякъде растяха цветя.

Бил и Фин слязоха от колата и тръгнаха по пътеката, застлана с плочи. Голямата дъбова порта с арка висеше на огромни ковани железни панти, а чукчето ѝ имаше форма на лъвска глава. Под него беше завинтена износена на вид медна табелка с надпис „Брат Лука Пачиоли“.

— Не ми звучи кой знае колко еврейски — отбеляза Били.

След миг вратата се отвори широко и един възрастен мъж в плетена вълнена жилетка и кадифени панталони ги загледа през яркозелените стъкла на очила за четене. Имаше дълга снежнобяла коса и грижливо поддържана брадичка а ла Ван Дайк. Приличаше на дядо Коледа, подложен на диета за идващото лято. Изглеждаше на

осемдесетина години, но още беше в доста добра форма. В едната си ръка стискаше стара лула от бриар.

— Мартин Керцнер? — попита Фин.

Очите на мъжа се уголемиха.

— Невероятно — каза той. — Не са ме наричали така от войната.

— Матю Пенер от Лозана ви праща поздрав. Аз се казвам Фин Райън. А това е моят съдружник Били Пилгрим.

— Брат Матю. Мили боже, а аз смятах, че отдавна е умрял.

— Каза ни, че можете да ни отговорите на някои въпроси за брат Бартоломè де лас Казас и Ордена на черните рицари.

— Зная — отговори възрастният мъж, — че брат Бартоломè е отдавна в гроба, и нямам съмнение, че се върти весело там, но рицарите са съвсем друга работа. — Той направи крачка назад. — Влезте, а аз ще направя чай с малко бисквити и ако искате, ще ви разкажа всичко.

Вътрешността на къщата имаше излъчването на интериор в роман от Агата Кристи — също като външния ѝ вид. Коридорът беше тъмен, с дървена ламперия до височината на раменете, а върху стената над нея имаше цветни шарки, които бяха напълно избелели и почти не се различаваха. Веднага вляво се намираше трапезария с еркерен прозорец. Вдясно бяха кухнята и килерът. По-нататък следваше тъмно извито стълбище, по което се отиваше на втория етаж. След него бяха разположени още две стаи: отляво всекидневната, а отдясно библиотеката. И двете помещения имаха камини, в които горяха малки огньове, а прозорците им гледаха към дълга тясна градина, в която бяха оформени 5–6 цветни лехи. В нея се издигаха няколко огромни дъбови дървета, които изглеждаха на по няколко столетия.

Мъглата бе започнала да се разнася и вече можеше да се видят ивици синьо небе. Три от четирите стени на библиотеката бяха покрити с лавици за книги, които направо преливаха. Върху всяка водоравна повърхност имаше книги и вестници, включително и на пода. Срещу прозореца стоеше старо писалище с множество белези по плота, на което бяха струпани купища листа подобно на снежни лавини. Фин веднага се почувства у дома. Кабинетът на нейния баща до голяма степен беше изглеждал също така. Пред писалището бяха разположени две кожени кресла. Без да се церемони, възрастният мъж

бутна на пода купищата листа и книги, които бяха струпани на тях, и покани с жест Фин и Били да се настанят.

— Ще се върна след минутка — каза той и изчезна.

— Приятен стар тип — каза Били, докато оглеждаше топлото, разхвърляно помещение.

— Според моята информация на Карибите е заключил човек в горящ кораб. Бил е убиец на израелското разузнаване.

— Откъде успяваш да намериш такива хора? — попита Били. — Той напълно успя да ме заблуди.

Няколко минути по-късно възрастният францисканец се появи отново с поднос, на който имаше прибори за чай и малка дълбока чиния с купчинка различни бисквити. Той остави подноса на бюрото и им приготви чая според техните предпочитания. След това си взе бисквитка с пълнеж от крем с ром, отпусна се на креслото зад писалището, топна бисквитката за кратко в чая и си отхапа от навлажнения сладкиш.

— Зъбите ми вече не са както едно време — обясни, докато дъвчеше доволно. Отпи глътка чай, издаде одобрителен звук и се облегна на скърцащата стара кожа на креслото.

— След като ме познавате под името Мартин Керцнер, трябва по едно или друго време да сте срещнали Абрамо Вергадора.

Вергадора беше италиански историк, с когото Фин се беше запознала преди две години, докато проучваше Изгубения легион на Луцифер Африкански и изчезването на така нареченото Евангелие от Луцифер.

— Да, за кратко — отговори Фин.

— Ако не ме лъже паметта, вие, госпожице Райън, бяхте замесена в неговото убийство.

— Да, бях с него малко преди да го убият — отговори тя малко сопнато.

— В края на краищата отговорността беше струпана пред прага на „Герца Позиционе“, или „Третата позиция“ — крайна терористична група в Италия.

— За пенсиониран преподавател по теология сте доста добре осведомен — отбеляза Фин.

— Чували ли сте за организация на име Р-2, също италианска?

— Не.

— Съкращението означава „Пропаганда дуге“. Това беше тайно общество, свързано с Ватикана, което си постави за цел да се бори с комунизма чрез създаването на полувоенна „авторитарна демокрация“ в Италия. По едно време бяха проникнали във всички равнища на италианското общество. От университетските професори и полицията чак до самия министър-председател. „Втората позиция“ беше една от фронтовите им групи. По време на скандала с ватиканската банка през 1981 г. се разчу за съществуването на обществото и то беше разтурено.

— Искате да кажете, че това не е вярно?

— Да. То просто се прероди под друго име.

— Кавалиери Неро, Ордена на черните рицари — се обади Били.

— Точно така, лорд Пилгрим.

Били се учуди.

— Знаете кой съм?

— Да, както и коя е госпожица Райън. Милорд, може да съм стар, но не и глупак. Моите приятели от Лозана ме предупредиха достатъчно рано, да не говорим, че миналата година шествахте по страниците на вестниците с вашето малко драматично измъкване от Южнокитайско море.

— Бих предпочел да ме наричате просто Били.

— А не Уилям?

— Баща ми беше Уилям. Били е добре.

— Както желаете.

— Ордена на черните рицари — напомни Фин. — Брат Бартоломè де лас Касас.

— О, да — измърмори възрастният човек. — Ацтекската ерес на Ернан Кортес. И съдбата на „Нуестра Сеньора де лас Ангустиас“ пред Кий Уест, Флорида.

— От която на практика на следващата 1522 година изваждат цялото съкровище и спасяват и брат Бартоломè де лас Касас — допълни Били.

Старият човек се засмя и си взе друга бисквитка.

— Севиля. Архивите на съкрушените мечти. Хиляди скроени планове, десет хиляди карти на описани съкровища. Знаехте ли, че Томазо де Торквемада, първият Велик инквизитор, провежда встъпителното заседание на трибунала на Испанската инквизиция в

същата сграда, където сега се съхранява Архивът на Индиите? Ако тези стени можеха да говорят, щяхте да чувате писъците на осъдените.

— Все още не виждам връзката с този Орден на черните рицари — подхвърли Фин.

— На практика Р-2 беше продължение на Инквизицията, Ватиканската инквизиция, тоест на цялата, а не само на испанския клон. Както преди, тяхната задача е да изкореняват враговете на светата Църква и да се разправят с тях. Често пъти насилствено. На някои равнища трябва да бъдат на ръка разстояние от Ватикана, затова дават специални права на Доминиканския орден, за да може да се оправя. Така наречените Божии кучета, *Domine Canis*, но се страхувам, че това е малко стара шега. Тяхната работа е да откриват еретиците. Срещу особено силните и важните като Ернан Кортес действа още по-тайна група сред доминиканците — Кавалиери Неро, или Черните рицари. На практика те са били убийците на Ватикана. — Той направи пауза. — И продължават да са.

— Кортес е бил еретик?

— Ернан Кортес бил баснословно богат по времето, когато приключва с Мексико. И не си е тръгнал, защото го разтревожил губернаторът на Куба по онова време, дон Диего Веласкес. По някакъв начин той разбрал, че Кортес е скрил огромно богатство от кралския двор, и притежавал доказателство за това.

— Кодексът.

— Да — кимна францисканецът. — Пълната история, включително и точно описание как да се стигне до тайното богатство, един въображаем град от злато в Юкатанските джунгли.

— Какво е станало с кодекса? — попита Били.

— Бартоломè де лас Касас го е носел на Ватикана. Изгубен бил на борда на „Нуестра Сеньора де лас Ангустиас“. Унищожен в останките.

— Обаче историята не свършва тук, нали? — попита Фин.

— Историите никога не свършват. Така се превръщат в мистерии и легенди.

— И как свършва тази?

— С въпросителна — усмихна се старецът — и слухове.

— Какви слухове? — поинтересува се Фин.

— Слухове, че дон Диего де Веласкес, губернаторът на Куба и заклет враг на Кортес, не е бил глупав. Накарал да направят препис на ръкописа и го изпратил с друг кораб, „Сан Антон“ — една каравела, и заради това много по-малка от галеоните, превозващи съкровища. Някои каравели са били по-леки от сто тона. Били са бързи и са използвани главно за превоз на пътници и важни документи.

— Като например копието на кодекса — вметна Били.

— Да — кимна възрастният мъж, — точно като копието на кодекса.

— Какво е станало с каравелата? — поиска Фин да научи.

— Потънала като „Нуестра Сеньора де лас Ангустиас“ заради същия ураган — отговори възрастният мъж. Той си сипа още една чаша чай и си взе трета бисквитка от чинията.

— Къде?

— О — усмихна се старият човек, а очите му започнаха да проблясват зад очилата с цвят на морава, — това е напълно различна история.

— И сте готов да ни я разкажете? — попита Фин тихо.

— Бих се радвал, но това е далеч извън моя днешен мандат.

— Мандат? — възкликна Били. — Каква странна дума.

— Чували ли сте някога за организация, наречена „Ватиканска стража“?

— Боже мили, нека не е друго тайно общество — засмя се лорд Били.

Старият францисканец също се усмихна.

— Няма нищо секретно, макар да не рекламираме нашето съществуване твърде усилено.

— Какво представлява тази „Ватиканска стража“?

— Сдружение на загрижени католици, миряни и такива като мен, хора с религиозно призвание. Ние наблюдаваме дейността на определени групи в Светия престол. Дискретно. Човек би си помислил, че Ватиканът би трябвало да може да следи собствените си дейности, обаче различни събития през последните стотина години за съжаление опровергават това предположение.

— *Quis custodiet ipsos custodes?* — усмихна се Били.

— О, плодовете на класическото образование — кимна възрастният мъж.

— Кой ще наблюдава наблюдателите? — преведе си Фин. — Човек научава някои неща и в държавните училища.

— Точно така — кимна старецът, — права сте да ме укорявате. На стари години взех че станах сноб. — Той отново потопи бисквитката си в чая. — Платон и след него Ювенал са били напълно прави. Наблюдателите не са способни сами да се наблюдават, защото всеки пост може да се корумпира. Затова наблюдението трябва да легне на плещите на хора извън организацията, която се наблюдава. Така възникна „Ватиканска стража“.

— И „Ватиканска стража“ наблюдава Черните рицари?

— Да, и то от много години.

— Какво общо имат тези две неща с Кортес и неговия кодекс? — попита Фин с леко раздражение в гласа.

— Нищо пряко — усмихна се възрастният мъж, — но през последните десетина години Черните рицари сключиха някои съмнителни съюзи, за да подпомогнат своята кауза.

— Какви съюзи? — попита Били.

— Опасни. Самият кодекс не е толкова важен, важно е къде води. Ние сметнахме за притеснителни хората по пътя му до местоназначението.

— Кои са те? — попита Фин направо.

— Не е в моите пълномощия да кажа. Моята цел всъщност беше да ви предупредя да не се занимавате повече с това.

— А ако решим да не се вслушаме във вашето предупреждение?

— Тогава вървете си с Бог — каза старецът, — но преди това ви предлагам да посетите един мой приятел.

— Кого?

— Казва се Пиер Жумер. Живее в Париж. Има книжарница на Рю дьо ла Хушет. Може би той ще може да ви помогне повече от мен.

---

[1] Poplar на англ. означава топола. — Б.пр. ↑

7.

Рю дьо ла Хушет е къса, тясна уличка на левия бряг на Сена на около една пресечка от реката и Ке Сан Мишел. Улицата е разположена между Рю дьо ла Пти Пон на изток и булевард „Сан Мишел“ на запад. „Хушет“ вероятно е архаично оварваряване на думата хашет, или брадвичка — логично е, след като улицата е била населена главно с въглищари, които вероятно са изсекли местните гори, издигащи се около онова, което някога са представлявали парижките предградия.

През по-голямата част от ХХ век Рю дьо ла Хушет е била безразборна смес от кафенета, малки хотели и квартални магазини, чиито наименования варираха от „Гараж на ужаса“ до заложна къща, кръстена „Трудни времена“, включително един бардак на име „Кошница с цветя“. Улицата беше послужила за фон на десетки филми, а през петдесетте си спечели известност благодарение на поне две книги: „Последният път, когато видях Париж“^[1] и „Пролет в Париж“^[2].

В началото на двайсет и първи век всичко това се е променило. Мади, Дейзи, Консуело и Амандин, четирите най-предпочитани в „Кошницата с цветя“, вече са прапрабаби. А Монг, месарят, който продаваше конско месо, е отдавна мъртъв, както и неговият занаят. Скъперникът, който някога продаваше кестени пред аптека „Отстъпка“ на ъгъла на тясната алея, известна с романтичното си име „Кат Ке Пеш“, или „Котката риболовец“, изчезна в деня, когато беше застрелян Кенеди и нищо повече не се чу за него. Сега улицата беше пълна с гръцки ресторанти, които осигуряваха евтини чинии за трошене, прескъпи бутици, продаващи съмнителни марки, и модни пансионни, които предлагаха нощувка и закуска на съвременните туристи. Последната останка от онова, което някога е било левият бряг на Хемингуей и Скот Фицджералд, беше „Книжар Пиер Жумер“ — малка прашасала книжарница на ъгъла на Рю Пти Пон.

Магазинът беше класически — тъмен, прашни стелажи бяха сложени навсякъде, където имаше място. Книгите бяха струпани безразборно, без много да се обръща внимание на цената или

годините. Известните лежаха до неизвестните, гениалните до глупавите и всички излъчваха слаба миризма на плесен, печатарско мастило и лепило. Самият Жумер беше истински архетип: набит, възрастен, бялата му коса подобно на нимба обвиваше голия, покрит с лунички череп. Носеше очила с дебели бифокални лещи, черен костюм и зелена вратовръзка под износената яка на омачканата бяла риза. До високия стол зад тезгяха в предната част, на който седеше като на трон, бяха опрени два бастуна от бриар. От устата му висеше дебела цигара „Бояр“, която стърчеше измежду рошавата му бяла брада, а мустаците му бяха пожълтели от никотина. Едното му око беше постоянно присвито от лютивия пушек, който се извиваше нагоре изпод лещите на очилата.

Книжарят Пиер Жумер беше специалист по морски книги и най-отгоре библиотечните лавици бяха украсени с кораби в бутилки, парчета резбована слонова кост и една сбирка медни навигационни инструменти, които не бяха виждали кърпа за прах повече от половин век. В редките случаи, когато Жумер излизаше от магазина, носеше древна островърха офицерска фуражка и синя куртка, която като нищо можеше да е носил Мелвилвият Ишмаел от „Моби Дик“.

Когато Фин и Били влязоха в магазина, Жумер спореше с един клиент и размахваше ръце, за да подчертае своята гледна точка. Най-накрая клиентът плесна няколко банкноти на тезгяха, грабна покупката си и профуча край тях, като тръшна толкова силно вратата, че едно малко звънче на касата гневно зазвъня.

— Идиот! — каза Жумер, без да се обръща към някого специално.

— Опитва да се пазари? — попита с усмивка Били.

— Ох! Цените са изписани на обложката на всяка книга. Това да не е някакъв щанд в маракешкия сук. Дали би се пазарил за цената на бигмака в „Макдоналдс“? Не мисля. — Фин избухна в смях. Жумер я погледна ядно. — Ти, скъпа, си много хубава, а аз имам слабост към рижите жени, но говоря съвсем сериозно. Тези глупаци непрекъснато подлагат на изпитание моето търпение. Бихте ли се пазарили в „Ермес“ или „Кристиан Диор“? Отговорът отново е „не“. Естествено, че не бихте го направили! Защото ще ви изхвърлят на малкото ви хубаво задниче. Като едното нищо!

— Извинете — каза Фин.

— Хубавите жени не бива никога да се извиняват — отговори Жумер със святкащи очи.

— Мартин Керцнер ни изпраща — каза Били.

— Така ли? — отговори книжарят.

— Да.

— Каза, че можете да ни помогнете.

— Искам и мога са две напълно различни думи.

— Разбираме това — успокои го Фин.

— Опитваме се да разберем какво се е случило със „Сан Антон“ — намеси се Били.

— Потънал по време на буря — отговори Жумер.

— Къде?

— О — усмихна се книжарят, — както би казал Джон Силвър, там е работата.

— Помислихме, че може да ни помогнете.

— Защо да го правя?

— Тъй като и *Черните рицари* също се опитват да научат.

— А — възкликна отново книжарят, — злодеите на Ватикана. Големият сатана за писачите на трилъри.

— Смятате, че са измислица?

— Не, разбира се, че не. Те са достатъчно истински, но нямат нищо общо със Светия престол. Не съществува страховит заговор, в който бели свещеници пазят тайните на новото хилядолетие чрез съобщения, оставяни по парижките улици или зад стари картини. Единственото нещо, което се оставя на парижките улици, е използвана дъвка. Всичко е такова, каквото винаги е било. Отново става дума за пари. Инквизицията е създадена заради алчността и жаждата за власт.

— Ще ни помогнете ли? — попита Фин направо.

— Разбира се — отговори Жумер и вдигна рамене. — Защо не?

— Стана твърде лесно — отбеляза Фин. — Защо е това внезапно доверие?

— Керцнер ви е казал, че ще дойдем — обади се Били, който внезапно се беше сетил. — Обадил се е, за да ви предупреди.

— Естествено. Описа госпожица Райън много точно.

Възрастният мъж с труд се изправи на крака, като пазеше равновесие с двата си бастуна.

— Обърнете табелката, сложете резето и пуснете щорите — нареди той на Били. На обратната страна на „Отворено“ пишеше „Неспокоен стомах“.

— Това се отнася за множество състояния и много рядко предизвиква въпроси — обясни Жумер. Той излезе иззад тезгяха и тръгна към рафтовете с книги. — Последвайте ме, моля. Отзад имам още помещения и мога да ви предложа по чаша кафе, ако искате.

Макс Кеслер седеше в скривалището на Джак Кенеди и проверяваше досието, което беше събрал за Харисън Ноубъл и неговия баща. Беше се получило интересно четиво.

Компанията „Ноубъл Фармасютикълс“ беше започнала като семейно предприятие преди повече от сто години с контрабанда на всякакви патентовани лекарства, но се специализирала и в пенкилери, хапчета, пудри и известен брой тоници, съдържащи деривати на опиума, както и една много популярна отвара срещу изтощение, свързано с повтарящи се преживявания. Напитката беше известна като „Тоника на лейди Хелън“ и съдържаше яка доза хероин. С течение на годините „Ноубъл Фармасютикълс“ увеличи богатството си и започна да разширява дейността си в областта на разнообразни, купувани извън борсата продукти. Продължи обаче и търговията с най-различни патентовани лекарства и разбира се, продукта флагман, известен като „Микстурата на Ноубъл“, пенкилер, който се продаваше чак до началото на петдесетте години.

През 1960 г. патриархът на семейството Конрад Ноубъл умря и работата пое Джеймс Джонас Ноубъл. Първата му работа бе да смени имената на всички фирмени продукти. Така „Микстурата на Ноубъл“ се превърна в „Номикс“, „Тоникът за коса на Грейди“ стана „Бриламин“, „Хапчетата за черен дроб на Ноубъл“ се преименуваха на „Хепарин“. Под ръководството на Джеймс Ноубъл фирмата постепенно спря производството на старите лъжливи лекове и започна да прави генерични лекарства, които се продаваха само с рецепта. През това време внимателно наблюдаваше растежа на антидепресантите и лекарствата против психически разстройства на основата на непрекъснато увеличаващия се брой заболявания, включвани в Диагностичния и статистически справочник на психическите

разстройства, наричан обикновено ДССПР. В неговото четвърто издание плахостта се беше превърнала в Социално тревожно разстройство, или СТР.

Всеки път щом поредният ДССПР споменеше някое ново заболяване, Ноубъл намираще лекарство за него или приспособяваше нечие друго. „Прозак“ и „Паксил“ се превръщаха в „Данекс“, „Золофт“ в „Антипан“, а „Галекса“ стана „Цитолофт“. Лекарствата под различни имена изкарваха милиони. През 2000 г. „Ноубъл Фармасютикълс“ вече беше осмата по големина фармацевтична компания в света, а нейният девиз „Ние усещаме вашата болка“ бе усвоен от „Късното шоу“ на Дейвид Летърман и пародирано редовно в „Събота вечер на живо“. Адвокатите на лекарствения гигант, които нямаха чувство за хумор, увериха Джеймс Ноубъл, че има основания да заведе дело, но главният изпълнителен директор им каза да не се правят на идиоти, тъй като това е безплатна реклама, и то в огромен мащаб.

Харисън Ноубъл, единственият син на Джеймс Ноубъл, беше само негово бледо копие и някои от клюкарските вестници твърдяха, че единственото, което е наследил от баща си, е квадратната брадичка и слабостта му към блондинките. Студент в Йейл и член на „Череп и кости“^[3] единствено заради своя баща, Харисън Ноубъл нямаше никакви особени интереси, освен да харчи парите от попечителския си фонд. Другата му страст беше да провери с колко дебютантки може да преспи, преди да си легне с дъщерята на президента на Съединените щати и да успее да я забремени. Потушаването на скандала с бременността и нейното прекъсване доведе до ултиматума на баща му да направи нещо от себе си, което от своя страна предизвика създаването на „Ноубъл Венчърс“, привидно океанографска фондация, финансирана от „Ноубъл Фармасютикълс“, но всъщност целта беше да се предостави подходяща форма на няколко необмислени експедиции за търсене на съкровища, както и да се оправдае пристрастието на Харисън Ноубъл към гмуркането с акваланг и прехвърлянето му от остров на остров из Карибите. Цялото начинание отговаряше и на желанието на бащата да държи сина си извън политически опасните спални.

Връзката между Ноубъл младши и наркобарон като Анхел Гусман поведе аналитичния интелект на Макс Кеслер по няколко интригуващи магистрали, изискващи по-голямо внимание, особено

ако, както бе предположил, синът действаше от името на бащата. По подобие на лепенките върху езиците на бравите в хотел „Вашингтон“, които доведоха до оставката на Никсън^[4], Макс можеше да различи върха на айсберг, щом го види.

---

[1] Авторът бърка. Става дума за филм на „Метро Голдуин Майер“, който слабо се придържа към сюжета на разказа „Завръщане във Вавилон“ (1931 г.) от Франсис Скот Фицджералд. — Б.пр. ↑

[2] Излиза през 1950 г. с автор Елиът Пол. — Б.пр. ↑

[3] Тайно общество в Йейл, основано през 1831 г. — Б.пр. ↑

[4] На 17.06.1972 пазач в комплекса „Уотъргейт“ забелязва лепенка върху езика на една врата. Маха я, но след известно време вратата отново е обработена срещу заключване. Той вика полицията и тя арестува 5 души в главната квартира на Демократическата партия, след което избухва скандалът „Уотъргейт“. — Б.пр. ↑

8.

В семплата си кухня Пиер Жумер наля кафе и извади голяма чиния с малки кейкчета, а след това седна при Фин и Били.

— Още не съм убеден във важността на кодекса — каза Били.

— Като оставим настрана истинската му стойност като исторически документ, Кортесовият кодекс бил доказателство за неговото предателство. Кортес криел голямо богатство от крал Карлос. По онова време короната получавала една пета от оплячкосаното от всяка експедиция в Новия свят. По това време Кортес вече е толкова могъщ, че единственият начин да се справят с него бил Инквизицията да го отлъчи от Църквата. В такъв случай всичките му земи и богатства щели да бъдат конфискувани от Църквата, която от своя страна щяла да предаде уговорения предварително дял на короната. Същото направиха нацистите с евреите през трийсетте години, както и Рузвелт с интернираните японци след Пърл Харбър. Одобрена от правителството кражба, извършена чисто и спретнато по действащите тогава закони.

— Следвай парите — промърмори Фин.

— За историк това е мъдро решение — кимна Жумер, отпи от кафето и запали поредната от миризливите си цигари.

— Защо някой ще се интересува сега от кодекса? — попита Фин.

— Защото представлява карта на съкровище, естествено — усмихна се книжарят. — Вие самата сте доказателство за този интерес.

— Не мога да повярвам в това — възрази Фин. — Вие и вашият брат Керцнер не сте висели наоколо, разчитайки на случайността, че някой ще дойде да търси петстотингодишно парче пергамент.

— Всъщност става дума за дървесна кора — кротко подхвърли книжарят.

— Нарича се аматъл. Произвеждали са я от смокиново дърво, обикновено са използвали *Ficus radifolia* — отговори тя със същия кротък тон. — Както вече съм казвала, обучението в държавната образователна система на Охайо съвсем не е лошо.

— Точка за вас — каза Жумер и се засмя. — Извинете ме.

— Приемам извинението — кимна Фин, — но още не сте отговорили на въпроса ми.

— *Tue-mouches* — отговори Жумер на френски.

— Мухоловка — преведе Били.

— Не разбирам — поклати Фин глава.

— Примамка — обясни възрастният човек. — Известен ни е интересът на *Черните рицари* към подобни неща. Колкото повече знаем за тяхната дейност, толкова по-добре.

— Предупреден значи въоръжен — изтърси Били.

— Нещо такова.

— Дойде ли някой от *Черните рицари* да души наоколо? — попита Фин.

— Да речем, че вие не сте сами в проявата си на интерес — отговори уклончиво възрастният човек.

— В устата ви това звучи като някакво опасно предприятие — подхвърли Били.

— Да — съгласи се Жумер, — *Черните рицари* са известни с донякъде крайните си методи.

— Значи ни предупреждавате да се откажем?

— Не, просто ви осведомявам за действителното положение. *Черните рицари* са на мнение, че сам Бог им е дал разрешение. — Той погледна към Фин и се усмихна. — Или Богинята. Така че всичко, което правят, може да бъде оправдано. Инквизицията не може да сбърка, след като всъщност е съдник кое е правилното. Един вид продължение на непогрешимостта на папата. Колко удобно.

— Знаете ли къде е потънал „Сан Антон“? — попита направо Фин. — Искам да знам за какво е цялата тази тревога.

— Така да бъде — кимна възрастният книжар. — Според всички преценки е потънал пред Кий Уест при Кайо Хуесо, както е бил известен тогава, или Острова на костите. Всъщност много е вероятно да е успял да обърне и известно време да плава пред урагана, преди да потъне.

— И къде е това?

— Пред северния нос на острови Бимини, на около петдесет мили от Маями. — Той се усмихна, но този път изражението му не беше любезно. — По стечение на обстоятелствата на по-малко от километър от Бимини Роуд.

— Бимини Роуд? — смръщи чело Били.

— Едгар Кейси, Атлантида^[1] — въздъхна Фин. — Според Кейси, който бил медиум, това е част от Атлантида.

— Много впечатляващо — закима Жумер.

— Пак ще повторя онова за държавното образование в Охайо. Ненадминато е.

— Атлантида? — удиви се Били.

Нямаше пряк полет от Париж, затова Фин и Били се върнаха през тунела под Ламанша и на Хийтроу успяха да намерят места в един джъмбо джет на „Бритиш Еървейс“. Прекараха следващите десет часа, прекосявайки четири времеви пояса и по-голямата част от северния Атлантически океан, в поглъщане на изгубила свежестта си храна от пластмасови съдове, в слушане на Брус Спрингстийн и гледане как Брус Уилис отново спасява света, но този път вече напълно плешив.

Колумб беше изстрадал много, докато стигне до Карибите, но когато Фин кацна в Насау, ѝ се щеше да беше плавала със „Санта Мария“, а не с английския национален превозвач.

Пристигнаха в десет сутринта местно време на международното летище „Линдън Пиндлинг“ със замъглени очи и разчекващи се от прозевки уста. След като минаха митническата проверка, влязоха в мърлявата чакалня и поеха към изхода. Неколцина работници местеха голямо рекламно табло на бира „Калик“, докато един летищен служител бършеше праха на голяма избледняла картонена фигура на Даниъл Крейг в ролята на Джеймс Бонд, която стоеше там от излизането на филма по екраните и отказваше да си тръгне. Някакви шегаджии бяха написали с флумастер на картонените гърди „Сурогат“ и изрисували хитлерови мустачки под носа на 007. От това суперагентът на Нейно Величество беше заприличал на един много строг Чарли Чаплин с пистолет в ръка.

Двамата излязоха на яркото силно слънце пред летището. Въздухът беше като физически удар и Фин пое дълбоко островния аромат. Смесица от гниеци растения, екзотични парфюми и солта на заобикалящия ги океан. Както беше обещал, Сидни Поатие беше там, за да ги посрещне с очуканото си старо такси „Тойота“.

— Добро утро, добро утро, как сте? — възрастният мъж поклати глава, докато говореше.

— Ето какво ви причинява обикалянето на света — отбеляза Сидни, докато гледаше как Фин и Били с мъка се качваха в стария автомобил. — На мен не ми трябва подобно нещо. Имате вид на нещо тъжно, което котенцето е зарило в легенчето с пясък. — Той им хвърли поглед в огледалото за обратно виждане. — Ще ходите ли при яхтата?

— Да, моля — отговори Фин и с въздишка се отпусна на седалката.

Сидни делово включи на първа и отлепи колата от бордюра. Заобиколи с тракащото такси езерото Килърни, след това пое надолу по Джон Кенеди Драйв към Уест Бей стрийт, а след това покрай застаряващите хотели, които стояха в добре поддържана редица по протежение на Кейбъл Бийч и тюркоазния океан, който се простираше чак до хоризонта.

След десет минути стигнаха покрайнините на Насау и сякаш попаднаха в задния двор на който и да е малък град в Карибите: сгради в пастелен цвят, заобиколени от ронещи се измазани огради с бодлива тел отгоре, стари курортни хотели, подредени откъм тротоара, който гледа към морето, и множество дупки в асфалта. Те се разминаха с няколко от откритите микробуси, които превозваха туристите от Кейбъл Бийч към центъра, бълвайки калипсо и рейки енд скрейпи^[2] от бумтящи говорители, монтирани отгоре на предните стъкла. През пролуките между сградите и палмите видяха дузина свръхголеми туристически кораба. Всички бяха ослепително бели, с изключение на пурпурното петно на „Биг Ред Боут“. Някога това беше флагманът на „Дисни“, но сега принадлежеше на някакви неясни испански бизнесмени.

Поатие насочваше подрънкващото такси в бърза поредица от леви и десни завои, като накрая излезе отново на Бей стрийт, но сега вече в една посока с цялото движение на изток към моста за остров Парадайз и курорта Атлантис с неговия огромен аквариум и още по-големи казина. До построяването на Атлантис Бей стрийт беше относително цивилизована двупосочна улица за преминаване през Насау, обаче промяната в еднопосочна я превърна в хаотичен парад на задръстванията от таксите, открити микробуси и частни автомобили, които завиваха наляво или дясно в страничните улички в безполезно

усилие да поемат нанякъде другаде, а не на изток към центъра на града.

Поатие някак си успя да ги измъкне от ада на сутрешното задръстване покрай банките и магазините за сувенири, които бяха подредени в шпалир от двете страни на Бей стрийт, покрай административните сгради и потъналата в размисъл злокобна статуя на кралица Виктория и най-накрая пое надолу покрай търговските докове и складове, които лежах в подножието на Армстронг стрийт точно преди моста за Атлантис. В обратната посока на Бей стрийт при кея „Принц Джордж“, където акостираха големите туристически кораби, имаше пазар за всичко, като почнеш от препарирани глави на баракуди, полирани раковини и сламени шапки до полуголи мъже, които с един замах на своето мачете ще ви отворят пресен кокосов орех, и дванайсетгодишни момиченца, готови да ви сплетат косата на плитки за по два долара парчето.

На кея „Армстронг“ бяха пришвартовани стар противопожарен кораб, няколко траулера и баржи за минерална вода от Маями и две отчаяни екскурзионни корабчета от петдесетте години с лющеща се боя и палуби от тиково дърво, напълно побелели след половин век излагане на солта и слънцето.

Освен тях там беше и „Еспаньола“. Бяха спорили за името със седмици, като бяха изпробвали всичко от „Златният бръмбар“ до „Разсънване“ и всяко друго име на кораб от литературата помежду им, като се почне от „Вещицата от Аендор“ и се стигне до „Орка“ от „Челюсти“. Накрая единственото, за което успяха да се споразумеят, беше „Еспаньола“, името на кораба, отвел Джим Хоукинс и Дългия Джон Силвър на „Острова на съкровищата“, макар че според Били племенникът на Робърт Луис Стивънсън едностранчиво беше заповядал на чичо си да не вмъква никакви момичета в историята. Това леко дразнеше Фин.

Корабът беше много по-стар от Били и Фин. Построен през 1962 г. в Холандия от „Дж. Т. Смит & Синове“ за британски клиент, той първоначално бил кръстен „М. В. Северн“. „Еспаньола“ беше 53-метров влекач, способен да плава в открито море, който бе прекарал първите си години във влачене на петролни платформи из Северно море. Оттогава беше продаван няколко пъти, но от пристанището за скрап го спаси техният адвокат и младши съдружник Гуидо Дерлаген,

консервативният амстердамец, който беше зарязал бюрокрацията, и сега вършеше цялата им юридическа работа. Облечен в пищни тропически ризи „Томи Бахамас“, той по цял ден се печеше на палубата пред мостика. Гуидо, който управляваше невероятното богатство, което Фин и Били бяха открили в наследената от тях древна къща край канала Херенграхт, взе на добра цена трийсет и осем годишния влекач. След осемнайсет месеца в Шелдпорт във Флушинг корабът беше прероден в мореходна изследователска яхта, с която новите й собственици можеха да обиколят света. Двата й внушителни дизела поддържаха крейсерска скорост от дванайсет възела при всякакво време, което можеше да ги върхлети. Единственият проблем беше, че те никога не причиняваха никакво затруднение на Рън-Рън Максевъни, техния инженер, мелез между шотландец и китаяк, което го правеше още по-чудат от обичайното. От някогашния екипаж на старата „Батавия Куин“, ръждясалия товарен кораб, който преди две години изгубиха при един тайфун в Китайско море, бяха останали само Максевъни, Брайни Хансон, капитанът и Ели Санторо, трийсетгодишният бивш първи офицер от военноморския флот на САЩ, който носеше превръзка на едното око. В резултат на това „Еспаньола“ беше оборудвана с всички възможни автоматизирани системи, за които човек би могъл да си помисли, и при нормални обстоятелства беше лесна за управление. С добавката на Лойд Терко, техен стар приятел от Бахамите, като готвач и опитен моряк, екипажът от седем души беше пълен.

— Отново у дома, отново у дома — пропя Сидни, докато тойотата спираше със скърцане на кея. До тях лежеше „Еспаньола“ със своя черен корпус, а надстройките й се извисяваха ослепително бели над главите им. От склада наблизко се носеше вонята на гниеци плодове. Пристанището миришеше на нафта и мъртва риба. Човек още можеше да прочете върху покрива на склада буквите на изписания с боя и избелял почти до неузнаваемост лозунг, използван някога от Агенцията по туризма: „По-добре на Бахамите“.

Фин и Били слязоха от таксито и се протегнаха. Под една импровизирана тента над главната палуба Гуидо весело им замахва за добре дошли. Почернялата му от слънцето плешива глава беше покрита с широкопола „Шейди Брейди“ шапка от сплетени палмови нишки. В добавка носеше широка риза с цветни мотиви.

— Feestelijk inhalen! — изрева той въодушевено на холандски.

Само част от секундата по-късно от помещението за карти точно под главната палуба изхвърча Рън-Рън Максевъни и се вторачи гневно нагоре:

— Говори английски бе, проклет продавач на лалета. Сто пъти ти го казвам. Това е една от колониите на Нейно Кралско Величество и трябва да говориш на нейния език, докато си тук. Разбра ли?

— Loop naar de hel, eikel! — подхвърли Гуидо отново на родния си език и се засмя.

— Какво каза? — попита Били.

— Мисля, че eikel значи тъпунгер, но останалото не знам — отговори Фин.

Фин и Били взеха чантите си от багажника на колата и Сидни си замина. Дватамата млади се изкачиха по рампата от кея на кораба и след това по страничната стълба до главната палуба. Всичко изглеждаше така, както го бяха оставили. Брайни Хансон, капитанът на „Еспаньола“, слезе от мостика над тях и те се настаниха в главния салон по средата на кораба. Появи се и Лойд Терко, жилест и както винаги по джапанки и любимата си бяла фланелка в стил „мъж, който бие жена си“. Той се усмихна весело на Били и Фин, поздрави ги с добре дошли и взе чантите им, за да ги свали в техните каюти. Салонът беше обзаведен с вградени дивани и няколко стари кожени кресла. В единия му край стоеше маса за пинг-понг, в другия стара машина „Бали“ за пинбол, а в третия — хладилник за безалкохолни напитки. Според вече установено правило, по нареждане на Били тя беше пълна главно с кутийки бира „Калик“. Хансон ги отведе до удобните кожени кресла, след което се отпусна на ъгловия диван и запали една от ухаещите си на карамфил цигари. Силно почернелият от слънцето чернокос и мускулест датчанин ги огледа любопитно.

— Имейлът ви беше твърде неясен. Открихте ли нещо?

— Бимини Роуд — обясни Били и кимна към Фин. — Нашият безстрашен водач се готви да ни отведе в областта на свръхестественото.

— Бъзикаш се — въздъхна Хансон.

— Всъщност в Атлантида — уточни Били и избухна в смях. — Изглежда се е намирала на около 160 километра от „Дисни Уърлд“.

— Мога да си представя — отговори Хансон и този път въздъхна още по-силно.

---

[1] Пътят Бимини, или стената Бимини, е подводна скална формация близо до остров Северен Бимини в Бахамите. — Б.пр. ↑

[2] Музикален стил, характерен с използването на трион, популярен на Бахамите. — Б.пр. ↑

9.

Старата подводница клас „Фокстрот“ изплува на повърхността в сумрака преди разсъмване. Покритото с джунгла крайбрежие на полуостров Юкатан се виждаше като тъмна сянка на нощния хоризонт, издигаща се на по-малко от миля напред. Водата шумно се стичаше по заоблените страни на бледия, издигащ се нагоре корпус. Яркобяла пяна заклокочи около кулата, когато прониза тюркоазните, гонещи се една друга вълни, и остави фосфоресцираща следа в разбушувалата се вода. Енрико Рамирес, помощник-капитанът на Аркади Крус, почука по преградата до пердето, закриващо входа към малката ниша, която минаваше за каюта на борда на „Бабалу“.

Крус се събуди почти на секундата.

— Да?

— Пристигнахме.

— Колко е часът?

— Пет нула нула.

— Колко вода имаме под кила?

— Сто и девет метра.

— Чудесно. — Крус се измъкна от вградената койка напълно облечен и дръпна пердето.

Изгърбеният Рамирес, с посивяла, подстригана късо като на затворник коса, стоеше неподвижно с вдигаща пара чаша в едната ръка. Крус я прие с благодарност и отпи голяма глътка от гъстото сладко кафе. После се усмихна. Той командваше единствената подводница в света, която имаше собствена машина за еспreso.

— Някакви следи от мексиканците?

— Засега няма.

— Това не е любимата ми част от играта.

— Така е, капитане.

Крус допи чашата и я подаде на Рамирес.

— Да вървим.

Стана от койката, взе шапката със заострен връх от закачалката и я нахлузи на главата си. После последва Рамирес надолу по

клаустрофобичния коридор, който минаваше по цялата дължина на старата подводница, като се привеждаше, когато се промъкваше през тесните отвори на херметичните прегради. Стигна до командния център и кимна на неколцината офицери, които бяха на вахта, изкачи се след Рамирес по стълбата на кулата и излезе на наблюдателния пункт на мостика.

— Рамирес, защо подводниците винаги миришат като краката ти? — попита Крус с усмивка, докато вдишваше дълбоко морския въздух.

— Капитане, моите крака миришат като революцията. Да ти миришат краката като моите, е белег за патриотизъм. Така ми каза лично Че.

— Значи по онова време си познавал Гевара? — отговори Крус, продължавайки старата шега.

— Аз миех краката му, капитане. И направих така, че моите да миришат точно както неговите.

— Браво на теб, Рамирес. Фидел ще се гордее с тебе.

— А аз смятах, че Великия е вече препариран и поставен в ъгъла.

— Рамирес, не бива да вярваш на всичко, което ти разказва братчето му Раул.

— Да, капитане.

— Дай ми бинокъла.

— Веднага.

Той подаде на Крус руския бинокъл за нощно виждане „Дедал 600“. Капитанът го взе и огледа водата между чакащата подводница и бреговата ивица. Минаха пет минути. Определено започна да става по-светло. Крус изпсува. Ако шантавото копеле смяташе, че ще чака, докато се съмне, много се лъжеше.

— Часът?

— Пет и петнайсет.

— Дермо — изруга на руски Крус.

— И то голямо — съгласи се Рамирес на испански.

— Ето го — посочи Аркади Крус с ръка.

— Задник — отбеляза Рамирес, но този път на добър английски без акцент.

Приближаващата се надуваема лодка беше канадска „Гранд Мерин“ S650, дълга шест и половина метра и с мощност, многократно надхвърляща спецификациите. Задвижваха я два мотора „Евинруд“ с по 250 конски сили, които можеха да я движат с повече от 100 километра в час. Лодката не можеше да бъде уловена от радар и побираше 1400 килограма товар. На носа беше монтирана петдесеткалибровата картечница. Анхел Гусман имаше повече от дузина големи гумени лодки, скрити в мангровите гори по брега на остров Мухерес и по-надолу до Четумал и границата с Белиз. Подобно на „Бабалу“, тази гумена лодка беше боядисана в светлосиньо и бе почти невидима във водата. Всяка лодка на Гусман беше оборудвана с две различни мрежести чергила: едното за открития океан, а другото за тресавищата в джунглата. Лодките превозваха достатъчно гориво, за да разполагат с радиус на действие от осемстотин километра. Идващата към тях зави остро, вдигайки вълна от пръски, и рязко спря до ниския корпус на подводницата. Зад картечницата на носа нямаше никого. В лодката имаше само един човек. Стоеше до румпела и беше в униформа. Камуфлажна, от стандартния модел за джунглата. Панталоните спретнато бяха напъхани в кубинките, на кръста висеше пистолет в кобур, пристегнат от платнен колан. Единственото, което се набиваше в очи, беше кървавочервената барета — знак, че човекът е офицер от армията на Анхел Гусман, или както ги наричаха в американската Агенция за борба срещу наркотиците: анхелисти.

— Време е да вървя — каза Аркади. Рамирес кимна. — Свали я на дъното и стой там. Ако сеньор Гусман не реши да ме свари в казана за закуска или да ми изтръгне сърцето като приношение за някой от неговите богове, трябва да се върна към свечеряване. Сложи свещ на прозореца.

— Ще бъде направено, капитане — отговори Рамирес с безизразно лице. — Обаче се страхувам, че прозорецът ще се запоти.

— Рико, такъв си ми майтапчия. Същински Били Кристъл — ухили се Аркади Крус, който беше почитател както на „Градски тарикати“, така и на „Принцесата булка“^[1].

— Джери Зайнфелд — подхвърли Рамирес, горд собственик на комплекта дискове от деветте сезона, внесени контрабандно от Китай.

Крус махна за довиждане на своя приятел, спусна се от мостика в кулата, отвори водонепроницаемия люк и излезе на набраздените

дъски върху леко полегатата палуба. Затвори вратата, прекоси палубата и се спусна в надуваемата лодка, сядайки на седалката в задната част. Няколко секунди по-късно двата огромни двигателя се събудиха с рев за живот, лодката се завъртя на сто и осемдесет градуса и изчезна в далечината под първите лъчи на вече издигащото от изток слънце, което започна да разбужда безкрайния син океан.

Докато Брайни Хансон насочваше „Еспаньола“ навън от пристанище Насау покрай Монтагю Бийч, а след това обърна големия влекач по посока на Хановер Саунд, останалата част от екипажа се събра в главния салон.

— Какво точно представлява Бимини Роуд? — попита Ели Санторо. Днес бе настроен на вълна Джони Деп, защото носеше разнищени срязани джинси, черна тениска с череп и кости, а на главата си беше вързал цветна кърпа. Естествено, не беше забравил и кожената превръзка на окото. Беше го изгубил по време на произшествие с барбекю, докато служеше в американския военноморски флот в Гуам. Увреденото зрение го лиши от кариера и бъдеще. Но вместо да седне зад някое бюро във флота, той предпочете да започне живот на морски бараба и попадна при Брайни Хансон като първи помощник на старата „Батавия Куин“. Ръждясалият корпус на търговския кораб беше потънал по средата на един тайфун в Китайско море и когато нещата се поуспокоиха, а Били и Фин решиха да поемат риска да търсят съкровища, той и Брайни бяха първите, които подписаха моряшки договори.

— Бимини Роуд е скално образувание пред остров Северен Бимини — обясни Гуидо Дерланген. Освен че беше морски адвокат на групата, помощник-готвач и единственият на борда, който разбираше нещо от компютри, холандецът се бе превърнал и в неин неофициален изследовател. — Дълго около осемстотин метра и лежи на дълбочина пет-шест метра. Всъщност може да се види само от въздуха. Било е открито от пилот през 1969 г. Събитието потвърждава предсказанието, направено от американския медиум Едгар Кейси през 1938.

Ели поклати глава ужасено.

— Гуидо, направо ме плашиш. Откъде знаеш всичко това?

— Благодарение на главата си. — Холандецът с голямата плешива глава се усмихна и направи лек поклон. — Искате ли да продължа?

— Да — потвърди Фин.

— Благодарение на главата си — повтори Гуидо и продължи: — Макар повечето геолози да са на мнение, че това е естествено образуване, хората, които вярват в предсказанията на господин Кейси, мислят, че е път.

— Някой някога открил ли е нещо друго освен този така наречен път? — обади се Ели от дивана. — Някакви други доказателства?

— За съжаление, не — отговори Гуидо.

— Къде точно се намира това място?

— На около осемстотин метра от остров Северен Бимини и местността Парадайз Пойнт — вметна Фин. — Мястото е много популярно сред леководолазите и гмуркачите. Лодки със стъклени дъна. Изобщо радост за туристите.

— Извинете за въпроса — намеси се Рън-Рън Максевъни, а тясното му лице се смръщи, — но останах с впечатление, че това предприятие е за откриването на късове злато и други ценни предмети. Дублони и реали. Мога ли да попитам какво общо имат тези тъпи камънаци с нашата работа? — Както винаги силният шотландски акцент, който изригваше от азиатското лице, накара Фин да се усмихне.

— Наскоро се появиха теории, че Бимини Роуд може да е останка от насип или сух док. Съоръжение, което вероятно е използвано в опит да се извади или пусне отново на вода потънал кораб.

— Пет-шест метра дълбочина не е много — кимна Били. — „Мери Роуз“ от времето на Тюдорите беше изваден от дванайсет метра от Солънт^[2]. Технологията за подобни сухи докове е на стотици години.

— Трябва да е имало нещо ценно на борда, за да си заслужава усилията — подхвърли Фин.

— Дублони и разни такива неща — облиза се Рън-Рън, а тъмните му очи проблеснаха.

— Ние смятаме, че това може да е мястото, където са направили опит да извадят кораб на име „Сан Антон“. Испански кораб от шестнайсети век.

— Кораб, пренасял съкровище?

— Малък търговски и пощенски кораб — обясни Били. — Но той има своя собствена тайна.

— А, сигурно досега са преровили района със ситни сита — поклати глава Ели.

— Вероятно — съгласи се Фин, — но са търсили големи, превозващи съкровища галеони, а не малки кораби. „Сан Антон“ няма и сто тона. Дори със странично сканиращи радари и най-новите звънци и свирки ще е трудно да бъде намерен.

— И какво ни е предимството? — попита Ели.

Били се ухили.

— Ние знаем точно къде да търсим.

Джеймс Джонас Ноубъл, шефът на „Ноубъл Фармасютикълс“, отпи от своя „Грантс Ейл Каск“ скоч и погледна през илюминатора, докато частният му „Чесна Мустанг“ прониза светлосиньото небе над Маями и пое право на изток. Срещу него в другото кремаво кожено кресло седеше неговият син Харисън, стиснал чашата диетична кола, и смучеше парчето лимон, с което я поднасяха. Той мразеше да лети и неговият старец го знаеше, затова извършваха този петнайсетминутен полет до частното им имение на Кат Кий, вместо двучасовото плаване с „Ноубъл Дансър“, фирмената яхта, която държаха на пристана пред къщата си на остров Фишър точно срещу Саут Бийч.

— Значи са го намерили? — попита Харисън своя баща, говорейки с парчето лимон в устата.

— Така ми казаха.

— На Бимини?

— В морето. Някак си са успели да научат точното местонахождение — обясни сивокосият мъж, седнал срещу него.

— И сега какво ще правиш?

— Ще трябва да се справя с положението. Преговорите с нашия приятел в Мексико са в критична фаза. — Той погледна към затворената врата, която водеше към кокпита и леко сниши глас. — Не можем да позволим някой да застане на нашия път. Приходите от второто тримесечие не са такива, каквито очаквах.

— А новото лекарство?

— Не мога да го обявя, преди да е сключена сделката в Мексико, а това означава да разкараме този англичанин и малката му приятелка. Трябва да държим нещата здраво под контрол.

По-възрастният отпи от чашата си. Самолетът попадна в турбуленция и Харисън стисна по-силно чашата с кола.

— Татко, аз няма да те изоставя.

— Знам, че няма — озъби се баща му, — защото, ако прецакаш работата, и двамата сме мъртви. Не го забравяй.

Частният самолет продължи полета си.

Пиер Жумер погледна надолу по прашния коридор между стелажите и се смръщи. Вече ставаше късно, отвън сумракът превръщаше улиците в тъмни ивици между езерцата мътна светлина от уличните лампи. В книжарницата беше останал само един клиент, мъж на трийсетина години, с очила и загрижено изражение. Носеше черен костюм с леко разръфани маншети на панталоните. През последните минути четеше все от една и съща книга. Нямахше вид на купувач. Може би беше крадец на книги. Томчето, което четеше, беше първо издание на Волтеровите „Философски писма за Англия“ с хубава кожена подвързия.

— Мосю — каза Жумер високо, — тук не е обществена библиотека, а книжарница. Искам да затворя. Купете си я, ако искате, но каквото и да правите, моля, вършете го бързо.

Мъжът вдигна поглед и му се усмихна мило, очевидно без да се обижда от тона на възрастния мъж. Затвори внимателно книгата и се приближи към тезгяха. Значи все пак беше купувач. Външният вид често лъжеше.

— Обичам Волтер — обяви непознатият.

— Аз също — отговори Жумер. — Смятам, че точно този том струва двеста и петдесет евро.

— Зная много книги, които са досадили на своите читатели, но не съм чувал за някоя, която да е причинила истинско зло — отговори мъжът.

— Множеството книги ни прави невежи — въздъхна Жумер. — И двамата доказахме, че можем да цитираме Волтер. Обаче цената си остава двеста и петдесет.

— Не бихте ли приели малко по-малко? — попита мъжът.

— Мосю, тук не е битпазар — отговори Жумер и въздъхна. — Аз никога не се пазаря.

— Днес ще ви се наложи. — Мъжът бръкна във вътрешния джоб на самото си, измъкна оттам произведен в Русия автоматичен пистолет „Стечкин“ и простреля Жумер в лицето. Чу се пукот, сякаш се е пукнал балон. Жумер се строполи зад тезгяха. Мъжът прибра пистолета в джоба на самото и излезе от книжарницата, като взе и Волтер със себе си.

---

[1] Американски комедийни филми. — Б.пр. ↑

[2] Пролив между остров Уайт и Южна Англия. — Б.пр. ↑

10.

Аркади Крус подскочаше на пътническата седалка на преработения джип „Сузуки“. Някога обикновен „Джимни“ с двойно задвижване, сега му бяха сложили здрави полуоски, пружини с дълъг ход, а каросерията беше повдигната с четирийсет сантиметра повече от нормалното. Отгоре имаше ролбар, но не и покрив, за брони служеха резервните гуми. Върху ролбара беше монтирана петдесеткалиброва картечница. Освен шофьора в колата имаше още един униформен мъж зад картечницата, а трети седеше отзад, стиснал къса карабина „Ксиукоатл“^[1] FX-05. Същото оръжие използваше мексиканската армия за своята пехота. Гусман може и да беше склонен към самоубийство мегаломан, но беше добре оборудван.

Превърнатият в бъги за джунглата джип се носеше бързо по тясната пътека под изненадващо рехавия листак на дърветата. Земята беше суха, защото слънцето можеше да я огрява, покрита с големи островчета шубраци и високи дървета, опасани с преплетени пълзящи растения. Пътеките личаха отчетливо и бяха стари — повечето се използваха от животните и хората в продължение на поколения.

Продължилото около час пътуване ги изведе на поляна в подножието на стар храм на майте, срутен и почти заличен. Полянката беше превърната в подобие на старо римско укрепление, като руините от храма се намираха в средата. Бяха струпали берма от пръст, която отгоре завършваше с палисада. Вътре в правоъгълното пространство се издигаха трийсетина колиби, подредени в спретнати редици, и централна сграда, която се издигаше точно пред руините. Всички колиби бяха наколни, с покриви от изправени стари двесталитрови варели. При силен дъжд покривите сигурно звучат като карибски оркестър, помисли си Аркади.

Навсякъде имаше униформени мъже. Едните се упражняваха, други стояха на пост върху бамбуковата палисада, трети крачеха по тесните улички. Имаше постове зад картечниците в кулите, издигнати в четирите ъгъла на терена. Някои вършеха обичайната домакинска

работа в един лагер като чистене на нужниците, готвене и дори простиране на прането.

Лагерът беше малък град, в който имаше само мъже, всички униформени и със сурови изражения на дългоносите си индиански лица. Имаха сериозния вид на старите другари на Кастро от ранните дни на революцията. Това им обещаваха Гусман: възстановяване на управлението на маите върху земята на маите. Наркотици и пари под маската на революцията. Все същата стара история.

В далечния край на лагера стоеше старомодна американска метална военна барака марка „Куонсит“, грубо замаскирана с камуфлажни мрежи и тук-там нахвърляни клони с листа. До нея бръмчеше голям генератор и кубинският подводничар видя няколко големи климатика да стърчат от извитите метални стени — фабриката!

Някъде по близките хълмове бяха замаскираните плантации с опиумен мак, а недалеч от лагера трябваше да има летище. Гусман произвеждаше много малко опиумна паста сам, защото предпочиташе да я внася отвън — главно от Венецуела и Гватемала. След това тя се рафинираше в морфин в малката фабрика, а после по Аркади се изпращаше в Куба за окончателната преработка в хероин.

Тунингованият джип спря пред голямата сграда в сянката на храмовите руини. Гусман го очакваше на сенчестата веранда в главната си квартира. Той не беше среднестатистическият мексикански наркобарон. Приличаше повече на счетоводител на средна възраст. Черната му коса оредяваше, очите му бяха изкривени зад големите очила със старомодна рамка, шкембето му беше провиснало над колана под униформената куртка, защото очевидно надхвърляше с двайсетина килограма идеалното си тегло. По униформата му нямаше знаци за чин или статут. На джоба на гърдите имаше петно от мастило и още няколко по късите му, дебели като на месар пръсти.

Гусман се усмихна, когато Аркади скочи от горското бъги.

— Капитан Крус, добро ти утро! — Гласът му беше пронизителен като на жена.

— Добро и на тебе, шефе — отговори Крус.

— Добре ли пътува?

— Предпочитам океана.

— Чудесно! — кимна Гусман. След това се изсмя пискливо почти като момиче. — Ти ще властваш над вълните, а аз над

джунглата. — Дебелите му устни се разтегнаха в усмивка и откриха много скъп комплект металокерамика. — Това е добро разделение, нали?

— Както кажеш, шефе.

— Ела в бърлогата ми да пийнем по нещо — каза Гусман и без повече церемонии се обърна и закрачи към входа на главната квартира.

Крус се изкачи по стълбите. Шофьорът на бѣгито остана на мястото си да чака и си запали цигара.

Вътрешността на главната квартира имаше оскѣдна мебелировка. Стаята беше голяма, а подѣт — застлан с трѣстикова рогозка. Имаше походно легло и шкаф с чекмеджета, писалище, няколко стола, а на стената зад бюрото висеше карта на полуостров Юкатан. Имаше и малък бар, направен от поцинкован умивалник, голям викториански, тапициран с кадифе диван плус три кресла в тон с него, подредени около студена печка за дърва. Кадифето на дивана и креслата беше износено и червено като в публичен дом.

Слаб мъж с тясно лице и бяло сако се появи сякаш от нищото, носейки поднос в едната си ръка. Другата липсваше. Ръкавѣт на сакото му беше закарфичен към рамото. На подноса имаше две чаши кафе, сребърна захарница и съдинка за сметана, също от сребро. Чашите бяха от майсенски порцелан със сини шарки на луковици. Еднорѣкият мъж остави подноса върху печката и излезе.

Гусман се върна от малкия импровизиран бар, където беше застанал, носейки в ръка бутилка бренди „Ацтека де Оро“. Напълни кафената си чашка до ръба, след което покани Аркади с бутилката, но той поклати глава в отказ.

— Сметана, захар?

— Черно.

— Разбира се, нали си кубинец. — Наркобаронѣт пѣхна бутилката с бренди под мишница, след което взе двете кафени чашки без чинийките и подаде безалкохолната на Аркади. После се настани на дивана, а кубинецѣт се отпусна на едно от креслата и зачака. Гусман погълна половината от подправеното си кафе на една глѣтка и допълни чашата с бренди от шишето.

— Какво пиеш?

— Освен кафето? — Аркади отпи от чашата си. — Много е хубаво. — Всѣщност беше горчиво, полусурово и вероятно някъде от

околността.

— Пълен боклук е — ухили се Гусман, — затова му сипвам бренди.

Аркади се усмихна. Всеки, който пие такова количество бренди преди обяд, едва ли го прави, за да маскира вкуса на лошо кафе.

— Разбирам — отговори кубинецът, като се постара гласът му да прозвучи безразлично.

— Не, не разбираш. Нищо не разбираш. Затова си тук.

Аркади вдигна рамене, но нищо не каза.

— Имам предвид, какво мислиш за моя малък лагер?

— Много ефикасен.

— Римски — кимна Гусман. — Като онези, които Цезар е конструирал за своите легиони.

Аркади знаеше, че Юлий Цезар през живота си не беше конструирал военен лагер, а е използвал планове, изобретени няколкостотин години преди това, но си замълча. Мълчанието в присъствието на един луд му се струваше най-благоразумното поведение.

— Сигурно се питаш защо наредих да те доведат в лагера?

— Обикновено се срещаме на брега.

— Изненада ли се?

— Стана ми интересно.

— Защо смяташ, че те повиках тук?

— Представа си нямам, шефе.

— Може би искам да те убия. Може би съм решил да дам на твоите господари пример чрез теб. Може да си мисля, че са ме измамили с онова, което смятам мое по право. Може би, както американците обичат да казват пред пресата, аз съм побеснял луд, чието единствено желание е да вземе едно мачете и да ти отсече главата или да изтръгне сърцето ти на каменния олтар.

— Твърде много „може би“, шефе.

Гусман се засмя.

— Капитан Крус, много си хладнокръвен.

— Просто практичен — вдигна рамене Крус. — Ако направиш нещо от изброеното, подводницата ще си замине за Куба и никога повече няма да се върне. Твоят канал към Съединените щати и източникът за рафиниране на висококачествен хероин ще изчезнат в

небитието. А с това и парите, от които имаш нужда, за да финансираш революцията си.

— Много точно, капитане.

— Значи трябва да има друга причина.

— Точно така. — Гусман отново се ухили и показа зъбите си.

Аркади си позволи да направи намек за кипящото в него раздразнение.

— Сеньор Гусман, в открито море ме чака голяма подводница. Хората ми дишат консервиран въздух и не смеят да шукнат, за да не бъдат уловени от буйовете със сонари, които американците са разпръснали в крайбрежните води на Юкатан, за да пречат на хора като теб да въртят търговията си.

Гусман не обърна внимание на не твърде забулената обида. Усмивката не слезе от лицето му. Той се наклони напред и подкани с дебелия си пръст Аркади да направи същото.

— Трябва да ти покажа нещо — прошепна наркобаронът. — Последвай ме.

Остави празната си чаша на пода, стана, но не изпусна от ръка бутилката с бренди. Грабна от писалището една омачкана, лекьосана червена барета, нахлупи я на главата си под юнашки ъгъл и излезе навън. Аркади го последва. Спуснаха се по стъпалата на верандата до бьгито и Гусман освободи шофьора, като махна с ръка и изръмжа къса заповед.

— Аз ще карам — обясни той на кубинеца.

Крус отново се настани на пътническата седалка. Наркобаронът запали двигателя, включи двойната предавка и подкара бързо през лагера, за да излезе през далечната врата. После пое по едва забележима пътека и заподскача напред из джунглата.

— През 1962 година бях малко момче и живеех в едно село наблизо. Казваше се Нокакаб. Беше малко място без значение, разположено по средата на джунглата. Някога през деветнайсети век холандски и германски заселници са се опитали да обработват земята. Повечето са били изклани в Кастовите войни през 1848 г.^[2], но е имало и малко сватби между тях и местните и в резултат се е получило моето семейство.

— Изглежда знаеш доста за това.

— Това е моето наследство и моето завещание. Да, капитане, доста се порових. — Той зави рязко по една още по-тясна пътека. От двете страни гъсталаци пляскаха с клони джипа, докато той продължаваше да си пробива път през джунглата.

— През 1962-ра си бил малко момче — припомни му Крус.

— През 1962-ра в навечерието на Коледа в небесата над нашето село бушуваше ужасна буря. Старейшините решиха, че това е лош знак. Ние бяхме католици, но в джунглата старите вярвания са оцелели под повърхността. Сякаш в потвърждение на това изведнъж над самото село се появи ясно видим пламък. Нещо избухна. С очите си го видях. Всички сметнахме, че идва краят на света.

— Какво се случи?

— Горящият човек — отговори Гусман. — Една фигура се премяташе из небесата и като комета се носеше към земята. Удари се в една от къщите и запали покрива, въпреки че беше напоен с вода от дъжда. Известно време селяните не предприеха нищо, но най-накрая един от старейшините излезе напред и влезе в колибата, където беше паднал горящият човек. Помня, че всички бяха уплашени, но никой не отмести поглед.

Горящ човек, помисли си Аркади. Май наистина му е мръднала чивията.

Джипът излезе на полянка в джунглата. Тя имаше вид на естествено образуване — наклонена ливада, която водеше надолу към малка гънка в горската почва. В предния край на гънката се издигаше ниска могила, висока петнайсет-двайсет метра, а зад нея се виждаше дълго възвишение с формата на пура, наподобяващо покрита с пълзящи растения и пръст пътека, издълбана от някое огромно животно. След кратката реч, която дръпна Гусман, Аркади беше останал с впечатлението, че отиват в старото село на наркобарона, но наоколо нямаше и следа от него. Хълмът имаше четири равни страни, стръмни до невъзможност — класическата форма на малка заровена ацтекска пирамида, която очевидно не беше докосвана от ръцете на любопитните съвременни археолози. Хълмчето сякаш беше запалено в пожара на златисти цветове и големи наподобяващи кожа листа, почти неприлично лъскави, които растяха по дългите тела на увивните растения. Хиляди бяха преплетени така, че формираха непроницаема дървена преграда.

— Наричат се жълта аламанда — обясни Гусман, докато спираше бързото. — Латинското им име е *Alamanda cathartica*.

— *Cathartica* като в слабителните средства?

— Цялото растение е отровно. Ще се подуеш като балон, ако си толкова глупав, че да си хапнеш от него. След това ден или два няма да можеш да си вдигнеш гащите, но не е смъртоносно.

— Нали не си ме довел тук, за да разглеждам цветя? — попита Аркади.

— Не, не съм — кимна Гусман. След това закрачи надолу по тревата на наклонената полянка към гърбицата с формата на пура в подножието на пирамидата. Там разпери ръце драматично. — Доведох те, за да видиш това.

Кубинецът стигна до него и се загледа.

— Прилича на гроба на великана от приказката за Джак и бобеното зърно — отбеляза недоверчиво той.

— Забавно и най-вече, отчасти вярно. — Гусман пристъпи напред и отметна част от камуфлажната мрежа. Под нея имаше нацърбен отвор. Ръбовете на отвора блестяха в сребристо. Алуминий. Гусман се промъкна през отвора и изчезна във вътрешността.

Аркади го последна неохотно. Гусман запаля една съскаща петромаксова лампа. Сякаш се намираха в корема на метално чудовище. Отляво и дясно се виждаха стоманени ребра. Навсякъде висяха жици, натежали от прахоляк. Гусман тръгна напред приведен заради теснотията.

— Ето — обяви той и вдигна лампата по-високо, за да може Аркади да вижда.

Предметът беше почти пет метра дълъг, с формата на тръба и малки къси криле. Беше положен в нещо подобно на метална люлка и захванат от двете страни.

— Какво е това? — попита Аркади тихо, защото се страхуваше, че вече знае отговора.

— Това е средната част на фюзелажа на бомбардировач В-47, от онези, които наричаха „Стратокрепост“. Предметът пред теб е едно от скритите оръжия за масово унищожение на Саддам Хюсеин. Било е тук през цялото време! Вашият президент Буш е бил напълно прав. — Гусман избухна в гръмогласен смях, който проехтя тенекиено в тясното пространство.

— Това е бомба — измърмори Аркади.

— Нещо много повече, капитан Крус — отговори Гусман. — Това е достатъчно голям лост, с който можеш да повдигнеш света. Ако искаш, можеш да кажеш, че това е бъдещето на вашата страна. — Лудият замълча, за да се наслади на въздействието. — Това е термоядрено устройство, свободно падащо, В28RN, модел 5q с мощност 1,45 мегатона. С други думи, водородна бомба.

— *Пизда на палочке* — прошепна Аркади. — Сега я загазихме.

---

[1] Митологична змия в ацтекската религия. — Б.пр. ↑

[2] След завладяването на Юкатан от испанците, в Нова Испания се създават касти, като най-горе са родените в Испания, следват креолите, метисите, местните идалговци, произхождащи от някогашни знатни индиански родове, и най-отдолу местното население — маите. — Б.пр. ↑

11.

„Еспаньола“ измина пътя от Насау до Бимини за петнайсетина часа с лекота. Пристигна точно преди разсъмване и хвърли котва пред Норт Рок в кристалночиста вода с дълбочина седем-осем метра. От Маями, който беше разположен на десетина километра източно, не се виждаше нищо. Денят беше прекрасен. Нямаше голямо движение, ако не се смятат няколко лодки с твърде ентузиазирани туристи и техните екскурзоводи, които търсеха бонфиш из плитките води. Изглежда никой не им обръщаше внимание.

От друга страна, Фин и Били знаеха, че вестта за тяхното пристигане щеше да се разнесе из малкия остров, приличен по форма на рибарска кукичка, с бързината на вятъра. Подобно на всеки малък град Бимини живееше и дишаше клюки.

— Всичко е малко като сън — отбеляза Били, облегнат на релинга на главната палуба. — Цялото това щуране в търсенето на стари карти със съкровища и търчането след ацтекското злато... Баща ми не би нарекъл това честна работа.

— С какво се занимаваш баща ти?

— Беше член на парламента.

— И това ли наричаш честна работа? — срязва го Фин. — Все едно да кажеш, че политиците никога не лъжат.

— Все пак...

— Моят баща и майка ми прекараха живота си в разкопаване на миналото. Те караха историята да оживява. Освен това повечето хора не мислят правилно. Всичко, което сме сега, е резултат на натрупвания от неща, които сме правили в миналото. Като проучваме какво сме правили, можем да решим какво да правим или да не правим в бъдеще. Търсейки търговски пътища на изток, испанците откриха Запада. Без тях и технологията, която позволи на Кортес да стигне там, сега нямаше да има Маями.

— Това може би щеше да е благословия.

— Ако не изучавахме ацтеките и защо са изчезнали така внезапно, нямаше да разберем модерната технология. Те са измрели

заради свръхобработка на земята и настъпилия заради това глад, а не поради войни. Всичко е взаимосвързано и със сигурност е почтена работа.

— Така ли е, или сме куп алчни задници, които търсят приключения?

— Днес нещо не си във форма — въздъхна Фин и огледа мрачния си приятел.

— Мисля, че ме е обхванало едно от онези настроения, когато се питаш какъв е смисълът на живота — промърмори Били.

Сега беше ред на Фин да въздъхне.

— Ако не се бяхме срещнали, какво щеше да правиш сега? — попита тя.

— Сигурно щях да се опитвам да продам някое парче от семейното имение, за да купя нова трюмна помпа за яхтата — изсумтя той. — Онази, която преди време в Амстердам едва не взривиха под краката ни.

— И това ли е честна работа? Това ли е смисълът на живота? Кой казва, че не можеш и да се позабавляваш? Кой твърди, че днес светът няма нужда от приключения?

— Предполагам, че се дължи на калвинисткия ми произход — закима Били. — Работи безспирно и така нататък. — Той вдигна рамене. — Смятах да се занимавам с лодки, докато забележа първите бели косми, и чак тогава да се заема със сериозни дела.

— Например?

— Предполагам, че нещо смислено.

— Направил си докторат по испански в Оксфорд, а дисертацията ти е за трилърите на Джон Д. Макдоналд. Колко смислено е това... д-р Пилгрим?

— Предполагам, че бих могъл да стана учител.

— И да учиш други хора как да станат учители — поклати Фин глава. — Аз съм възпитана да вярвам, че важен е пътят, а не местоназначението.

— Сигурно смяташ, че се държа глупаво — въздъхна Били.

— Не — отвърна Фин, — зная, че се държиш глупаво.

Ели Санторо излезе от надстройката на няколко метра от тях.

— Нещо се появи на екрана на страничния сонар — съобщи едноокият моряк. — И то точно на мястото, където каза, че ще бъде.

Фин и Били го последваха в дългата каюта с нисък таван. Тя беше претъпкана с всякакви електронни уреди: от монитори до автоматични телевизионни камери, екрани на джипиеси, радары за бури, уреди за откриване на магнитни аномалии и рибни пасажи, хидроакустични апарати и странично сканиращи сонари.

Гуидо Дерлаген седеше пред цветния екран на страничния сонар и бързо натискаше клавишите, за да изчисти изображението. То приличаше на отпечатък от стар, подкован с цинтове ботуш, леко разширен в центъра и по-тесен към края.

— Три мачти. Висок при носа и кърмата. Въръжен испански търговски кораб. Дълъг е около дващсет и четири или дващсет и седем метра — обясни холандецът. — Лежи на около десет метра дълбочина върху пясък.

— Дааа — намеси се Рън-Рън Максевъни, който се беше настанил зад барплота до вратата и отпиваше от стара емайлирана чаша, — а може и да е парче корал, което да прилича на не знам си какво. — Той направи гримаса. — Защо никой не го е видял, след като е толкова лесно?

— Всичко е нанесено на картите — намеси се Ели Санторо. — Подвижни дюни. Това е подводна пясъчна река. През последните няколко години имаше доста урагани. Време, каквото описва Ал Гор. Вероятно тогава е бил изровен.

— Въпреки това може да е някое тъпо парче корал.

— Ти май наистина си заядливо старче, а? — засмя се Били.

— Аз съм шотландец. Ние по природа сме кисели. Причината е в шибаните зими в опушения Единбург — отговори кльоцавият нисък мъж с гримаса, при която проблеснаха златните му зъби. — Отнасям се философски към това и може би така се проявява китайското у мен.

— Всички сте луди — възкликна Фин. — Е, кой иска да се гмурне?

Тя се носеше леко във водата с притиснати към страните ръце. Размахваше големите плавници „Дейкър“ в бавен ритъм и те я изстрелваша напред в топлите прозрачни дълбини. Докато се гмуркаше надолу към корабните останки, усещаше кислородните бутилки на гърба си като успокояваща тежест. Позицията, която се видя на екрана

във влекача, беше на около петстотин метра от мястото, където стоеше на котва „Еспаньола“, и те използваша дългия три и половина метра „Зодиак 420“, който държаша като плаваща база за гмуркане върху покрива на помещението за карти.

Да бъде отново във водата беше облекчение след дългия полет от Хийтроу и предхождащата го обиколка на половин Европа. Понякога на Фин ѝ се струваше, че е прекарала половината от своята младост в нещо като академична околна среда — библиотеките например или онзи архив в Испания. Макар да ценеше изследователската работа, понякога копнееше за приключението да бъде на самото място. С баща ѝ и майка ѝ беше същото. Когато анотираха експонати в Калъмбъс, те копнееха за джунглата, и обратното. При археологията беше така: едната половина от живота си прекарваш в търсене, а другата в изучаване на намереното.

Тя се усмихна на себе си, но без да отделя устни от силиконовия мундщук, който стискаше в уста. Следването беше свършило и започна ловът. Сега долови първата миризма на ловната плячка, която лежеше точно под нея, заровена в проблясващия пясък на дъното на Флоридския пролив.

Брайни Хансон стоеше на релинга на открития мостик до щурманската рубка на „Еспаньола“, пушеше една от карамфиловите си цигари и от време на време поглеждаше през стар бинокъл „Цайс“, който притежаваше от години и беше последната му връзка със старата „Батавия Куин“. Той се усмихна с присвити очи, когато погледна към полюшващия се от малките вълни „Зодиак“ на около четиристотин метра от стария влекач.

Изминал бе дълъг път от малкия датски крайбрежен град Торсминде. Като син на рибар на херинга твърде далеч от Южнокитайско море, прекара съзнателния си живот, навигирайки стари ръждясали влекачи като „Куин“ от едно наплото от мухи островно пристанище до друго, плавайки бавно наникъде, без да има място, което да нарече свой дом.

А ето го сега, яхнал прилива пред Маями Бийч, капитан на кораб, оборудван с всичко освен гореща вана. Родното му пристанище беше островен рай и като се изключат появяващите се от време на време

колумбийци в бързи скутери, които се опитваха да имитират „Маями Байс“, всичко беше спокойно. Това беше достатъчно, за да го накара да се чувства виновен.

Дръпна си за последен път от цигарата с аромат на карамфил и я изгаси в импровизирания пепелник, който беше закрепил с тиксо на релинга. Той представляваше кутийка от нескафе, пълна с пясък. Още един спомен от дните му на „Батавия Куин“. Фин вечно му опяваше заради зависимостта му от никотина, но Хансон беше упорит привърженик на вредния навик. Сигурно скоро щеше да се окаже единственият пушач на планетата.

Той вдигна бинокъла и отново погледна към гумената лодка. Фин, лордът и холандецът бяха във водата. Малкият „Зодиак“ беше празен, но достатъчно осигурен с двата буя, които се подмятаха от двете му страни във водата. На всеки имаше червена табелка с надпис „Водолази под водата“.

Хансон плъзна бинокъла по водата. Тя беше плитка навсякъде и слънчевите лъчи с лекота се отразяваха в пясъчното дъно, осеяно с потъмни места, които сигнализираха за дълбоки ями и едно или две от кръглите образувания, известни като „сини дупки“^[1], които се срещат сравнително често на Бахамите.

Дупките са били оформени преди последния ледников период, когато цялото Бахамско плато е било над морското равнище и във варовиковите формации с времето по естествен път са възниквали дупки. Поради липсата на циркулация в повечето сини дупки водата е аноксична и понякога изобщо не съдържа свободен кислород. Затова в тях често няма никакъв морски живот. Според страничния сонар корабните останки, които Фин и останалите проучваха, се намираха само на няколко метра от подобна дупка. Ако корабът беше потънал малко по-встрани, щеше да изчезне в нея и никой никога повече нямаше да го открие.

Хансон рефокусира бинокъла и започна да оглежда по-далечния хоризонт. Според информацията, която лордът и Фин бяха получили от парижкия книжар, „Сан Антон“ беше потънал на линията между плитчините в горния край на остров Северен Бимини, сега наричан Блъф, и образуването от варовикови скали на около двеста-триста метра навътре в морето, видимо само при отлив, което се наричаше Норт Рок.

Според морските карти водата наоколо беше с дълбочина между шест и девет метра. В посока на плитчините и брега ставаше плитка, а откъм Флоридския пролив дъното се спускаше рязко до шейсет и повече метра.

Бордовият дневник на капитана на „Сан Антон“ казваше, че корабът е бил запратен в плитчините от урагана и е потънал точно там, пред брега. Също според дневника „Сан Антон“ превозвал малък товар подправки, в по-голямата си част пипер, и не си заслужавало да се правят опити да бъде изваден. От друга страна, както правилно отбеляза лорд Били, ако не е превозвал ценен товар, защо капитанът си е направил труда да даде толкова подробно описание на мястото, където е потънал?

Хансон свали бинокъла и запали друга цигара. Цялата тази работа беше далеч от него. Той все още си получаваше всеки месец чека със заплатата и вече беше свикнал с тропическото родно пристанище, да не говорим за кефа да не се главоболи с товари като бананов чипс, каучук, а веднъж дори му се бе случил кошмарът да превозва ужасяващ товар от течно гуано.

Той вдигна бинокъла и отново внимателно огледа водната повърхност. Нямахше какво да види освен слънцето, което ослепително проблясваше по тюркоазните вълни, простиращи се чак до хоризонта. Затвори очи, за да даде възможност на сетивата си да запомнят този миг. Усмихна се на себе си, когато усети топлината на слънцето върху потъмнялата кожа на красивото си лице. Точно от това имаше нужда, курс право напред и нищо заплашително на хоризонта.

Фин се носеше над корабните останки, докато Били и Гуидо извършваха фотографското проучване. Лордът държеше голяма цифрова камера „Никон“, а холандецът стискаше двуметровата разграфена летва за определяне на размерите. Преди да се откаже от работата си като фирмен адвокат, представата на мускулестия холандец за приключение беше да посещава три пъти седмично гимнастическата зала. По това време дори не знаеше да плува.

Обаче Гуидо нищо не вършеше наполовина и само след осемнайсет месеца плуваше по-добре от Фин и вече беше специалист по гмуркане с акваланг. На всичко отгоре четеше с килограми книги по

антропология и археология и накара Брайни Хансон да почне да го учи на навигация по звездите.

Фин се беше вторачила във формите долу. В главата ѝ нямаше никакво съмнение, че това беше „Сан Антон“, потънал тук през юли 1521 година под командването на капитан Гонсало Родригес, мъжът, водил дневника, който им беше показал Пиер Жумер в Париж. Корабът не беше по-дълъг от двайсет и пет метра и би се побрал с лекота между първата база и домашната плочка на обикновен бейзболен диамант^[2].

На испански „нау“ означаваше кораб и този беше последният от дълга поредица плавателни съдове, развивали се през вековете. Кърмата и носът бяха построени високи като крепостни кули, откъдето копиеносци и стрелци можеха да нападат другите кораби. В случая със „Сан Антон“ крепостната кула, която представляваше бака на кораба, се издигаше на два или три метра над пясъка. Задната горна палуба не се очертаваше толкова ясно. Главната палуба на кораба беше напълно засипана от пясък и единственото доказателство, че има такава централна част, беше остатъкът от главната мачта, който стърчеше черен от златистия пясъчен език, приличен на неподвижна река, водеща към синята дупка само на няколко метра от останките. Беше очевидно, че корабът е полегнал на едната си страна, и Фин знаеше, че „късметът на ирландците“ е на тяхна страна. Още един ураган и съдът вероятно щеше да бъде неизбежно засмукан от вертикалната варовикова пещера и почти сигурно разкъсан на части.

Когато Били свърши със заснемането на останките, Фин се гмурна надолу към каравелата. Тя заплува покрай нея, като я оглеждаше за някакъв начин да проникне в корпуса. Ако Жумер беше прав, капитан Родригес е знаел, че превозва нещо много ценно за своите господари в Испания, и по всяка вероятност е гледал да е близо до него.

Ако Кортесовият кодекс наистина е бил на борда, най-вероятно все още се намираще в каютата на капитана, разположена под горната палуба. При първия оглед Фин не откри отвор, което означаваше, че ще трябва да извадят големите вакуумни помпи и маркучите, за да изсмучат излишния пясък. Ако стигнеха достатъчно дълбоко, вероятно щяха да открият дупка в корпуса, пробита, когато корабът е заорал в близките плитчини, гонен от урагана. Да се влезе откъм дъното при

наличието на подвижен пясъчен нанос обаче беше твърде опасно. Да намерят път навътре откъм палубата щеше да е много по-сигурно.

Тя спря и леко се обърна във водата. Чу в далечината нещо подобно на лека вибрация, сякаш някъде далече трещяха гръмотевици. Кораб. Автоматично погледна нагоре, за да го намери, и видя сянката на гумената лодка и тънката черта на котвеното въже, което се спускаше надолу към останките. Бяха се погрижили да сложат буйове със знак „Водолази под водата“, затова не се разтревожи много. Вероятно беше някой от местните, който идваше да хвърли едно око на „Еспаньола“. Фин се зае отново да проучва останалото от „Сан Антон“.

Хансон чу кораба още преди да го види. Тежкото боботене на големи дизели идваше някъде от изток заедно със силния плясък и съскане на носовата вълна. Без дори да го види, Хансон знаеше, че корабът е голям. Не се чуваше воят на извънбордов двигател, нито плясъкът на блъскащия се във вълните корпус от фибростъкло. Трябва да беше някакъв кораб работяга. Той насочи бинокъла към протока между Норт Рок и Блъф и зачака неспокойно. Заради закотвените буйове и ясно видимата гумена лодка не се притесняваше много, но всеки голям плавателен съд в този район представляваше потенциален проблем. Винаги можеше да стане нещастие, дори в такива съвършено прозрачни води като тази.

Внезапно корабът се появи. Беше някакъв плоскодънен траулер, наполовина по-малък от „Еспаньола“ и много стар. Някога корпусът е бил боядисан в контрабандистко сиво, но сега ръждата по него приличаше на ивици засъхнала кръв. Имаше само един димоход, който бълваше черен дим, носещ се като дълга опашка зад него, докато носът тежко пореше прозрачната вода, вдигайки облак пяна. Двата задни трала бяха спуснати и той плаваше с пълен ход, като курсът му сочеше право към гумената лодка.

Рън-Рън Максевъни беше почувствал предизвиканите от траулера вибрации долу в машинното отделение и изскочи на палубата под открития мостик, където стоеше Хансон. И двамата мъже веднага видяха опасността.

— Шибан идиот! За бога, какво си мисли, че прави?

Траулерът беше от онези с дългите няколко километра тралове и от мачтите му висяха два комплекта въжета. Всяко от тях беше свързано с дъските отстрани по мрежата, които я държаха отворена и на постоянно разстояние под водата. Въжетата бяха разделени на други, допълнителни, осеяни със стотици куки със стръв. Влачейки две основни въжета с още допълнителни, траулерът сигурно теглеше хиляди смъртоносни куки на неизвестна дълбочина. Водолаз, който се закачи на тях, ще бъде разкъсан на парчета за секунди или влачен с мили, докато се удави. Хансон се втурна надолу по металната стълба от лявата страна на мостика и се понесе към големия червен бутон на главната конзола до дроселите. Стовари дланта си върху него и започна да го натиска на къси интервали, събуждайки големите въздушни корабни сирени „Каленберг“ С-2, които нададоха басов гърлен рев, сякаш забързан товарен влак се беше понесъл към рибарското корабче.

— Защо тая свинска глава не сменя курса? — изрева Хансон и започна да ругае на датски.

Рън-Рън се появи на мостика задъхан.

— Този миризлив задник няма да спре!

— Вдигай котвата! — изкомандва Хансон.

Рън-Рън се хвърли към конзолата, натисна бутона на главния рудан и котвата започна да се вдига болезнено бавно. Хансон знаеше, че нямат много време. Веднага щом усети лекото поклащане на откъснатата се от пясъчното дъно котва, той издърпа двата дросела докрай и хвърли двата големи дизела от празен ход в пълен напред за част от секундата. Веднага щом преобразуваният влекач се отлепи от мястото си, Хансон завъртя румпела докрай към бакборда в отчаян опит да отреже пътя на траулера. Успехът им щеше да е на кантар.

Фин се спускаше към оголената страна на корабните останки, когато долови с ъгълчето на окото си някакво движение и същевременно чу дрънчене. Вдигна глава и видя Гуидо, който удряше с дръжката на водолазния си нож върху кислородната бутилка и махаше с дясната си ръка нагоре-надолу. Това беше знакът за опасност. Когато видя, че го гледа, той се обърна и посочи на изток. Фин замръзна.

Над тях се приближаваше с висока скорост могъща сянка, а в нейния килватер на голяма дълбочина проблясваха хиляди светли точки. Трябваша й няколко секунди, за да осъзнае какво вижда. Сянката беше траулер, който плаваше към гумената лодка, а проблясващите точки във водата бяха бели стоманени рибарски куки, които отразяваха проникващите във водата слънчеви лъчи. Куките се простираха на поне сто и петдесет метра ширина и се приближаваха с всяка изминала секунда. От лявата й страна се появи Били, а подводната камера беше закачена на водолазния му колан. Той я хвана за ръката и я бутна към пясъчното дъно. Тя кимна и без да се бави, се гмурна надолу, където се подслони в плитка ниша под извития борд на потъналия кораб. След секунда към тях се присъедини и Гуидо.

Сега боботенето от двигателя на траулера започна да блъска в ушите на Фин. Гуидо им направи знак с три извити във формата на куки пръсти. Той посочи нагоре и Фин осъзна какво иска да каже на нея и Били. Ако имаше достатъчно куки по основните и допълнителните въжета, които траулерът влачеше зад себе си, те щяха да разполагат с достатъчно сила, за да повдигнат останките на „Сан Антон“ и да смажат под тях тримата водолази. Нямаха никаква възможност да се доберат неразкъсани до повърхността. Нямаше къде да отидат, освен ако не се опитат да стигнат до отвора на синята дупка на няколко метра от тях.

В този миг Били съзря друга възможност за бягство. Той стисна Фин за рамото, накара я да се обърне и посочи надолу. Под краката си тя успя да види бледа черна и лъкатушеца линия на мястото, където корпусът опираше в пясъка. Тримата водолази се обърнаха надолу и се стрелнаха към корпуса, край който започнаха трескаво да копаят с ръце. Боботенето на двигателите на траулера ставаше все по-оглушително. На дъното назъбената дупка в корпуса на „Сан Антон“ започна постепенно да расте и Фин видя какво представлява: останките от стар оръдеен порт в кърмовата секция, сега наполовина заровен. Той щеше да им осигури път за влизане в кораба.

С пълни дванайсет възела, виещ рудан на котвата и оглушителен рев на дизелите, „Еспаньола“ се носеше право срещу траулера. Влекачът беше два пъти по-голям от рибарския кораб и дори само с

кос удар щеше да го обърне. Траулерът обаче не се поколеба и само след няколко мига водолазните буйове и гумената лодка изчезнаха под вдигащия пенещи се вълни нос. Хансон леко промени курса. Беше твърде късно да блъсне риболовния кораб, но все още имаше шанс.

— Копелето няма име на шибания нос! — изрева Рън-Рън, надвиквайки шума на двигателите. — Мамицата му, този е чист пират!

Хансон рискува да стрелне един бърз поглед. Инженерът беше прав. Името на траулера и номерът на лиценза му бяха замазани със смазка или боя. Ако успееше да избяга във Флоридския пролив, след няколко часа щеше да изчезне сред флотилията от рибарски кораби, порещи тези води.

— На какво разстояние сме?

— По-малко от сто метра — отговори Рън-Рън, който имаше добър окомер. — Може да го ударим в средната секция, но може и да не стане, защото трябва да влачим тази шибана котва.

— Колко от веригата е още във водата?

Рън-Рън надникна през борда.

— Шест метра.

— Тогава ще успеем — кимна той с опънато от яд лице. — Дръж се, старче!

Сякаш и „Еспаньола“ се оказа на висотата на мига, защото със скъсяването на котвеното въже във водата, съпротивлението срещу нейното движение напред намаляваше и носът ѝ се вдигаше все повече. Големият влекач пореше мощно водата, оставяйки зад себе си широк разпенен килватер, докато летеше напред. Оставаха още няколко метра, докато блъсне кърмата на другия плавателен съд.

— Гадното копеле е замело всички следи — изкрещя Рън-Рън.

С угълчето на очите си Хансон вида, че шотландецът е прав. Името и родното пристанище на кърмата също бяха замазани.

Влекачът леко потрепери, когато котвата „Данфорт“ и тежката ѝ верига докоснаха двете въжета, които се простираха от издадените навън временни мачти на траулера, и ги разкъсаха. Строшиха ги и ги превърнаха в къси нацепени огризки, които рухнаха на палубата на по-малкия кораб. Въжетата се скъсаха, подхванати от котвената верига, и „Еспаньола“ повлече трала настрани от мястото на гмуркането. Най-сетне котвата изскочи от водата и се блъсна с трясък в клюза, влачейки въжетата като дълги водорасли.

Хансон направи широк завой с „Еспаньола“, с който заобиколи насечения масив на Норт Рок, след това намали и накрая спря. Сега откъм десния борд траулерът се носеше бързо в далечината. Не можеше да става и дума да го гонят. В определен момент витлото щеше да се оплете във въжетата, откъснати от него. По-важно беше да се погрижат за безопасността на Фин и останалите. Хансон вдигна бинокъла и го насочи към мястото, където преди малко се полюшваше гумената лодка. Сега там имаше само няколко парченца от нея и буйовете, които отбелязваха мястото.

— Виждаш ли нещо? — попита тревожно Максевъни.

— Не, абсолютно нищо — отговори Хансон.

---

[1] Подводни пещери. — Б.пр. ↑

[2] Пространството на игрище за бейзбол, затворено между три бази и домашната плочка, където стои удрящият с бухалката. Бегачът трябва да я докосне, за да отбележи точка. — Б.пр. ↑

12.

Кардинал Енрико Микеланджело Роси, помощник държавен секретар в Държавата Ватикана, крачеше бавно по централната пътека в огромния вътрешен двор Белведере, дело на Браманте, приближавайки се към голямата бронзова шишарка, прочутата Пиня^[1], която някога е била в центъра на един от многото фонтани в двора. Фонтаните отдавна ги нямаше, Белведере беше превърнат в проста ливада, украсена с една от позлатените „Сфера в сфера“ на Арналдо Помодоро, сякаш за да подчертае простотата на „новата“ Църква.

Възрастният човек се усмихна при тази мисъл. Той крачеше в средата на най-ценния недвижим имот в Рим, заобиколен от сгради с неизмерима архитектурна стойност, изпълнени с безценни произведения на изкуството. Всичко това беше платено с потта по челата на милиони бедняци. За тези неща не бяха плащани никакви данъци и придобиването им беше свързано с обещанието за безсмъртие и рай, една от великите световни приказки и невероятна застрахователна измама.

Освен всичко друго кардинал Роси беше практичен човек. Вярата в Църквата беше крайъгълният камък в неговия живот. Вярата в благосклонния Бог или изобщо в Бог беше нещо съвсем друго. Той не виждаше никакво противоречие в това. Апостол Тома се е съмнявал във Възкресението, докато сам не е видял и докоснал следите от раните Христови. Роси щеше да повярва в рая или ада, когато пристигнеше на едно от тези две местоназначения. Дотогава щеше да служи на Страшния съд, знаейки, че работата, която върши на тази земя, е в името на засилването и безопасността на Църквата и съвсем случайно — и на неговите амбиции в нейните редове.

Мъжът, който крачеше до него, беше облечен в простото расо на енорийски свещеник. Това беше костюм, който нямаше право да носи, но му осигуряваше лесен достъп до Ватикана и навсякъде, където искаше да отиде в Рим. Нямаше нищо друго, което така да се губи на градския фон, като гледката на католически свещеник. Мъжът беше

чернокос и носеше очила с дебели стъкла. Последната услуга, която извърши за кардинала, беше убийството на един книжар в Париж.

Кардиналът заговори тихо.

— Добре ли мина?

— Нямахте затруднения.

— Книгата?

— Вече им я беше дал.

— Откъде знаеш?

— Видях да влизат в магазина по-рано. Излязоха с малък пакет, завит в хартия. Предположих, че не става дума за съвпадение.

— Тогава защо го уби?

— Ти ми каза да го направя.

— За да им попреча да открият местоположението на кораба.

— Беше прекалено късно да видя сметката на другия, затова духнах свещичката на този.

— Сигурен ли си, че са били те?

— Да, същите хора, които проследих в Севиля. Червенокосата красавица и английският лорд.

— Това, че още са живи, усложнява нещата. Съществува дълга нишка, която свързва всички участници. За Черните рицари ще бъде катастрофа, ако нишката доведе до мен. Ще бъде нещастие и за цялата Църква. По никакъв начин не бива да ни свързват с тези събития.

— Ваше Високопреосвещенство, аз съм винаги на твое разположение — каза мъжът с дебели стъкла на очилата.

Кардиналът се смръщи при мисълта, че мъжът може би си позволява словесни шегички за негова сметка.

— Подобно на вярно куче, нали?

— Ние сме Божиите кучета — отговори свещеникът.

— Не е там работата — отговори кардиналът и се спря пред чешмата с извисяващата се над нея платформа, която сега подслоняваше стареещата патинирана бронзова шишарка, и се опита да си спомни какво е нейното религиозно значение, но не успя. Толкова много светци, грешници и знаци имаше на небесата. Беше трудно да си в крак с дългата и объркана митология на това място, която сякаш всяка година се променяше. Някога беше тачен св. Христофор и днес милиони медальони украсяваха огледалата за обратно виждане на всеки уважаващ себе си шофьор на камион. Дори

св. Валентин беше развенчан, но той очевидно не беше нищо повече от измислица на Джефри Чосър и неговия Парламент на глупците.

— Питам се кой ли е светецът покровител на убийците? — заговори кардиналът отново.

— Свети Гунтрам — отговори мъжът, който стоеше зад него. — Повикал лекар, за да излекува умиращата му жена, и когато той не успял да ѝ помогне, Гунтрам му прерязал гърлото с бърснач.

— И ти ако не знаеш... — измърмори Роси. След това се обърна и закричи обратно към лъскавата статуя на разбита сфера от Помодоро. — Свържи се с Гусман. Разкажи му за тези търсачи на съкровища. Трябва да изчезнат без много шум и колкото може по-бързо. И този път никакви грешки.

— Както наредиш — кимна мъжът.

— Добре — кимна кардиналът. — А сега си върви. — Той благослови убиеца с два пръста.

Група монахини екскурзиантки в старомодни провиснали раса прелетяха като ято черно-бели чайки, неизбежно тромави. Той благослови и тях. Всички се спряха, поклониха се и бързо се прекръстиха, прошепвайки „Боже, помилуй“, докато минаваха покрай него. Кардиналът се обърна отново към очилатия мъж с дебелите лупи, но той вече си беше тръгнал.

— Бог с теб — каза божият служител, без да влага нищо в думите.

Кат Кий е частен остров, разположен на юг от Бимини, който се рекламира като един от капитан Моргановите острови на съкровищата. През годините беше служил за база на корабите на Конфедерацията, които пробиваха блокадата, а през Втората световна война като лагер за физическа подготовка и място, където уиндзорският херцог показваше на нищо неподозиращата публика оксфордски обувки за голф с пискюли и дълги аргайлски чорапи. Всъщност той е малък безличен остров във веригата острови Бимини, но понеже е най-близо до Маями, си спечели голяма известност като сборно място на контрабандистите на ром по време на Сухия режим, както и на удобно място за срещи на малки и големи бандити и политици, когато им се приискваше да залагат и да чукат. Освен това беше отлично място за

лов на риба тон. Сюжетът в последния роман на Хемингуей се развива в този район, както безкрайно повтарят местните новобогаташи. Последното действие в съдбата на острова е в ръцете на семейство Рокуел, подаващо най-ниските оферти за всички търгове на НАСА, включително за космическата совалка с нейните несекващи затруднения през годините.

Островът имаше формата на двузъба рибарска кукичка, като дебелият ѝ част сочеше на юг, а тъсната на север. На дебелият част бе разположено игрището за голф с девет дупки, някога обгрижвано от уиндзорския херцог и карираните му чорапи в качеството му на генерал-губернатор на Бахамите по време на Втората световна война. Абдикиралият от престола крал играеше безкрайни партии голф, докато неговата жена с орлово лице прескачаше до Маями, за да си пазарува ненаблюдавана.

Всеки със стик Голямата Берта може да запрати топката през целия остров право в Атлантическия океан или Флоридския пролив в зависимост от това накъде е бил обърнат. Днес с двайсет и пет хиляди долара можете да попаднете на Кат Кий и малко повече от половината на тази сума ще ви позволи да останете на острова, стига комитетът по членството да одобри дълбочината на вашата банкова сметка и дължината на яхтата или частния ви самолет. В своето време Ал Капоне, Мейер Лански, Ричард Никсън, Бебè Ребозо и Спиро Егню обичали да посещават Кат Кий. Единствената друга претенция за слава на малката варовикова точица беше кулата за риба тон — алуминиева платформа, прикрепена към рибарската лодка, която се използва за откриване на рибите.

На площадката пред седмата дупка на игрището за голф „Уиндзор Даунс“ Джеймс Ноубъл нагласи своята топка „Максфлай Блек Макс“ и след това ядно запрати струващото пет долара на изстрел кълбо на около двеста и седемдесет метра над дърветата и плажа право в океана.

— По дяволите, какво ти става? — попита Ноубъл сина си, който играеше ролята на момче за стикове.

Въпреки че пушенето на игрището беше строго забранено според клубните правила, фармацевтичният магнат запали пура „Кохиба Страйт Пирамид“ и я засмука на пламъка на златния си „Дънхил“, докато се разпали.

— Направих точно това, което ми каза — отговори Харисън Ноубъл.

— Казах ти да решиш проблема, а не да го обявиш на целия шибан свят. С траулер? Харисън, за бога! — По-възрастният Ноубъл постави още една топка и я изстреля по дирите на първата.

— Опитах се да направя така, че да прилича на нещастен случай.

— Е, получи ли се?

— Не останах, за да видя с очите си.

— Значи може и да си свършил работата, а?

— Още не знам.

— А траулерът?

— Хаитянки. Един от хората на мексиканеца ми го предложи.

— Ако все още са живи, вече знаят, че някой ги преследва.

— Няма доказателства, че изобщо са намерили нещо.

— Разбери.

— И как да го направя?

— Внимателно — каза по-възрастният мъж, докато поставяше поредната топка на тийпада. Този път се опита да я запрати на феъруея някъде между окосената част и площадката. Замахна наляво и прекара топката над неравностите откъм плажа и зейналия пясъчен капан на около петнайсетина метра от площадката. Всъщност мразеше голфа и не го биваше в тази игра. Играеше единствено защото казиното не отваряше преди седем вечерта, а неговият кардиолог му беше препоръчал повече движение. Дръпна от пурата и вкара голям облак сладък дим в дробовете си. Издуха дима през носа си като бик от рисуваните филмчета и се загледа в сина си. Той го караше да се чуди на човешкия геном. Там, където Джеймс Ноубъл беше хладнокръвен, Харисън Ноубъл бе буен. Там, където възрастният Ноубъл беше неискрен, по-младият беше глупаво прозрачен. Стволът беше здрав, но клонът изсъхнал. Синът му беше като тъп инструмент. Време беше да го използва като такъв.

— Организирай следенето им. Стой настрана и не прави нищо, докато не ти кажа. — Направи пауза, за да си дръпне още веднъж дълбоко от пурата. — Когато дойде време, убий ги. Всички. Този път никой не бива да оцелее.

— Това си ми го казвал и преди.

— Да, но този път гледай да го запомниш.

Ноубъл закрачи надолу по феъруея, а синът му се затътри подире му, след като метна на рамо струващата девет хиляди долара чанта за голф „Луи Вюитон“.

Някогашната офицерска каюткомпания на влекача беше превърната в лаборатория на „Еспаньола“. Намираше се точно зад големия салон на главната палуба и продължаваше почти до кърмата, като ширината ѝ обемаше почти цялата централна секция на кораба. Таванът ѝ беше нисък, но ярко осветен, и разполагаше с дузина илюминатори на левия и десния борд. Покрай стените се издигаха тесни рафтове с инструменти и материали. Центърът на помещението беше зает от голяма прозрачна изследователска маса с размери два и половина на три метра и пластмасова повърхност, осветена отдолу с разсеяна светлина. В представите на Фин Райън тя беше в центъра на всичко, което вършеха. Младата жена стоеше до масата по шорти и любимата си тениска с емблемата на кафене „Търман“. На левия ѝ крак имаше дълга червена ивица от натъртване, а на дясната ръка дълбока драскотина, но като изключим това, беше преживяла нападението с траулера без други щети. Гуидо не беше извадил толкова късмет и се наложи да му направят няколко шева на бузата, за които реши, че може да му оставят шикозен белег на дуелист. Били накуцваше болезнено заради разтегнато сухожилие на левия крак. И тримата се бяха разминали на косъм — ако Брайни Хансон не беше успял да скъса дългия трал, останките на „Сан Антон“ щяха да се превърнат в техен гроб. Когато Ели Санторо си облече неопрена и се гмурна към корабните руини, петстотингодишният корпус се накланяше опасно към близката синя дупка, повлечен от куките на трала, които се бяха забили в дървото. Корабът се беше наклонил напред и оръдейният порт бе затрупан, така че Ели трябваше да намери друг вход, за да спаси тримата си приятели. Той се вмъкна във вътрешността на корпуса през тесния отвор на бака, наречен сейкър, по името на средното оръдие, което се промушваше оттам, за да стреля право напред. Тъй като сега корабът беше опасно нестабилен, нямаше време за пълен оглед, но Фин беше успяла да намери един артефакт в полуразрушената капитанска кабина, преди да излязат на повърхността. Сега този предмет лежеше на изследователската маса пред тях.

— Какво е това пред нас? — попита Брайни Хансон, докато палеше поредната си парфюмирана с карамфил цигара. До него Рън-Рън направи физиономия заради сладникавата миризма, но знаеше, че е по-добре да си мълчи.

— Очевидно буца — каза потомъкът на китайка и шотландец.

— Буца, но от какво? — попита Гуидо. — Има вид на нещо много кофти, което понякога плува на повърхността в амстердамските канали.

— Все още не съм сигурен защо изобщо да спасяваме подобно нещо — обади се Били, докато всички зяпаха предмета. — В моите необучени очи не изглежда особено привлекателно. — Той поклати глава. — Готов съм да се съглася с Гуидо.

Предметът беше малко по-дълъг от трийсетина сантиметра, почти цилиндричен и дващест и два — дващест и пет сантиметра в диаметър. Повърхността му беше черна като катран, а в двата края се стесняваше. С една дума, грозен.

— Дан жуан — обади се Рън-Рън.

— Дон Жуан? — учуди се Били. — Какво общо има той с това?

— Дан жуан — повтори дребничкият инженер. — Палачинка, английски глупако. Струва ми се, каза, че си следвал в Оксфорд?

— Точно така — кимна Били и погледна към Фин, която седеше от другата страна на масата. — Това е вкаменила се китайска храна за къщи отпреди петстотин години. Обаче и това не обяснява защо я измъкна от останките на „Сан Антон“?

— Ами защото е толкова... безполезно — обясни Фин. — Прав си, прилича на...

— Прилича на огромно, старо, черно лайно — сухо подхвърли Рън-Рън.

— Точно така — отговори Фин с усмивка. — Пита се какво прави тогава в каютата на капитана? Защо той ще държи при себе си нещо толкова гадно и грозно?

— Какви ги е вършило кучето през нощта? — подхвърли Били и кимна важно.

— Какво? — опули се Рън-Рън.

— Шерлок Холмс — обясни гордо лордът.

— Моля?

— Тоест друго време. Това е оксфордски лаф — ухили се Били.

Фин обърна гръб на масата и провери множеството инструменти, които бяха подредени пред нея. Нахлузи си чифт латексови ръкавици, които извади от картонена кутия, взе малък ъглошлайф „Страйкър“ и се обърна отново към масата. Притисна обекта към нея и допря режещия диск до горния му ръб, след което го прекара от единия до другия край, почти без да упражнява натиск.

— Пфу — извика Рън-Рън и сбръчка нос заради непоносимата воня, която изпълни помещението.

— Все едно изгоряла гума — измърмори Брайни Хансон.

— Гутаперча — обясни Фин, — а в този случай много вероятно чикъл^[2] или гутабалата.

— Чикъл като в „Чиклетс“^[3]? — удиви се Ели Санторо.

Фин кимна.

— В началото е използвана за производството на дъвка. Гутаперчата е нещо като каучук. Използвали са го, за да изолират трансатлантическите кабели, и все още се прилага в зъболечението. Гутабалатата е централноамериканската му разновидност, почти едни и същи са.

— Водонепроницаемост — възкликна Били, който се беше досетил.

— Точно така — усмихна се Фин. Отне ѝ още пет минути, за да обели дебелото, черно като катран покритие от гутабалата, за да се види какво лежи под него: обикновена керамична бутилка с широко гърло, което беше защитено от втори слой восък за печати.

— Бутилка? — удиви се Хансон.

— Вероятно за вино или ром — кимна Фин.

— Брей, това се казва отлежало питие — ухили се Гуидо.

— Досега виното трябва да е свършило — поклати глава Били.

Фин порови из инструментите и взе скалпел, след което прекара още пет минути, отделяйки и режейки восъчния печат. Под него имаше оловна тапа, която внимателно измъкна. Най-сетне бутилката беше отворена.

— Има ли нещо вътре? — попита Били.

Без да отговори, тя взе щипци със защитени от гумени калъфки върхове и внимателно ги пъкна в широкото гърло на бутилката. Измъкна парче стар на вид пергамент, сух и съхранен, макар да беше прекарал половин хилядолетие под тюркоазните води на Карибите.

Вече развълнувана, тя взе пинсети и с леко трепереца ръка внимателно започна да разгъва милиметър по милиметър пергамента. Показа се редица от фигури с ярки цветове: ацтекски воители. Фин прибра нервно зад ушите дългата си червена коса и се усмихна широко.

— Господа, представям ви Кодекса на Кортес.

---

[1] Украсявала храма на Изида в Древния Рим. — Б.пр. ↑

[2] Подобно на гума вещество, добивано от латекса на някои латиноамерикански дървета. — Б.пр. ↑

[3] Марка дъвка — Б. ред. ↑

13.

След като се върнаха в базата на подводницата в пробития корпус на парахода „Анджела Харисън“, следващата спирка на Аркади Крус беше кабинетът на бригадният генерал Едуардо Делгадо Родригес, началник на Дирекцията за разузнаване, или ДР, преди позната като Главна разузнавателна дирекция (ГРД).

Тя беше разположена на ъгъла на улица „Линеа“ и авеню „А“ в хаванския район Ведадо, толкова известна, че лесно можеше да се намери с помощта на „Гугъл“, и бе под непрекъснатото наблюдение на различни елементи от американските разузнавателни служби, включително сателитите на Националната агенция за сигурност и ЦРУ, Агенцията за военно разузнаване, Агенцията за борба срещу наркотиците, ФБР и Агенцията за вътрешна сигурност. Затова Крус и неговата информация бяха прехвърлени в Северноамериканската дирекция на ДР, която отдавна беше напълно изнесена от Куба. Сега се намираще в посолството в Отава, Канада, само на три часа удобен полет до Ню Йорк и леснодостъпна с преките полети от Хавана с престой в Торонто на „Еър Канада“ и „Кубана Авиасион“.

Първоначално посолството беше разположено на Чапъл стрийт в тих жилищен квартал на града. Обаче се оказа изложено на толкова американски и антикастровски терористични нападения от 1960 г. нататък, че бе принудено да се премести и накрая се превърна в подобен на крепост комплекс в крайградския район, известен като Южна Отава.

След като пристигна в Торонто, Крус нае кола, използвайки документите на украински бизнесмен на име Игнатий Гулка. Той пое към града от летище „Пиърсън“, остави наетата кола в дългосрочния паркинг на летище „Торонто Айлънд“ на брега на езерото Онтарио. Там се качи на един турбовитлов „Бомбардиър Кю-400“ на „Портър Еърлайн“ за едночасовия скок до столицата на държавата.

От летището в Отава нае друг автомобил, този път като Хавиер Мартинес, боливийски търговец на кафе, и подкара към центъра на града. Там си взе стая в „Лорд Елджин“ — голям и стар туристически

хотел точно срещу шестоъгълната грамада на Националния център за изкуства.

След това Крус се спусна надолу по Елджин стрийт до цветарския магазин на ъгъла със Съмърсет стрийт и си купи червен карамфил за бутониерата. Десет минути по-късно един последен модел „Рейндж Ровър“ със затъмнени стъкла спря на светофара и Крус се качи на мястото до шофьора. Зад волана седеше йорубски негър в черен костюм и вратовръзка. Той огледа цветето на ревера на Крус и после се съсредоточи върху шофирането.

Петнайсет минути по-късно пристигнаха в посолството, голям, модерен, на два етажа и половина бетонен блок с тесни затъмнени стъкла като тези на джипа. Спуснаха се по автомобилната алея право в подземния гараж. Крус прекара няколко минути, удостоверявайки истинската си самоличност на гишето с охраната в гаража, и след това се качи сам с асансьора на последния етаж на посолството. Тръгна надолу по безличен коридор, покрит с мокет, и влезе в кабинета на бригаден генерал Рубен Мартинес Пуенте.

Пуенте имаше едро телосложение и посивели коси и можеше да проследи съучастничеството си с Кастро до младежките години и първите дни на революционната власт в Хавана. Сега беше началник на Чуждестранното въздушно разузнаване.

— А — подхвърли той иззад голямото си писалище, — Единствения.

Крус се усмихна. Беше чувал и преди този прякор. Единствения. Може би израз на почит към неговите способности, но по-скоро иронична антиреволюционна оценка за състоянието на кубинския флот и броя на подводниците в него.

— Генерале — отговори той. И двамата бяха цивилни, но въпреки това подводничарят застана мирно.

— Сядай — покани го Пуенте и посочи удобно на вид кресло, поставено под ъгъл към писалището.

Кабинетът беше хубавичък, макар и поовехтял. До едната стена стоеше диван с износена тапицерия, който не отговаряше на стила на останалите мебели. Килимът на пода беше персийски, но от онези, които англичаните са произвеждали в своите килимарници през двайсетте години, а не изтъкан в Иран или Афганистан преди повече от век. Затъмненото стъкло на прозореца гледаше във вечен изкуствен

мрак към задните дворове на съседните еднофамилни къщи. Осветителните тела на тавана представляваха бръмчащи луминесцентни пури. Революцията на върховния водач беше още жива, но със сигурност боледуваше, както впрочем и той самият.

Крус седна и генералът отново заговори:

— Е, разкажи ми за това нещо, което си открил в джунглата.

Крус се подчини, като описа точно онова, което беше видял, както и обстоятелствата, при които се беше случило. По едно време се запита дали беше бил целия този път, за да докладва четвърт час нещо, което никой не искаше да повярва.

— Сигурен ли си за серийните номера?

— Да, другарю. Записах си ги.

Генералът кимна.

— Бяха потвърдени. Произведени са през 1960 година в завода „Пантекс“ в Амарило, Тексас.

Крус зачака. Генералът остана известно време вторачен в него, след това извади червен пакет с „Популарс“ от чекмеджето на писалището и си запали една с позеленял от старост „Ронсън“. Не предложи на Крус цигара.

— Притеснени сме — каза Пуенте.

— Разбирам — съгласи се Крус и макар да нямаше представа за кои „ние“ става дума, реши, че не е разумно от политическа гледна точка да попита. Днес в Куба никой нямаше представа кой към каква фракция принадлежи и степента на възможното престъпление, което може да последва от това. От мига, когато беше видял бомбите в джунглата, основната му цел беше да стовари отговорността върху нечий други рамене.

— Бомбите са били изгубени в навечерието на Коледа над Нончебуа през 1962 година.

— Ракетната криза — кимна Крус.

— По това време американците са имали всеки ден по общо сто и седемдесет и осем полета на Стратегическото въздушно командване. Всеки самолет е бил въоръжен с поне едно термоядрено устройство. Направо е било неизбежно да възникне някакъв проблем. Тактически или логистичен. Като се има предвид какво е било времето, не е изненадващо, че янките не са разгласили своето произшествие „Спукано гърне“. — Генералът дръпна дълбоко от цигарата и след това

издуха дима шумно през носа си. — Вероятно са смятали, че самолетът е паднал по най-външната част от маршрута. Или в Юкатанския пролив, или в Мексиканския залив.

— Имало ли е издирване?

— В района вече е имало няколко бойни кораби, така че най-вероятно са го търсили. Не са могли ей така между другото да кажат на мексиканците, че са изгубили чифт водородни бомби, нали?

Крус разбра, че мъжът срещу него е започнал да мисли на глас.

— Не, генерале, не биха могли.

— Американците са мързеливци. Далече от очите, далече от сърцето, или поне си мисля, че така гласеше поговорката. Ако бомбите са паднали на сушата, това би представлявало голяма трудност, така че според техните сърца това не би могло да се случи. Нали така?

— Да, другарю генерал.

— Но се е случило.

Крус закима в съгласие.

— Доказателство е твоето съобщение. — Казаното прозвуча едва ли не като обвинение.

— Да, другарю генерал.

— И сега какво ще правим?

В по-раншните „черно-бели“ дни на революцията просто щяха „да изчезнат“ Крус, а заедно с него и проблема, но сега съображения от практическо естество правеха трудно подобно решение. А освен това оставаше неизвестната величина Гусман.

— Не зная — отговори Крус — какво можем да направим.

— Значи този Гусман, търговецът на наркотици, предполага, че може да ни продаде тези неща?

— Да, така мисли.

— Боже мили — възкликна Пуенте и поклати глава. Той загаси фаса в стъкления пепелник на писалището. — Тоя да не е луд?

— Да, другарю генерал — закима подводничарят. — Почти сигурно е. Смята, че щом ни даде оръжията, Куба ще стане негов съюзник. Исква да стане диктатор на Мексико. Нещо като Адолф Хитлер.

— Или Сталин, а? — ухили се генералът.

— Не мисля, че му пука кой от двамата.

— Капитане, знаеш ли как действа водородната бомба?

— Горедолу.

— Все едно да използваш ръчна граната, за да взривиш бомба, сглобена от изкуствена тор. Ядреният взрив възпламенява плутониевата бомба. Деленето предизвиква синтез. Мръсна работа. Оръжията на В-47 от Стратегическото въздушно командване, които са патрулирали около Куба, са били със запалки, готови за действие. Знаеш ли какво означава това?

— Че са опасни.

— Точно така. Да се опиташ да превозиш две подобни устройства през джунглата и на борда на подводницата е чисто самоубийство.

— Тогава какво?

— Не ги искаме. Също така не искаме да са в ръцете на сеньор Гусман.

— Той предпочита да го наричат генералисимус.

— Сигурен съм, че предпочита. Във всеки случай не може да му позволим да ги притежава, а ние не ги искаме. Въпросът е какво да правим с тях?

— Да кажем на американците къде са?

— И на мен ми хрумна, но ще бъде твърде сложно. Решението на въпроса ще бъде извън нашия контрол.

— Има ли друга възможност?

— Смятам, че има.

— И каква е тя?

— Нашите китайски приятели.

След рухването на Съветския съюз Китай бе заел мястото му на основен военен съюзник на Куба най-вече в областта на събирането на разузнавателна информация чрез телекомуникационния център „Бехукал“, откъдето се подслушваше американският радио и сателитен обмен. Освен това бяха вкарали големи пари в развитието на кубинския крайбрежен петролен потенциал.

— Какво биха могли да направят за нас? — попита Крус, докато се чудеше каква ли може да е неговата роля в това.

— Могат да ни изпратят ядрени експерти и известен брой хора от специалните си части. Вече имаме малко от тях в Сиенфуегос. Ядрените експерти ще взривят бомбите на място.

— Моля?

— Първоначалният взривател на бомбата е някакъв вид силен експлозив. Като се махне тритиевото ядро, експлозивът може да бъде взривен без всякаква опасност. Една бомба без взривател беше възпламенена по случайност около Албакърки, Ню Мексико. Взривът издълба кратер с диаметър четири метра и уби една крава.

— На генералисимуса няма да се хареса, че ще обезвредите любимите му играчки — подхвърли Крус.

Пуенте се усмихна. Проблесна златен кътник. Останалите му зъби бяха пожълтели от прекалено много цигари.

— Що се отнася до мен, кон да му го начука в тъпия задник. За какво иначе са спецчастите?

— Той също има хора. Пази го цял взвод телохранители.

— Подкупете ги.

— Техният началник е братовчед на Гусман.

— Платете и на него.

— А ако не пожелае да се продаде?

— Капитан Крус, всеки може да бъде купен. Просто му дайте повече. Ако не вземе парите, свалете му главата.

— А каква ще бъде моята роля в тази работа?

— Да заведеш ядрените експерти и хората от спецчастите до лагера на Гусман и да забаламосаш генералисимуса.

— Как ще обясня присъствието на китайските другари?

— Кажи на Гусман, че са възможни купувачи. Накарай го да повярва.

— Генерале, ако това се получи така, както го описа, в нашата транспортна мрежа ще зейне огромна дупка. А тя изкарва доста пари за народната власт.

Пуенте се облегна удобно в креслото, постави върховете на дебелиите си, но с добре поддържан маникюр пръсти на крайчеца на бюрото и се усмихна. Кътникът му отново проблесна.

— Капитане, ако трябва да се знае нещо за наркобароните, то е, че нямат свършване.

Макс Кеслер седеше на любимото си място до витрината със сладкишите в кафене „Лиополд“ и се наслаждаваше на любимата си закуска от белгийски сладки вафли с допълнителна порция сметана

отстрани и второто си кафе с мляко по австрийски. Малко по-късно щеше да завърши закуската си с торта „Естерхази“ и може би дори още едно кафе. Той погледна навън през поредицата стъклени врати към павирания с тухли двор и се замисли за предстоящия проблем.

В интерес на истината, това не беше проблем, а по-скоро ситуация, и ако всичко, което бе открил, беше вярно, съществуваше възможност за голяма финансова печалба и значителна власт в областта на разузнаването. Кеслер, който рядко разговаряше с когото и да било, освен ако не беше по работа, никога не би описал своето занятие в отрицателни краски. В слабо вероятния случай, ако го помолеха да го стори, той щеше да се обрисова като рибар, който хвърля голяма мрежа и хваща най-различни риби, от които създава угощение за своите клиенти. Обаче от клинична гледна точка и в името на обективността би било по-добре да се опише като лаком паяк в средата на огромна мрежа, който забива острите си зъби в телата на своите жертви, втечнява вътрешните им органи и поглъща полученото.

В неговия случай мрежата се състоеше от информатори по цял свят, които го охраняваха с късчета наглед несвързана информация, която той смилаше и после повръщаше в еднократно и изпълнено със значимост самопочистване, при което неясните връзки се вкоравяваха в разбираемо цяло. Истинският талант на Макс Кеслер беше неговата способност да създава ясна картина от разбъркания информационен пъзел. Такъв беше и баща му преди него. Той нямаше тайни мотиви да крие своята оценка, така че картината, в която тя кристализираше, беше съвършено ясна и безпристрастна. Неговата единствена цел беше самата картина и нейното сглобяване.

Сега се намираше в онази част от процеса, когато беше относително сигурен, че притежава всички късчета от пъзела, като поне външните му очертания вече се бяха формирали. Останалите части също се събираха и просто чакаха да бъдат сглобени. Той потопи последното парченце вафла в малката купичка със сметана и го пъкна в устата си, като поля залька с глътка ароматно кафе. След това махна на келнера. Беше време за десерта.

Пред него се появи парчето „Естерхази“ — многослоеста торта с бадемов пълнеж. Макс си гребна малко, възбуждащо очакванията парченце и го остави да се разтопи по средата на езика, докато в

същото време подреждаше фактите и гледаше с празен поглед в пространството.

Първо, Харисън Ноубъл, посредствен ловец на съкровища, обикалящ Карибите, му иска информация за Анхел Гусман. Очевидно по нареждане на своя баща милиардер и производител на лекарства. Така се получава връзка между наркобарона Гусман и Ноубъл баща.

Второ, Фиона Райън и лорд Уилям Пилгрим, много по-добри търсачи на съкровища, които извършват проучване в Архива на Индиите в Севиля, са видени да бъдат следени от човек, свързан с кардинал Енрико Роси и неговата съвременна Инквизиция — Черните рицари. От това се получава връзка между Райън, Пилгрим и кардинал Роси.

Трето, същата двойка търсачи на съкровища е видяна в парижка антикварна книжарница малко преди нейният собственик да бъде убит от агента на Роси, и накрая Райън и Пилгрим са убити, докато старият Ноубъл играе голф само на няколко километра от Кат Кий. От това възниква неясна и слаба връзка между наркобарона Гусман, фармацевтичния крал Ноубъл, лорд Пилгрим и неговата приятелка.

Последното парченце от пъзела се получи едва снощи. Един от добре смазваните му източници в ЦРУ го информира, че представителството на агенцията в Куба е съобщило, че Аркади Томас Крус, единственият известен капитан на подводница на режима, за който се предполагало, че е придаден като съветник към Революционния военен флот, е видян да се качва на самолет на „Еър Канада“ с местоназначение Торонто. Единствената причина кубински флотски офицер да отиде в Канада е заповед от Главната квартира на военното разузнаване в посолството на режима в Отава. Вероятно този Аркади Крус е отишъл точно там. Кеслер никога не беше чувал за подводничаря, но от много години се носеше упоритият, макар и недоказан слух за „изгубената кубинска подводница“, скрита в търбуха на стар товарен кораб като във филм за Джеймс Бонд. На Кеслер това винаги му беше звучало налудничаво, но сега вече не беше толкова сигурен.

След скандала с наркотиците, който бе довел до екзекуцията на генерал Арналдо Очоа през 1989 година, не беше трудно да се направи връзка между кокаиновата и хероиновата армия на Анхел Гусман и кубинските военни. Внезапно използването на стара подводница за

транспортирането на наркотици престана да бъде толкова налудничавата идея. Интуицията му помогна да направи връзката между Крус и всичко останало, но нейната точност беше в основата на успехите на Кеслер.

Той набоде с вилицата си последните късчета от тортата, събра ги грижливо на купчинка, преди да ги пъкне в устата си. След това отпи глътка кафе и си кимна. Можеше да се направи едно-единствено заключение: изглежда в джунглата скоро щеше да настане суматоха.

14.

В края на петнайсети век Кабо Каточе се намираше на края на света. Всъщност отвъд него. Години по-късно един испански галеон се разби там. Още няколко години след това най-сетне един кораб пусна нарочно котва на мястото. Експедицията се оглавяваше от мъж на име Франсиско Ернандес де Кордоба, който имаше мандат от губернатора на Куба да намери роби за тамошните плантации със захарна тръстика.

Не бе изненадващо, че местните не приемаха твърде любезно поробването си и се биеха, за да се защитят, но техните лъкове, прашки и ризници от памучен плат с подпльнки не бяха равностойни на испанските мускети, арбалети и саби. Един на нула за испанците срещу майте, включително плякосването на малко златни и медни идоли, които брат Гонзалес, доминиканец и на практика „политкомисар“ на Инквизицията в тази експедиция, задигна от техния храм. Той разполагаше с властта да прокълне всеки туземец или дори испански еретик и да нареди да бъде вързан на кладата и изгорен. Доста власт за един привидно смирен брат.

Кабо, или нос, Каточе е испанската транслитерация на маянската дума „каток“, която означава просто „нашите къщи“ или „нашето място“. Той се намира на най-северния връх на полуостров Юкатан, на около петдесет и пет километра от курортния град Канкун. По-голямата част от района, някогашната маянска провинция Екаб, беше напълно ненаселена през последните петстотин години и на практика бе недостъпна както по суша, така и по въздух. В средата на 1990-те години районът беше обявен за природен резерват и макар да бяха направени известни опити крайбрежието да бъде развито, те всички се провалиха. Най-близкото населено място е почти напълно запустялото селище Таксмал. От някога процъфтяващия пазарен град на границата с джунглата източно от Кантунилкин и на север от Леона Викарио бяха останали само няколко опърпани колиби с покриви от палмови листа.

На Фин Райън ѝ беше отнело почти половин месец, за да стигне до там, което се равняваше на почти светлинна скорост, като се имат предвид стандартите на мексиканската бюрокрация. Фактът, че

нейните родители бяха известни археолози в района на Юкатан, малко бе ускорил нещата, като за това допринесе и нейната собствена биография. Присъствието в медиите, осигурено ѝ от нейните предишни постижения в откриването на откраднати от нацистите произведения на изкуството, и последните ѝ приключения в Южнокитайско море също се оказаха от полза. Тя и Били прекараха два месеца в Маями, екипирайки се за експедиция в джунглата, след това прекосиха Мексиканския залив и хвърлиха котва в стария пристанищен град Прогресо.

Оставиха Рън-Рън Максевъни щастлив с неговите странни устройства на борда на „Еспаньола“ в компанията на Брайни Хансон и наеха камион, за да ги закара заедно с екипировката в близкия град Мерида, столицата на провинция Юкатан. Прекараха още седмица в Мерида, настанени в местния „Хилтън“, докато се снабдят с последните разрешителни, а после поеха с няколко наети „Тойота Лендкрузър“ по суша към Таксмал.

Бяха уредили там да се срещнат със своя така наречен „консултант по археология“ и нужните придружители. Обикновено консултантът беше официален представител на Националния институт по антропология и история, което според досегашния опит на Фин означаваше нещо като ченге, придадено към експедицията, което трябваше да следи дали грингосите не са мародери на гробници, чиято цел е да намерят предмети на предколумбовото изкуство и да ги изнесат нелегално за ненаситните купувачи в Ню Йорк и Лос Анджелис.

Обикновено придружителите бяха неколцина представители на мексиканската армия. Те бяха неизбежно дразнещи, но като се имат предвид отминалите времена, когато американците и други чужденци бяха крали тяхното културно наследство, предпазните мерки не бяха неразумни. Освен това въоръжената охрана можеше да им бъде полезна, ако в джунглата се натъкнеха на неприятности. Бандитите и наркопроизводителите вече бяха неизбежна част от археологическите изследвания в Мексико, особено ако човек се отклони от отъпканите пътища, както възнамеряваха да направят.

— Е, къде го този д-р Гарза, с когото трябваше да се срещнем? — попита Ели Санторо, застанал до водещия „Лендкрузър“, и огледа онова, което минаваше за главен площад на селото.

Д-р Рубен Филиберто Гарза беше консултантът, придаден към експедицията от Националния институт, но не се виждаше никъде наоколо. Едно жълто куче пресече прашния площад и изчезна зад малка къща, издигната от избелели розови кирпичени тухли. Прозорците на къщата приличаха на слепи черни дупки, а вратата зееше широко отворена. В далечния край на площада лежеше тесният прашен път, по който бяха дошли, и по-нататък изчезваше под тъмния балдахин на джунглата.

— Няма го — отбеляза Гуидо Дерлаген, след като се огледа.

— Никого няма — потвърди Били Пилгрим.

В далечината се чу екот от тежко блъскане, последвано от нещо, което прозвуча като човешки писък от болка.

— Боже мили — прошепна Гуидо, а по лицето му се изписа ужас от внезапния болезнен вой. — Май убиха някого.

— Златогърдест кълвач — обясни Фин. — *Melanerpes autrifrons*. Писъкът беше от голямоопашатата гарга. *Quiscalus mexicanus*.

— Наистина ли? — усмихна се Били и погледна приятелката си.

— Да — кимна тя. — Когато бях дете, прекарвах цели лета из тези джунгли. Мама много обичаше да наблюдава птиците. А аз ги мразех.

— Тогава защо си научила звуците, които издават, и наименованията им на латински?

— Трябваше да върша нещо, след като Барбитата ми бяха изядени от кинкажу^[1], а комиксите за „Жената чудо“ бяха налегнати от плесен. — Фин вдигна рамене. — Предполагам, че по-скоро се дължеше на осмоза. Научавах разни неща, без дори да подозираш, че учиш. Камо ли че го искаш съзнателно.

— Черен Петър — обади се Гуидо.

— Кой? — удиви се Ели Санторо.

— На Синтер Клаас помощникът^[2]. Родом от Испания. Ако си в неговия списък, те изпращат в Испания и изчезваш като изгубените момчета на вашия Питър Пан. Днес в Холандия това звучи много политически некоректно. Сега му викат Зелен Петър, Син Петър, Оранжев Петър и дори Цветен Петър, но в никакъв случай Черен Петър. Тъжна работа.

— Какви ги разправяш, за бога? — попита Били с изцъклен поглед.

— Моят баща е пенсиониран професор по филология от Лайденския университет — обясни холандецът. — Написал е няколко монографии за идеята, която се крие зад Черния Петър. Трябва да ви кажа, че ми съсипа Коледата. Това е същото като с птиците на Фин. Зная повече за Черния Петър, отколкото ми се иска. — Високият мъж с бръсната глава въздъхна. — Единственото, което исках, бяха малко сладки и бонбонки в дървената ми обувка. — Някъде далече в джунглата мексиканската гарга отново изпищя.

— Това не е отговор на въпроса — каза Ели. — Къде са нашият водач и неговите придружители?

— Без него не можем да тръгнем — въздъхна Фин, но в гласа ѝ прозвучаха нотки на раздражение, — защото на часа ще ни отменят разрешителните.

В далечината се чу плющенето на хеликоптерни ротори. Били премрежи очи и ги заслони с една ръка от слънцето, за да погледне нагоре към ясното небе. Плющенето на роторите се засили.

— Мисля, че нашият водач скоро ще се появи на сцената — измърмори той.

Хеликоптерът се появи иззад гърбовете им, голямо боботещо насекомо в камуфлажна окраска, белязано с триъгълния опознавателен знак в червено, бяло и зелено на мексиканските военновъздушни сили. Това беше старомоден „УХ-1 Ирокез“ или вездесъщият „Хюи“, реликва от шейсетте години и един от най-ярките символи на Виетнамската война.

Голямата машина с тъп нос се спусна в средата на празния площад, докато вихрушката късаше снопове листа от покривите на празните колиби и караше малкото останали прозоречни капаци да потракват. Постепенно роторите забавиха ход. Прахолякът се вдигна нагоре в заслепяваща вихрушка, която се извиваше яростно, и в този момент страничната врата на хеликоптера се плъзна назад по шините си, дори още преди машината да е докоснала земята. Оттам се изсипаха шестима въоръжени мъже в камуфлажни бойни униформи. На коланите им се полюшваха мачете, на главите имаха широкополи шапки, а на очите — слънчеви очила с каишки. Всеки носеше голяма раница на гърба, а в лявата си ръка държеше тежка камуфлирана брезентова чанта с екипировка.

От хеликоптера слезе и последният човек. Той беше по-възрастен от останалите, гологлав, с посивяваща коса. Носеше яркожълто шушляково яке, спортен панталон с много джобове, който слабо напомняше униформен, и високи туристически обувки. Мъжете се привеждаха инстинктивно под ротора и се насочваха към Фин и останалите. Хеликоптерът изчака, докато се отдалечат достатъчно, след това се издигна в небесата и с рев пое натам, откъдето беше дошъл.

Шестимата мъже се подредиха в редица, а този в жълтото яке пристъпи напред. Имаше сурови, черни и умни очи, а лицето му с цвета на стар махагон бе осеяно с кратери от шарка като лунната повърхност. Изглеждаше така, сякаш някой го беше влачил по корем с кола по чакълест път. Носът му беше клонест, а устните тънки. Когато се усмихваше, зъбите му проблясваха изпод ужасната физиономия.

— Казвам се Рубен Филиберто Гарза, професор — представи се той. — Аз съм вашият консултант по археология. — Английският му беше съвършен и почти без акцент. — Тези момчета са от въздушнодесантните части на мексиканската армия. — Усмивката му стана по-широка, но без ни най-малка следа от хумор. Гарза се беше вторачил във Фин, сякаш стоеше гола пред него. — Мислете за тях като за вашите флотски тюлени, но без водата. — Той се поклони едва забележимо. — Предполагам, че вие сте госпожица Райън?

Фин кимна, полагайки усилия да не се вторачва прекалено в руината, на която приличаше лицето на мъжа.

— Точно така — отговори тя.

Гарза насочи поглед към Били.

— Тогава вие трябва да сте господин Пилгрим.

— Всъщност лорд Пилгрим, ако трябва да сме точни. Барон Нийт, граф Пенденис, херцог Кърноу и така нататък, но аз не държа на церемониите. Наричайте ме просто Уилям, ако искате. — Той пристъпи напред с протегнатата ръка.

Гарза се вторачи в нея, сякаш вижда отровна змия.

Фин се помъчи да изтрие усмивката от лицето си. Да гледаш как Били поставя хората на мястото им, понякога беше истинско забавление.

— Разбирам, че вие, мис Райън, сте запозната донякъде с тази част на света — заговори Гарза, решил да не обръща внимание на

Били и да се съсредоточи върху нея.

Тя кимна.

Шестимата войници зад него извадиха своите мачете от платнените кани и зачакаха с безизразни лица, скрити зад слънчевите очила.

— Тогава сигурно знаете, че в този район има множество отровни змии, включително кадифената змия, известна и като връх на копието?

— А, *Bothrops asper* — отговори мигновено Фин. — Усойницата с трапчинките. — Тя се усмихна. — Женските са по-опасни и израстват по-големи, до метър и двайсет, че и повече. Отровата им предизвиква мигновена некроза или плътоядна болест. Другата, от която трябва да се пазим, е *Crotalus durissus*, или кротал — южноамериканската гърмяща змия. И от тях съм виждала няколко. Ако бяхме по-близо до крайбрежието, щеше да се наложи да се тревожим и за кораловата змия, но тук сме далеч от нейното обичайно обиталище.

— Защо никога не споменава подобни неща, преди да тръгнем да гоним тоя, дето духа? — прошепна Били на Гуидо.

— Можем да попаднем и на мексиканския мънистов гуцер *Neloderma horridum*. Той също може да убие. Да не говорим за скорпионите, Черните вдовици, африканските пчели убийци, акуа мала, или с други думи, морските бълхи. Да, д-р Гарза, джунглата е опасно място. Добре осъзнавам това.

— Надявам се също така да осъзнава, че те са седмина срещу нас четиримата — измърмори Гуидо, докато гледаше просветващите мачете във войнишките ръце.

— Успокояващо е да знам, че сте запозната с тези опасности — отговори Гарза. — Юкатан не е място за наивници. Твърде далеч сме от Канкун и Косумел.

— Да, докторе, но също така сме и на голямо разстояние от нашето местоназначение, така че може би е време да започнем пътуването си.

— Само ако съзнавате в какво се забърквате — забави темпото Гарза.

— Д-р Гарза, това е само проучване — отговори Фин. — Не сме дошли да обираме гробове или да крадем артефакти. Разполагаме с информация, която подсказва съществуването на голям неизследван

обект. Данните от „Ландсат“, който прави термични снимки на земната повърхност и геофизичните показатели, също го потвърждават. Разполагаме и с координати от джипиес, които показват една неизследвана аномалия на сто и седемнайсет километра северно от тук и на четирийсет и три километра от старата сезалова плантация на име Ранчо Порвенир.

— Неизследвана досега аномалия? — прошепна Били. — Това е направо страхотно.

— Добре — кимна Гарза, — накъде да поемем?

Фин бръкна в раницата, която лежеше в краката ѝ, и извади един ръчен джипиес „Гармин“ и го включи. Погледна екрана и след това посочи към далечната страна на полузапустялото селище и пътя, който изчезваше в джунглата.

— Натам.

Гарза излая заповед на войниците и те се разделиха на три двойки. Две отпред, една отзад заедно с него, а хората на Фин между тях. След това потеглиха.

— Защо селото е запустяло? — попита Фин, докато се движеха по прашния селски път към хвърлящия сянка листак на джунглата.

— Намерили са другаде работа.

— Земеделие?

— Работят за кокаинистите в района. Изкарват повече пари, отколкото ако отгледат няколко нивици със закърняла царевица. Страхувам се, че това е проклятието на Юкатан. — Той направи още по-ужасяваща физиономия от обикновено. — Не всички от нас могат да сервират коктейли на туристите в канкунския „Хилтън“.

Фин не обърна внимание на забележката, макар че му съчувстваше. Канкун беше за Мексико същото, което бе „Дисни Ленд“ за задните улички на централен Детройт.

— Възможно ли е да налетим на някой от онези кокаинисти, както ги нарекохте?

Гарза се усмихна.

— Моите хора със сигурност се надяват това да стане — отговори той и се засмя.

— Докторе, не искам да се забърквам в неприятности.

— Това е трудна работа, но все някой трябва да я свърши — отговори Гарза на испански.

— Какво каза? — не разбра Ели.

Били му преведе.

— Много добре, лорде — кимна Гарза подигравателно.

— Благодаря от сърце, професоре — отговори Бил със също толкова подигравателен тон и се поклони театрално.

Гарза се намръщи.

Фин въздъхна. Събитията не се развиваха така, както се беше надявала.

Стигнаха до края на пътя и огромните дървета сейба, които бележеха границите на селото. Фин се обърна, за да го погледне за последен път. Жълтото куче, което бяха видели при пристигането си, сега седеше на кльощавите си кълки в средата на пустия площад и я гледаше вторачено. Излая веднъж, стана, разтърси се и пое нанякъде.

Фин изостави пътеката и джунглата я погълна изведнъж.

---

[1] Дървесен гризач в Централна и Южна Америка. — Б.пр. ↑

[2] Нидерландският родоначалник на Санта Клаус. — Б.пр. ↑

15.

Във Ватикана сигурно имаше хиляда помещения, където можеха да се провеждат срещи. Всяко от тях беше подложено на някакъв вид наблюдение от Информационната служба на Ватикана (ИСВ), или с други думи, ватиканската тайна служба, прочула се скандално с напълно излишно разследване на някакво НЛО с религиозна насоченост. По-късно излезе, че това е конспиративна теория, пусната от италиански журналист, който живееше в Рим и разполагаше с твърде много свободно време и неуморно работеща уста.

Когато смехът позатихна, ИСВ беше осветена за добро, но сега вече никой не я взимаше на сериозно. Никой, с изключение на хората във Ватикана, които знаеха повече. Кардинал Енрико Роси от Черните рицари беше между тях. В резултат всяка среща на тайната група се провеждаше в свободна зала малко извън границите на религиозния градец Субиако, който се намираще на четирийсет километра от Рим.

Градчето беше най-известно с това, че там е основан Бенедиктинският орден. Сред по-интересните му някогашни жители са Лукреция Борджия, прочутата отровителка, и Джина Лолобриджида, филмовата звезда. Докато действията на всеки в границите на Ватикана се наблюдаваха, беше почти невъзможно да се проследи някой в гъмжащото от туристи градче.

Групата, която помежду им беше известна като Дванайсетте, се състоеше от хора с всякакъв произход и занятие. От високопоставени членове на Църквата като самия Роси до индустриалци, политици, медийни магнати и дори един старши член на мафията. Общото между тях бяха само две неща: фанатичното им отдаване на древната форма на католицизма, която изповядваха, и не по-малко разпаленият им стремеж към пълна власт.

На тази среща присъстваха само петима членове на управляващия съвет на ордена, най-малкото число, способно да вземе управленско решение според древните закони на Черните рицари.

Петимата мъже бяха Енрико Роси, Кар Хофер от Банко Венеция, фирмата, използвана от Дванайсетте за техните тайни разходи, Майкъл

Фабрицио, нюйоркски бизнесмен и Малтийски рицар освен член на Дванайсетте. В американските медии той беше по-известен като Майки Райс. Шон Окифи, дългогодишен снабдител с оръжие на уж несъществуващата Републиканска армия, а сега независим и напълно узаконен търговец на оръжие със седалище в Рим. И накрая отец Мануел Перес, който някога оглавяваше колумбийската Националноосвободителна армия (НОА).

Свещеникът Перес уж беше умрял от хепатит през 1998 година, но през последното десетилетие всъщност живееше в изгнание и изпълняваше ролята на свързка между Дванайсетте и другарите си от НОА. Той беше главният представител на ордена за Южна Америка и предоставяше значителна финансова подкрепа за организацията.

Те се срещнаха в прилично на пещера помещение, което преди беше използвано за манастирска трапезария. Бившата трапезария беше празна, като се изключи една дълга монашеска маса с пейки, на които можеха да се разположат два̀сет души.

— Положението в Мексико се промени малко — започна Роси без встъпление. — Твърде много баби непременно ще развалят детето.

— Ваше Високопреосвещенство, обяснете малко по-подробно — обади се bankerът Хофер.

— Гусман стана твърде алчен.

— Казах ви, че ще ни създаде само неприятности — изръмжа Перес, слаб сивокос мъж в обикновено монашеско расо.

— Той не създава неприятности — отговори Окифи със смях, — ами е направо луд за връзване.

— Луд или алчен — това няма значение. Трябва да се оправим с него — продължи Роси.

— Каква точно форма е приела тази алчност? — попита Майки Райс, навлизайки в същността на проблема.

— Включил е кубинците.

— По дя... Изглежда е по-луд, отколкото го мислех — тихо подхвърли Окифи.

— По какъв начин това се отразява на нашата сделка с двамата Ноубъл? — отново попита Майки Райс.

— Това е друга работа. Очевидно двамата са свързани и младият Ноубъл е решил сам да се заеме с онази Райън и нейния приятел.

— Доста е предприемчив, нали? — усмихна се Окифи.

Роси се смръщи.

— Ноубъллови са много известни. Това се отнася и за Райън. Вече два пъти нашите пътища се пресичат и трябва да призная, в наш ущърб, и то голям.

— Ами оправете се с тях — предложи Хофер.

— А ако се намесят двамата Ноубъл? — изпръхтя Роси.

— В момента за нас фармацевтичната компания „Ноубъл“ представлява голяма инвестиция.

— Аз лично притежавам доста техни акции — обади се и Райс.

— Намираме се в много деликатно положение, като пускаме Гусман срещу останалите. Ако действаме необмислено, можем сами да се гръмнем в краката — каза Роси.

— Тогава намери по-добър стрелец — подхвърли Окифи.

— И аз мисля така — кимна Роси. — Бих казал, че този е способен, но само в градска среда. — Кардиналът поклати глава. — Имам някого друго предвид. — Той се усмихна леко. — Стар войник. Един от най-добрите.

Казваше се Френсис Зейвиър Сиърс. Точно като собствениците на веригата универсални магазини. През 1949 година, на осемнайсетия си рожден ден, Френсис Сиърс се записа доброволец в армията на САЩ. След основното обучение във Форт Бенинг, Джорджия, бе изпратен във Виетнам като член на рота „Чарли“, 1-ви батальон, 20-и пехотен полк, 11-а бригада на 23-та пехотна дивизия.

Придаван към различни взводове, по време на първата си командировка Френсис процъфтя. Неколцина офицери го похвалиха за неговата безкрайна смелост и той многократно се явяваше доброволно за най-опасните задачи и патрули. Първият му взводен, капитан на име Ригби, бе записан да казва, че Френсис „изглежда има отличен апетит за убиване“.

След като достигна чин сержант, го забеляза един от вербовчиците на хора за специалните части на име Уайзнър. Той на свой ред го предаде на съветника от Централното разузнаване Джо Къри, който го въведе в програмата „Финикс“. В нея убийството беше почивка, начин на живот, семейна традиция, която нямаше нищо общо

с идеологията на Юга или Севера. Бройките се събираха като награди от боулинг.

Зад това се криеше още един човек с невероятното име Т. Фокс Грималди. Той твърдеше, че е далечен роднина на съпруга на принцеса Грейс, но Френсис се съмняваше в това. Най-вероятно беше наследник на пицаджия от Ню Джърси. Единият крак на Т. Фокс Грималди беше по-къс и той носеше обувка със специална подметка. Обличаше се в костюми от „Брукс Брадърс“^[1] и носеше тънки кожени вратовръзки. Приличаше на някакъв вид гризач и брадата му растеше много бързо, заради което напомняше на лъжец, какъвто всъщност беше. Много след това Френсис откри, че малкото му име е било Тим, и това беше причината да използва винаги инициала.

Т. Фокс Грималди използваше Френсис дълго след края на войната. Ръководеше прословутите „Момчета за обратен удар“, останали в Сайгон след падането му, за да премахват стари съюзници, които знаят твърде много. Разни неудобни неща. Но тези момчета също дадоха много жертви и Френсис се оказа единственият оцелял. Почти легенда, която беше на път да стане мит. По това време вече и той осъзнаваше, че е нещо по-малко от човек, но едновременно с това и много повече. Когато „Момчетата за обратен удар“ свършиха, Т. Фокс Грималди върна Френсис Сиърс у дома. По това време Грималди се пенсионира от ЦРУ или по-вероятно го пенсионираха.

Каквато и да бе истината, той запази връзката си със Сиърс и го използваше редовно за поръчкови убийства за различни клиенти от частния сектор. Един от тях беше Орденът на черните рицари. След внезапната и тайнствена смърт на Грималди през 1990-те години Сиърс сам взе да поема поръчки. В миналото беше свършил добра работа за Дванайсетте.

В момента се намираше на главния площад на Скоби, Индиана, столицата на окръг Дъчис в крайния юг на щата. Скоби имаше население малко над дванайсет хиляди и мнозина от тях бяха от немски произход. Основният поминък в малкия град беше производството на дървени мебели, както и образованието, защото Скоби беше седалище на основното студентско градче на Дъчис Колидж. Беше и роден град на епископ Терънс Баучър. Епископът, който обикновено живееше във Форт Уейн, където преподаваше история и работеше като директор на местното подготвително

училище, се беше върнал тук, за да се грижи за своята умираща майка. Мъжът с висок духовен сан беше педофил.

В Скоби живееше млад мъж на име Уилям Хъгинс. Хъгинс, шофьор на линейка и благочестив католик, беше споменал в частен разговор преживяното с епископа и своето намерение да направи сексуалното насилие обществено достояние. За нещастие на Хъгинс „приятелят“, на когото бе споменал за наклонностите на духовника, се беше оказал дребен агент на Черните рицари. Той предаде информацията в Ню Йорк, откъдето я изпратиха на кардинал Роси. Кардиналът вече знаеше за сексуалните предпочитания на Баучър, а също и че Баучър, който някога беше работил за кабинета на държавния секретар на Ватикана, пост, който по онова време заемаше Роси, знае за Черните рицари и би използвал това знание като разменна монета срещу обвиненията, повдигнати срещу него. Роси беше наясно, че това не може да бъде допуснато, и Сиърс бе изпратен да се справи с проблема.

Френсис Зейвиър Сиърс седеше на пейка по средата на градския площад, а зад гърба му се издигаше съдебната палата на окръг Джеферсън. Той правеше едно от любимите си неща, докато седеше и се наслаждаваше на обедното слънце. Размишляваше за убийството, нещо, за което знаеше много. Естествено, беше лесно да убиваш. Можеш да го извършиш добре с всичко: като се почне от дългобойна снайперска пушка и се стигне до парче строшена тухла.

Досега в човешката история като оръдие за убийство беше използван всеки инструмент от дърводелския тезгях, както и всички прибори в средностатистическата кухня. Този вид убийство не изискваше умения, нямаше стил и му липсваше финес. Да не говорим, че повечето убийци, достатъчно глупави да използват тухла, за да смажат нечия глава, са обикновено и достатъчно глупави, за да се оставят да ги заловят.

От друга страна, с умерено равнище на интелигентност и умения беше сравнително лесно да се измъкнеш, след като си извършил убийство. Въпреки „Закон и ред“, „От местопрестъплението“ и безбройните им превъплъщения, телевизията не е действителността. Някой си районен прокурор предлага половин отпечатък и люспа боя от преминаваща кола — така със сигурност случаят няма да влезе в съда. Истината за криминологичните изследвания е свързана по-скоро

със затрупани от задачи отдели и зле платени служители, отколкото с лъскави лаборатории и чудати шефове, които колекционират бръмбари. Всичко, което човек трябва да направи, е да си припомни процеса срещу О. Джей Симпсън, за да се увери в това. Обвинението в убийство е въпрос на пари и бюрокрация. Ако успееш да се измъкнеш, прибиращ се свободен у дома. Естествено, най-добрият начин да извършиш убийство е да дадеш на ченгето дори най-слабата възможност само да се убеди, че трупът под неговия нос се е появил или по случайност, или със съдействието на собствените си ръце. На трупа.

В полицейското управление на Скоби работеха петнайсет човека, дванайсет се трудеха в управлението на шерифството на окръг Дъчис и трийсет и пет ченгета — в окръжната служба на Щатската полиция на Охайо. Най-близката криминологична лаборатория се намиреше в Индианаполис. Като теглиш чертата, това означаваше общо шейсет и четирима полицаи за трите осемчасови смени.

От всички тях само трима бяха детективи на пълен работен ден. В бюджета имаше повече пари за разследване на незаконното изгаряне на отпадъци, отколкото за престъпления, свързани с насилие. Според статистиката, която Сиърс беше прочел в „Дъчис Каунти Лийдър Поуст“, през последните десет години в района бяха извършени само три убийства, и то в резултат на домашно насилие. От друга страна, в течение на същия период двеста и деветдесет души бяха загинали при произшествия. Твърде вероятно беше епископът да стане жертва на трагична злополука. Или да почине внезапно от естествена смърт.

Като оставим настрана смачканите автомобилни ламарини, всяка година в Съединените щати стават сто хиляди смъртоносни злополуки. Повечето от тях са причинени от машини, от падане, удавяне и задушаване. Точно в този ред. Наблизо нямаше големи водни басейни, в които епископът да се удави, а трябваше да се имат предвид и проучванията на Сиърс, които показваха, че духовникът е умел плувец дори сега, на шейсет и девет. Като се вземе под внимание неговият занаят, вероятността да загине поради злополука с машина също беше изключена. Задушаването винаги беше успешен вариант, но в този случай трудно можеше да се уреди.

Погледнато трезво, трябваше да бъде падане. Въпросът беше откъде? По принцип Индиана беше плоска като тунквана вафла.

Наблизо имаше няколко кариери за варовик и туристически пещери, но защо му е на един епископ с умираща майка да ходи на едното или другото място?

Възможностите не бяха много. Последния път, когато Баучър бе посетил умиращата си майка, Френсис Зейвиър беше разузнал набързо къщата на гаснещата жена. Това беше домът, където духовникът беше израснал. Скромна и малка, на етаж и половина, с две спални, една баня и трапезария. Кухнята се намираше отзад заедно с нещо, което можеше да мине за кабинет или библиотека на приземния етаж. Една-единствена стълба водеше от него до първия етаж. Тя нямаше площадка, а дървените стъпала бяха покрити с шарена вълнена пътека, закрепена с медни тръби и халки.

В действителност това беше единственият начин. Малко опасен обаче, защото Сиърс трябваше да бъде на местопрестъплението, за да премахне доказателствата. Ключът към операцията беше, че няма стълбищна площадка, а под пътеката няма подложка. Френсис Зейвиър преценяваше височината на епископа на по-малко от метър и осемдесет и пет, а теглото му на малко повече от осемдесет и три килограма. Ако паднеше надолу по тринайсетте стъпала и се стовареше върху непокритото с килим фоайе пред входната врата, епископът със сигурност щеше да си строши врата. Дори да не се получи съвсем, Сиърс щеше да бъде там, за да довърши работата.

Той гледаше напярко през площад „Коуртхаус“ и прочете старовремския надпис върху витрината на ъгловия магазин: „Йозеф Коженъовски, железария, печки и тенекиени изделия от 1924 г.“. Беше едно от онези класически места, които откриваш в разказите на Рей Бредбъри, пълно с интересни и вероятно смъртоносни неща. Там със сигурност имаше всичко, от което Френсис Зейвиър се нуждаеше.

Той вдигна очи нагоре. Над магазина в червената тухлена сграда имаше прозорци. Странна прищявка на съдбата. Трите прозореца бяха на малкия апартамент, в който живееше Хъгинс, вероятният разобличител. Той обаче щеше да бъде лесна плячка. Пиеше твърде много и всички знаеха, че има високо кръвно.

Двайсет кубически сантиметра инсулин, впръскани с 0,5 милиметрова игла в сънната артерия под брадичката, щеше да достави достатъчно от лекарството, за да предизвика незабавен инсулт. Личните наблюдения на Сиърс установиха, че набелязаната жертва

имаше лоша кожа с големи и твърде мазни пори и беше предразположен към възпаление след бръснене. Дори ако по някаква причина съдебният лекар наредеше да се направи аутопсия, дупката от инжекцията щеше да бъде на практика невидима, а равнището на инсулина отдавна щеше да е намаляло. Това в никакъв случай нямаше да бъде съвършеното убийство, но предвид обстоятелствата и обстановката не би било много далече от него. Нямаше какво да свърже смъртта на шофьора на линейка, някогашен прислужник в олтара при обикновен енорийски свещеник преди повече от четирийсет години, и тази на възрастен епископ, който за съжаление е паднал по стълбата в майчината си къща. И така проблемът щеше да бъде решен.

Френсис Зейвиър Сиърс наклони глава назад, затвори очи и се отдаде на наслаждението от слънчевата топлина по лицето си. Същевременно се вслушваше в звуците на живота в малкия град, които се носеха около него, и в лекия ветреца, който с шумолене поклащаше листата на кленовете на площада. Смъртта беше нещо добро, но понякога животът беше още по-добър.

---

[1] Верига за мъжка и дамска конфекция, основана през 1818 г. — Б.пр. ↑

16.

Беше почти полунощ. „Ноубъл Дансър“ се носеше леко с всичките си петдесет и седем метра дължина по вълничките, които къдреха водите на Мексиканския залив. Яхтата разполагаше с четири палуби, собствен асансьор и помещения за два̀сет и пет човека, включително екипажа. Задвижваше се от два дизела „Кетърпилър“ с мощност по хиляда и петстотин конски сили всеки, с които можеше да развива скорост до осемдесет възела.

Масивният плавателен съд беше оборудван с всичко възможно, което го правеше подходящ дори за презокеански плавания. В удобствата, които предлагаше, бяха включени всякакви електронни играчки като стабилизатори за „нулева скорост“, които позволяваха в игралната зала да се провеждат турнири по билиард, джакузи, палуба за слънчеви бани и малък концертен роял. За милиардерите яхтата винаги е нещо като играчка.

Трапезарията приличаше на извадена от холивудско имение. Покрай стените стояха шкафове, пълни с кристална посуда, подът беше покрит с персийски килими, а около огромната маса от розово дърво можеха да се съберат петнайсет гости. Тази вечер вместо за среднощна закуска масата беше подготвена за военна схватка. От единия до другия край дебело лакираните инкрустации по плота бяха покрити с военна екипировка.

Четирима членове на групата за проникване проверяваха оръжията и екипировката си за оцеляване. Имаха коравия, трениран вид на професионални войници, каквито всички са били по едно или друго време.

Носеха камуфлажни бойни униформи за джунглата, но по тях нямаше никакви отличителни знаци. На левия гръден джоб на куртката си всички носеха малка значка, която изобразяваше черен ястреб на жълта основа, украсена с червено.

Този символ беше измислен лично от Джеймс Джонас Ноубъл при създаването на компанията за сигурност, която трябваше да защитава множеството му интереси в различните краища на света.

Като дете, израснало по време на войната, любимите му комикси бяха „Черният ястреб“, така че беше използвал този символ за емблема на едноименната фирма.

Първоначално „Блекхоук Секюрити Кансълтантс“ трябваше да бъде частна охранителна сила за „Ноубъл Фармасютикълс“, но тя беше създадена по времето, когато използването на паравоенни въоръжени групировки нарастваше. Впоследствие фирмата се беше разраснала твърде много извън първоначалните граници на обикновена охранителна сила, която да пази сградите на Ноубъл.

Седалището ѝ беше в Джорджия, където разполагаше с голям тренировъчен терен и представителства във всички големи страни по света, както и в няколко от по-малките. Голяма част от нейния бизнес беше съсредоточен в Африка, Близкия изток и Централна Америка, включително Мексико, където фирмата предлагаше телохранители, превози и разузнавателна информация на служителите на чуждестранните посолства, както и на известен брой висши мексикански официални лица.

Четиричленният екип, който сега се намираше на борда на „Ноубъл Дансър“, беше испаноговорещ. В предишния си живот тези мъже бяха участвали в поне по една революция или въстание в условията на джунглата. Водачът на четиримата, Тибор Черка, висок, петдесетинагодишен американец с прошарена коса, беше член на един от първите проникващи екипи при нахлуването в Панама. Предполагаше се, че е работил в близка връзка с така наречените Ескадрони на смъртта в Ел Салвадор, но подобно нещо никога не беше доказано. Докато хората на Черка се подготвяха в трапезарията, Харисън Ноубъл проведе последна среща с баща си в щурманската кабина, разположена една палуба по-горе.

— Аз все още не одобрявам — каза по-възрастният Ноубъл, вторачил поглед навън в мрака. — Остави Черка да свърши работата, той е професионалист.

— Не твърдя, че не си разбира от работата — възрази по-младият мъж. — Казвам, че като оставим настрана военния аспект, за разлика от мен той няма представа какво да търси.

— И това е вярно — въздъхна Ноубъл старши.

— Той разполага с достатъчно оръжия, за да води малка война. Тази част оставям на него, но аз трябва пръв да стигна на мястото.

Татко, ти разбираш това.

— А ако нещата се объркат?

— Няма — поклати глава Харисън Ноубъл. — Гарантирам.

По-възрастният мъж се обърна към своя син с решителен израз на лицето.

— Къде ли съм чувал това преди? Ако и сега се провалиш, всички ще пропаднем. Надявам се, че осъзнаваш това.

— Разбира се.

— Дума не бива да се разчува и ти не бива да бъдеш прекалено гнуслив. Ако всичко се скапе, трябва да се измъкнеш, но не преди да разчистиш зад себе си. Никаква милост. Никакви оцелели. Без грешки като последния път.

— Татко, осъзнавам това.

— Знаеш ли плана?

За десети път, откакто „Ноубъл Дансър“ напусна Маями, започнаха да го преговарят. Харисън Ноубъл въздъхна. Понякога старецът беше досаден като конска муха.

— Да, татко, зная плана.

Яхтата спря на петнайсет мили от брега и на три мили извън териториалните води на Мексико. Когато настъпеше върхът на прилива, тя щеше да се доближи на три мили от точния джипиес периметър и да спусне от платформата на горната палуба двата пътнически джета за по трима души „Сий Ду“.

Високоскоростните машини можеха да плават най-малко час с пълната си скорост от приличните осемдесет километра в час. Черка, водачът на групата, предполагаше, че ще стигнат брега източно от рибарското село Ел Куйо за по-малко от десет минути. Джетовете щяха да бъдат потопени, преди да излязат на брега, за да не бъдат открити.

Ако последната информация, която Ноубъл беше получил от Макс Кеслер, беше вярна, преходът пешком от селото до крайното им местоназначение щеше да отнеме два пълни дни. Трябваше да пресекат тропическия лес, който се издигаше на границата на националния парк „Рио Лагартос“, за да изпреварят поне с един ден Фин Райън и нейната експедиция, която идваше от вътрешността на страната.

Щом стигнеха на място, Харисън младши щеше да извърши проучването на храма и околния терен, надявайки се да убие два заека

с един изстрел.

След като свършеше работата по един или друг начин, екипът щеше да се събере на предварително определени джипиес координати край малкото селце Сан Анхел, откъдето щеше да го вземе хеликоптер „Блек хоук Секюрити Бел Джет Рейнджър“ в цивилна разцветка със знаците на измислена фирма за въздушен транспорт. След като зарежеха екипировката си край Сан Анхел, щяха да бъдат откарани на остров Мухерес пред крайбрежието, където да се качат на борда на „Ноубъл Дансър“, сега закотвен съвсем законно в местното яхтено пристанище.

Четирийсет минути след разговора Харисън Ноубъл, облечен в широк тъмносин непромокаем костюм върху камуфлажната униформа, се качи на един от двата смолисточерни бързи и без опознавателни знаци джетове, спуснати от лебедките до леко полюшващата се на вълните яхта. Черка, заел място на водещата машина, подаде сигнала, двигателите „Ротекс“ с мощност двеста и петдесет конски сили заработиха и плавателните съдове се понесоха с вирнати носове, оставяйки бял бълбукащ килватер.

Черка, зад когото на летите седалки бяха настанени двама тежко екипирани участници в групата, натисна бутона на съединителя за „напред“, даде пълна газ и се понесе към невидимия бряг на десетина мили пред него. Харисън Ноубъл, с един-единствен пътник и останалата част от оборудването, натоварено на свободната седалка зад тях, също даде газ и го последва.

Уилям Хартли Мосбърг, специален помощник на помощника на заместник-съветника по въпросите на националната сигурност на президента на Съединените щати, беше закъснял. Той излезе от своя приличен на килер за метли кабинет в Западното крило на Белия дом и след това се измъкна през забалдахинения страничен вход на улицата, част от Екзекютив авеню, затворено за всякакъв трафик освен за този на Белия дом, заради което се беше превърнало в паркинг.

Той си погледна часовника — петдесетдоларов модел „Индигло“ с ивиците и звездите на циферблата, точно като онзи, който откраднаха на президента при последното му отиване в Албания. Преди да си купи часовника с осветяващ се циферблат, беше носил по-евтин модел

на „Патек Филип“ за шест хиляди долара, всъщност копие на оригинала за шейсет хилядарки, какъвто носеше президентът на Русия. Обаче президентът го зърна и му нареди да го разкара, защото с него приличал на „еврейски banker“. Слава на Бога, наоколо нямаше никой, който да чуе зле премерените слова. След това Мосбърг остави вкъщи евтиния швейцарски модел и купи трудния за намиране юбилеен „Индигло“ чрез интернет.

Засега „Бял трън“, кодовото име, което от Сикрет Сървис бяха лепнали на президента, не го беше забелязал, но човек никога не знае. Хора са получавали посланически постове и за по-малко. По околни пътища и с помощта на стари състуденти Мосбърг научи, че е бил нает, защото името му напомня на журналистите производителя на пушки помпи, а не както първоначално беше предположил, че понеже е следвал в Йейл и е завършил на 1287 място от 1400 студенти.

Обаче на Уилям Хартли Мосбърг не му пукаше особено защо е стигнал до Белия дом. Важното беше, че е тук, и щеше да направи всичко възможно, за да остане. Всичко, с което разполагаше, беше магистърска степен по право, но след четири години в Белия дом щеше да е фасулска работа да намери някоя лека длъжност, несвързана с адвокатстване, в някоя от големите фирми във Форт Смит. А ако не успееше, можеше да се кандидатира за всеки избран пост в родния си град Аркаделфия, Централен Канзас. А най-хубавото беше, че ако успееше да нареди нещата както трябва, можеше да намери нещо и тук, във Вашингтон. Например като младши лобист. Затова не вървеше да закъснява за среднощната среща с Макс Кеслер.

Мосбърг стигна края на Уест Екзекютив авеню, хвана си такси отвън пред пропуската на охраната и каза на шофьора адреса на „Харис Салун“ на Единайсета улица и „Пенсилвания“. Той можеше да си представи и по-хубави места, за където да пътува по това време на вечерта. Например „Ейпекс“ на площад „Дюпон“. Но това беше друга работа и точно тя му беше навлякла неприятностите, които имаше, и логична причина да попита „Колко?“, когато Макс Кеслер каза: „Кихай!“.

Таксито завъртя покрай парка „Лафайет“, излезе наново на Пенсилвания авеню отвъд източната бариера за сигурност и се насочи към Единайсета улица. Заведението се намираше в административна сграда точно срещу спортния бар „И Ес Пи Ен Зоун“ и диагонално на

сградата на старата поща, която сега беше преустроена и обърната на универсален магазин с претенциозното име мол.

Мосбърг слезе от таксито на Пенсилвания авеню и зави на ъгъла в Единайсета. Бутна вратата и влезе в дългото помещение с високи тавани. Все още имаше много хора, главно туристи, макар че минаваше полунощ, както и току-що излезли от театъра „Уорнър“, който се намираше по-надолу по улицата.

Кеслер, както винаги сам, седеше на маса почти в средата на помещението и похапваше изискано капещ хамбургер, втъкнал салфетка под яката на ризата. Той гледаше движещите се надписи в долния край на екрана в новинарската емисия на Си Ен Ен, която течеше по един от шестте телевизора, разположени високо над бара. Звукът беше изключен. Дори да го бяха усилили докрай, щеше да си остане нечут заради постоянното жужене на множеството клиенти. Това беше урок, който Кеслер му бе изнесъл скоро след като се бяха срещнали за пръв път: шумното помещение е безопасно. Когато всички останали говорят, значи никой не те подслушва.

— Накарах ги да сипят малко сос със синьо сирене върху хамбургера. Много е хубав, трябва да го опиташ. Пържени картопки? — попита Кеслер и вдигна един хрупкаво изпържен резен.

— Не, благодаря — поклати глава Мосбърг, като леко се смръщи. Стори му се, че всеки път, когато се срещаше с дребния грозен мъж, той ядеше. Имаше неприятния навик след всяка хапка да попива устните, а след всяко попиване да прочиства гърлото си. Приличаше на огромен паяк, който поглъща мухи.

Появи се келнерката. Мосбърг поръча китайската бира „Жуянг“, която и за него беше толкова екзотична, колкото за заведението.

— Е — започна Кеслер, след като келнерката се беше отдалечила, — как сме тази вечер?

— Толкова добре, колкото може да се очаква при тези обстоятелства.

— Още ли мислиш, че те изнудвам? — усмихна се Кеслер. Той използва ножа, за да отреже парченце от хамбургера, и го пъкна в устата си. Беше единственият човек, когото Уилям Хартли Мосбърг беше виждал да дъвче и да се усмихва едновременно.

— Не зная как другояче би могло да се нарече — отговори младият мъж. Донесоха бирата му заедно с чаша за „Пилзнер“. Той си

сипа и рязко отпи голяма глътка. Изобщо нямаше смисъл от обяснения.

Кеслер преглътна. Преди две години малкият пор беше разбрал по някакъв начин, че Уилям Хартли е редовен посетител в „Ейпекс“ и различни други педерастки клубове във Вашингтон, включително прословутия „Лизърд Лаундж“. Вашингтон винаги е проявявал сравнителна търпимост към всякакви сексуални предпочитания, ала с републиканец хардлайнер в Овалния кабинет и приказките за „взаимно обогатяване“ в тоалетните на летищата, но не в мултикултурния смисъл, проповядван от зелените, човек не можеше да парадира с тях. Ако Уилям Хартли беше дискретен, вероятно нямаше да му обърнат внимание, но сегашният му основен любовник се оказа един здравеняк от втория етаж в Западното крило на Белия дом на име Дан Съливан, стажант в Комуникационния център.

В тези дни дори този факт можеше да мине метър, но проблемът се криеше в това, че Даниъл беше правнук на сегашния вицепрезидент и нямаше как да се покрие. В никакъв случай. Моника Люински не беше ничия роднина в Белия дом, а виж какви неприятности създаде. Сексуален скандал от този вид в сегашния Бял дом щеше да предизвика грандиозен пожар, а Уилям Хартли щеше да се озове точно по средата, заобиколен от пламъците.

Кеслер се вторачи в младия мъж на масата срещу себе си, попи устни и въздъхна.

— Уил, вече ти обясних. Информацията, с която разполагам, е само един вид лост. Ако някога ми хрумне да я разкрия, без нужда ще бъдат съсипани много хора. Гледам на нашата връзка като на потенциално взаимна. Не забравяй, че аз също съм доставчик на информация, а не само събирач. Разузнаването работи в двете посоки. Може да дойде време, когато ще мога да ти помогна толкова, колкото бих могъл да те нараня.

— Това го чух вече няколко пъти — измърмори Мосбърг.

— А аз всеки път бях напълно честен. — Кеслер направи пауза, отново нападна своя хамбургер с ножа и пъкна друго парче в устата. След това попи отново устни.

— Каж ми нещо — настоя той тихо.

— Ако мога.

— Колко сателита има над Мексико?

— Наши?

— Да.

Мосбърг се замисли малко и отпи от бирата си. Кеслер отхапа парче, започна да дъвче, попи устни, отхапа друго и цялата процедура пак се повтори. Накрая Мосбърг отговори:

— Десетина. Няколко геостационарни на Националната информационна служба за сателитни данни за околната среда, няколко, които наблюдават световния океан, един сателит на НАСА за телеметрични данни. Агенцията за борба с наркотиците има поне два във връзка с програмата АУАКС — базираната на самолети система за предупреждение и контрол. Има и един на „Лакрос Оникс“ на националната разузнавателна служба за събиране на обща информация, който минава над Мексико, когато му наредят.

— Какво може да прави?

— Всичко. Използва нещо, което се нарича синтетичен апертурен радар. Това чудо може да вижда през облаците. Ако подадеш правилните команди, можеш да виждаш и под земята. Наричат го „търсач на бункери“.

— Какво трябва да се направи, за да бъде насочен към Южно Мексико?

— Разузнавателна директива.

— Колко трудно би било за теб?

— Щом не е нещо, свързано с националната сигурност, не би било много трудно. Трябва да бъдат попълнени няколко формуляра и да завъртя два-три телефона. Намира се на оптимална полярна орбита, така че може да вижда всичко навсякъде и по всяко време.

— Имам нужда от много подробно разглеждане на съвсем малко парче джунгла. Би ли могъл да уредиш това? И снимки?

— Предполагам, стига да имам точните координати.

Кеслер ги издекламира веднага, без да му е нужна помощта на писмени бележки.

— Двайсет и един градуса, дваайсет и три минути и деветнайсет секунди и три десети северна ширина и осемдесет градуса и четирийсет минути трийсет и четири секунди западна дължина.

— Защо точно там?

Кеслер се усмихна безизразно.

— Да ти отговоря, млади човече, би било твърде недискретно.

17.

Френсис Зейвиър Сиърс намери Уилям Хъгинс, шофьора на линейка, в неговия апартамент над железарския магазин, пиан като кирка. Беше проснат в безсъзнание на неоправеното си легло само два часа след края на смяната, която завършваше в полунощ. Според първоначалните проучвания на Сиърс Хъгинс често пиеше по време на дежурство, а на очуканата стара маса в трапезарията се търкаляха дузина празни кутийки „Будвайзер“ и едно празно шише от евтината водка „Павлов“, като доказателство за продължаващото му пианство.

На Сиърс му беше безразлично дали причината за злоупотребата на Хъгинс с алкохола беше някогашното сексуално насилие, упражнено върху него от епископа, или нещо друго. Важното беше коматозното състояние на мъжа. Хъгинс не само нямаше да усети и да попречи на инжекцията, която щеше да му бие, но и въздействието на инсулина щеше значително да се усили. Сиърс погледна колко е часът. Два без четвърт. Прекрасно.

Спалнята беше запусната. Вътре имаше евтин шкаф с чекмеджета, отворена стойка за дрехи от неръждаема стомана, на която висяха няколко униформи и ризи. До леглото стоеше обърната каса за мляко, която трябваше да изпълнява ролята на нощно шкафче, и една нощна лампа в стил „Икеа“ със скъсан шнур за палене, заменен от парче полюшваща се връв. По стените нямаше нищо, а те самите бяха боядисани в бледо тютюневожълто. На прозореца, който гледаше към улицата, имаше дръпната плътна завеса. Нощната лампа в стил „Икеа“ светеше. Между останалите неща на масата имаше пакет преоценени цигари „Монте Карло“, рекламна кибритена кутийка от бара и грил ресторанта „Шутърс“ на главната улица, която беше на една пряка отгук, и празна бутилка от четвъртинка малцов ликьор „Сейнт Айдз“.

Сиърс вече си беше сложил латексовите хирургически ръкавици. Бръкна в джоба на якето си и извади заредена инсулинова писалка „Флекс Пен“. Отви капачката и с лявата ръка внимателно наклони главата на Хъгинс настрани, откривайки мястото под брадичката му достатъчно. Мъжът изстена, пръдна, размърда крака, но не се събуди.

Сиърс се зарадва, като видя, че Хъгинс не си беше дал труда да се обръсне или подстриже прилично. Инжекцията щеше да остане незабелязана заради брадата, чорлавата коса, големите пори и старото възпаление от бръсненето. Цветът на кожата му беше като на пица.

Сиърс завъртя главата на молива за максималната доза от шейсет единици, леко натисна кожата на Хъгинс под челюстта, за да открие артерията, и внимателно заби свръхтънката игла. Хъгинс дори не трепна. Сиърс остави иглата в артерията пълни шест секунди, за да бъде сигурен, че е впръскал цялата доза инсулин. След това дръпна вече празната писалка, зави отново капачката и остана прав, загледан в невинната жертва.

Преди много години Сиърс беше научил, че търпението е добродетел, и то основна, ако искаш убийството да не бъде разкрито. Мнозинството убийци бяха залавяни, защото претупваха работата, забравяха нещо на мястото или не довършваха както трябва започнатото.

Фактът, че смъртта на Уилям Хъгинс щеше да остане незабелязана най-малко дванайсет часа, през които тялото му щеше да започне да се разлага, нямаше голямо значение. Сиърс трябваше да бъде внимателен, макар че смъртта на неговата жертва беше незначителна и щеше да мине незабелязано. Дори смъртта на един никой беше важна, поне за Сиърс. Затова остана да изчака.

„НовоЛог“ беше бързодействащ инсулин и след няколко минути вече започнаха да се появяват първите признаци на страдание. Инсулинът предизвика хипогликемичен шок, защото кръвната захар рязко спадна. По челото на Хъгинс изби студена пот, последвана от леки потрепвания или къси конвулсивни движения на краката и ръцете. Сиърс се протегна и постави пръст на сънната му артерия. Пулсът беше страшно ускорен и Хъгинс започна да изпада в тахикардия.

Той изстена, торсът му потрепери, когато почна да повръща и да се дави. Очите му се отвориха, после се обърнаха, показвайки само бялото. Тялото му започна силно да трепери и изведнъж утихна напълно. Сфинктерът му се отпусна и смрадта на човешки отпадъци се понесе от чаршафите. От мъртво пиян до напълно умрял само за единайсет минути и половина.

Сиърс огледа помещението, за да открие някакъв проблем, но не видя нищо. Огледа себе си. Някоя от течностите на мъжа не го беше изпръскала. Освен хирургическите ръкавици носеше болнични терлици и книжно хирургическо кепе за еднократна употреба. Нямахше да остави следи. Затова нямаше да възникне подозрение.

Той загърби пресния труп и излезе от стаята. Мина обратно през апартамента, без да докосва нищо. Прозорците тук бяха затворени. Хъгинс явно е бил твърде пиян, за да пусне климатика в трапезарията, или пък уредът беше развален. Каквато и да беше причината, по обед апартаментът щеше да се превърне в пещ. Тогава месарките щяха вече да са се заели усърдно с работа, а първите ларви на мухи щяха да се появят след шест часа.

Ако никой не провереше къде е Хъгинс в течение на ден или два, миризмата, която щеше да започне да прониква долу в железарията, щеше да бъде първото указание. Дотогава трупът вече щеше да представлява ужасна гледка. Сиърс огледа помещението за последен път, а след това хвърли поглед на часовника си. Два сутринта. В момента баровете бяха започнали да се опразват. На улицата щеше да има много хора, тълпа, в която можеше да потъне. Патрулките вероятно щяха да насочат вниманието си към места като „Шутърс“ на една пряка южно след площада, където беше съдебната палата. В случай на нужда щеше да мине за турист, страдащ от безсъние, който се е запътил към своята стая, или търговски пътник на компания за медицинско оборудване, както гласяха неговите визитки и другите лични документи.

Стигна до задната врата, внимателно отлепи лепенката, която беше сложил, за да не може да бъде заключена, и стъпи на дървеното стълбище, което водеше към двора и товарната зона зад железарията. Не избърса пръстовите си отпечатьци по топката на вратата. Избърсаните участъци бяха опасни. Зацапаната дръжка нямаше да направи впечатление на никого, дори ако решаха да поръсят с прах, за да свалят отпечатьците.

Изчака малко в долния край на стълбата, свали хирургическите ръкавици, хартиеното кепе и найлоновите терлици от обувките и ги прибра в джоба си. После прекоси бавно двора, а след това пое по тесен пасаж, който излизаше на Айзък стрийт. Не видя никого, но чу викове и клаксони, които се носеха от един бар на няколко преки по-

натам. Спусна се по Айзък стрийт до Шеста улица и зави по Шесто авеню.

Пансионът на госпожа Ротуел се намираше срещу старото ъгловато средно училище от червени тухли. Къщата беше голяма, с мансарда, сякаш излязла от „Великолепните Амберсънс“^[1]. Дюзина спални, покрити с дървена ламперия стени, износени килими върху лакирани в жълто дюшемета от широколистни дървета. Мебелите бяха древни или поне се стараеха да бъдат, а зад къщата имаше вътрешен двор с тухлена ограда, покрит изцяло с цветни лехи. Три от стаите за гости имаха собствени бани и Сиърс беше наел едната. Намираше се в задната част на приземния етаж с френски прозорци, които водеха към вътрешния двор, и това го устройваше напълно.

Сиърс отиде до дългия тесен паркинг отстрани на сградата и отключи багажника на наетия от „Хърц“ автомобил. Извади средна по размер найлонова торбичка, заключи капака на багажника и отиде до далечния край на паркинга, след което пое покрай пансиона към задната уличка.

Зави надясно надолу по тъмната пряка, броейки гаражните врати, докато не стигна старата ограда от мрежа, която бележеше края на уличката в парцела, собственост на майката на епископа. Спря там, отвори торбичката и извади от нея флакон WD-40 с вече прикачен накрайник. Напръска пантите на вратата и резето, върна смазката обратно в торбичката и влезе в задната градина на епископа. Няколко къщи по-надолу по уличката залая куче, още се чуваха автомобилните клаксони, но иначе цареше мъртва тишина. Сиърс погледна часовника си. Два и десет.

Огледа задната страна на къщата и прозорците с капандури на втория тавански етаж. Това бяха два обикновени прозореца, разположени от двете страни на един по-малък с млечно стъкло. Слаба светлина прозираше от средното помещение. Най-вероятно това беше нощното осветление в банята. Спалните от двете ѝ страни бяха тъмни. На приземния етаж също имаше три прозореца. И те бяха тъмни. Епископът беше в леглото си и спеше, след като бе прекарал по-голямата част от деня в болницата край своята умираща майка.

Сиърс се промъкна през задната морава и се качи на тясната задна веранда. От найлоновата торбичка измъкна друг чифт болнични терлици и цял гащеризон „Дюпон Тайвек“ в комплект с качулка и

вързалки. Бързо се напъха в гащеризона, нахлузи терлиците, сложи си друг чифт хирургически ръкавици и отново взе торбичката. Намери резервните ключове на мястото, където ги беше открил и предната нощ — върху перваза на касата над вратата.

Отново използва спрея, плъзна ключа в ключалката и го завъртя. Вратата се отвори леко. Сиърс влезе в кухнята. Мина през нея и по коридора до фойето при предния вход. Промъкна се тихо до върха на стълбището, надникна бързо в празния коридор и се зае да приготвя капана. Когато свърши, се спусна внимателно по стълбата. В края на коридора имаше старомодна телефонна пейка с поставка за апарата. Той се изправи до нея и също толкова старомодния телефон с шайба.

Зачака, вслушвайки се в някакъв шум от движение. После бръкна в торбичката си и извади мобилен телефон за еднократна употреба на „Сингулар“, който беше купил преди седмица, но никога досега не бе използвал. Набра номера на епископа. Старият телефон на поставката започна да звъни с тенекиен звук. Чу едновременния звън на деривата на втория етаж. Не му оставаше нищо друго, освен да чака. След пет позвънявания чу раздражения глас на епископа, изтръгнат внезапно от съня. Сигурно си беше помислил, че се обаждат от болницата, за да му кажат, че майка му вече си отива.

— Ало?

— Слез долу.

— Моля?

— Слез долу.

— За какво говорите? Кой се обажда? За мама ли става дума?

— Слез долу.

Сиърс се протегна и с една ръка внимателно вдигна слушалката на апарата, изключвайки мобилния телефон секунда по-късно. От стария апарат с шайба се чу сигналът „свободно“.

— Ало? Ало?

Чу се щракане, когато епископът остави слушалката на втория апарат на място. Просто за всеки случай Сиърс остави слушалката на поставката, за да остане линията заета. Над главата си чу стъпки и в същия момент светна лампа, която освети стълбата. В горния ѝ край се появи епископът в зелен копринен халат.

— Епископ Баучър — каза Сиърс силно и твърдо. По командирски. Трябваше да прикове вниманието на мъжа.

— Кой си ти, по дяволите? — настоя да научи Баучър, примигвайки през очила с тънки телени рамки. Бялата му коса беше чорлава и стърчеше. — Какво искаш?

— Тук съм, за да говорим за содомия и свързани с нея въпроси — отговори Сиърс.

— Ти кой си мислиш, че си? Махай се от къщата ми, преди да съм се обадил на полицията!

— Не бива да си развратител на момчета, нито да си падаш по тях — каза Сиърс с мил глас, без да изпуска от очи възрастния мъж в горния край на стълбището. — Писмото на св. Варнава. Не е точно Писанието, но достатъчно близо.

— Копеле! — изрева Баучър.

— Педофил! — отговори Сиърс спокойно с подигравателен поглед.

Епископ Баучър нададе приглушен писък. Направи крачка напред, но босият му крак се удари в почти невидимото парче рибарско влакно, издържащо до двайсет и два килограма на квадратен сантиметър и специално сплетено за случая, което беше опънато от единия до другия край на най-горното стъпало. Духовникът се стрелна напред в отчаян лебедов плонж, размахвайки ръце във въздуха, без да успее да спре падането. Сиърс се дръпна настрана.

Тежкият мъж се стовари в средата на стълбата с главата напред и се плъзна надолу. Седмият му шиен прешлен се строши с отчетлив пукот, когато главата му се блъсна в дървеното стъпало под невъзможен ъгъл, изви се гротескно и след това отскочи. Епископът умря половин секунда по-късно и отпуснато се плъзна надолу по последните шест стъпала, а след това се стовари в подножието им във вид на разбъркана купчина.

Стиснал в ръка найлоновата си торбичка, Сиърс прекрачи трупа и се изкачи до горния край на стълбата, като внимателно обкрачи края на стъпалото, където се беше ударила епископската глава, за да не заличи останените следи. В горния край на стълбата отвори торбичката и извади от нея джобно ножче „Бък“, за да махне парчето рибарско влакно.

Нави го и го прибра в торбичката заедно с ножчето. След като се погрижи за тази малка издайническа подробност, се спусна надолу по стълбата във фойето. Нямаше нужда да проверява дали епископът е

жив. Главата му беше извита почти под гърдите му. И в този случай, както с трупа на миналата му жертва, не беше вероятно останките да бъдат открити скоро, при положение че часовете за посещение в болницата започваха след пладне.

Стиснал торбичката си, Сийрс се обърна, затвори телефона в коридора и пое обратно към тъмната кухня. Свали гащеризона, но не и терлиците и ръкавиците. Прибра гащеризона в торбичката, излезе на задната веранда и там свали терлиците. Използва резервния ключ, за да заключи вратата след себе си, и го остави отново на перваза. Задачата беше изпълнена.

Спусна се надолу по стъпалата, върна се през двора и уличката и стигна отново до пансиона. Промъкна се през френските прозорци откъм вътрешния двор и влезе в своята стая. Без да пали лампата, дръпна пердетата, за да покрие отворените прозорци. След това прекоси помещението до леглото. Седна и погледна светещия циферблат на часовника си. Два и двапет и пет.

Най-накрая свали хирургическите ръкавици и ги прибра в найлоновата торбичка. Нагласи алармата на пътническия будилник, който стоеше на нощното шкафче, за шест. Тогава щеше да стане, да прибере найлоновата торбичка с инструментите в малката пътническа чанта и да се отбие за едно от отличните кексчета с трици на госпожа Ротуел, преди да плати и да замине.

В шест и половина вече щеше да е на път с наетата кола, а дванайсет минути по-късно — на междущатската магистрала. В осем щеше да бъде на международното летище на Луисвил, Кентъки, където щеше да върне наетата кола. В девет вече щеше да е на борда на редовния полет на „Юнайтед Експрес“ за Вашингтон. Час и половина по-късно щеше да се озове на летище „Роналд Рейгън“. Щеше да си бъде вкъщи за обед. Досега всичко вървеше точно според плана.

Той свали обувките си и отпусна глава на облегалката. Вдигна ръка и огледа леко изтънялата кожа по кокалчетата и вече прозиращата плът между палеца и показалеца. Дори по тялото му вече бяха почнали да се появяват тъмни петна. Гордините. Той въздъхна. Със сигурност нямаше как да избяга от това. Скоро щеше да се наложи да позабави темпото. Двама в една нощ беше на границата на възможностите му, защото наистина се нуждаеше от нощния си сън.

Мобилният му телефон звънна от найлоновата торбичка. Сиърс се смръщи. Само един човек знаеше номера на телефона за еднократна употреба. Наведе се и го извади от торбичката. Отвари го и прие разговора.

— Да?

Познатият глас заговори внимателно:

— Имаме спешен случай.

---

[1] Радиопиеса и филм на Орсън Уелс по едноименния роман на Бут Таркингтън. — Б.пр. ↑

18.

Турбовитловият „Антонов Ан-26“, пременен в цветовете на „Кубана Еърлайнс“, бръмчеше в небесата над Мексиканския залив, поел по пряк курс към Мексико Сити. Часът беше три през нощта. Ставаше дума за редовен товарен полет и най-странното беше, че се движеше почти навреме, следваше точно курса, спазваше изцяло всички процедури и дори се свързваше на всеки трийсет минути с Мексиканския федерален център за въздушен контрол, за да се идентифицира.

Няколко години преди това Мексико беше станало част от Системата за широко пространствено увеличение (СШПУ), която представляваше съчетание от три сателита, джипиес проследяване и пет отделни наземни станции в Мексико Сити, Сан Хосе дел Кабо, Пуерто Валарта, Мерида и Тапачула.

На повърхността СШПУ представляваше опит за координация на контрола на въздушното движение в Северна Америка, но системата беше тайно свързана с американската военна система АУАКС чрез военновъздушната база „Еглин“ във Флорида и Агенцията за борба с наркотиците. Или както се изрази един шегаджия в „Еглин“: „Ако някоя чайка пръдне извън границите на Мексиканския залив, ние ще научим“.

Всички самолети, които летяха в тясната мрежа на СШПУ, трябваше да бъдат оборудвани с идентификационни джипиес маяци, които писукаха в системата. Ако нямаш маяк, значи си от лошите, и всеки подозрителен полет можеше да бъде проследен със съществуващите радари на височина до три метра и половина. Вече не беше възможно нисколетящи DC-3, реещи се на почти нулева височина, да изхвърлят бали с марихуана над субтропичните блата в Южна Флорида, известни като Евърглейдс. Ако руският самолет се отклонеше от посочения курс, алармени звънци за промяната щяха да зазвънят на дузина различни места. Полетите от Хавана и особено на самолетите руско производство бяха върховен приоритет.

Товарният отсек на застаряващия транспортен самолет беше наполовина пълен със стоки върху палети, които бяха избутани по задната товарна рампа и надолу по ролковия под до предната част, където бяха укрепени с мрежи и ремъци. В задната секция, която беше най-близко до рампата, имаше шестима мъже, разположени на съгъваеми седалки по протежение на двете страни на фюзелажа, а тежките им раници бяха струпани на централния проход между тях.

Шестимата бяха облечени в черни бойни униформи, а всяка оголена част от кожата им беше замаскирана със зелен камуфлажен молив. Петима от мъжете бяха членове на Групата за специални операции на китайската армия, Лонг Фей Ксинг, или взвод „Летящият дракон“. Те бяха Жан Шоу, „Обезглавителите“, специално обучени да издирват и убиват командната инфраструктура на всеки враг, като започнат от върха.

Споменатата група, оглавявана от прословутия Уонг Фей Хунг, имаше голям опит в боя в джунглата, тъй като бе действала успешно в по-голямата част от Югоизточна Азия, Филипините, включително половин дузина африкански държави. Шестият човек, седнал на съгъваемата седалка заедно с взвода „Летящият дракон“, беше Аркади Крус.

Планът, който го беше издигнал на пет хиляди сто и седемнайсет метра над залива вместо на двеста и петдесет метра под повърхността му, бе разработен от Отдел-1 на ДР в Хавана. Крус си помисли, че идеята е малоумна и плод на отчаяние, но след като се срещна с Уонг Фей Хунг и неговите хора, постепенно я прие. Едно обаче знаеше със сигурност: нямаше съмнение, че за разлика от въображаемите оръжия за масово поразяване на Саддам Хюсеин, Съединените щати биха могли с лекота да установят връзката между Куба и Анхел Гусман.

Ако наличието на термоядрени оръжия в ръцете на наркобарона бъдеше установено, това можеше да доведе до сблъсък с Куба, който щеше да накара ракетната криза от 1962 година да прилича на ученическа разправия и да се превърне в нужното извинение, което янките търсеха, за да нахлуят на острова.

И ето го тук, откъснат от своята среда, буквално готов да скочи в тъмното. Чу лек звън в шлемофона на главата си. Беше пилотът.

— *Lampara verde*. Зелена светлина.

Крус кимна на Уонг. Прошареният китайски ветеран кимна в отговор и се обърна към хората си, за да излае стегната команда.

— Jui zhu. Пригответе се.

Всички сграбчиха сгъваемите седалки. Крус внезапно изпита неприятно усещане в стомаха, сякаш се спускаше със скоростен асансьор, когато самолетът се гмурна надолу с хиляда метра. Изведнъж шлемофонът му се изпълни с бързия говор на пилота, който се бе свързал с невидимата наземна станция, обяснявайки на диспечера, че самолетът е попаднал на въздушна дупка. Разговорът беше заглушен от бръмченето на механизма на хидравличната рампа, докато задната врата на транспортната машина се отваряше, изпълвайки товарния отсек със свистенето на обратната тяга.

— Bao zhuang! — нареди Уонг. — Сложи раниците.

Петимата членове на екипа се надигнаха и започнаха да си помагат в слагането на големите обемисти раници, всяка от които тежеше малко повече от трийсет килограма. Крус веднага ги последва, премятайки през раменете сложната сбруя. Уонг застана зад него, когато той се обърна към спускащата се рампа. Сред рева на въздушното течение той чу зад гърба си слабия шум на самозалепващите се ленти, когато командирът на китайската спецчаст отвори задкрилките.

От този момент за Крус всичко вече се развиваше в областта на лудостта. Един от войниците отиде до предната част на товарния отсек и търкулна назад кръгла рамка от алуминиеви тръби, към която на къс шпindel имаше закрепен пропелер с четири перки. Уонг нагласи шпиндела върху малкия вал, който стърчеше от раницата му, заключвайки рамата и пропелера. След това прехвърли контролен кабел през кръста на Крус и го закачи за китката му. На него имаше ключ с един бутон, който се намести под палеца на кубинеца. След като свърши това, китаецът прехвърли двете найлонови контролни въжета и техните ръкохватки през раменете на Крус.

— Натисни електронния стартер веднага щом се озовеш във въздуха — нареди Уонг за стотен път, откакто беше организирал кратък курс за кубинеца. Той му говореше на руски, единствения език, който и двамата знаеха. Плоското китайско лице без възраст и провлеченият руски с московски акцент бяха леко смущаващи. Уонг звучеше като призрака на Аркадиевия баща.

— За да завиеш наляво, дръпни лявото въже и се наклони наляво. За да завиеш надясно, дръпни дясното въже и се наклони надясно. Много просто. За да намалиш скоростта, натисни за втори път електронния стартов бутон. Двигателят ще спре и ти ще започнеш да се спускаш. Много просто. По време на полета двигателят може да бъде спиран и пускан колкото пъти поискаш. Фасулска работа. Разбра ли?

— Да — отговори Крус на майчиния си език. — Всичко разбрах.

— Чудесно — кимна Уонг. — Тогава ще тръгваме.

Сега започваше наистина безумната част от целия план. Крус никога не беше страдал от клаустрофобия. Очевидно човек, който командва подводница, не може да се страхува от малки затворени пространства. Нито пък страдаше от агорафобия. В края на краищата океанът предлагаше безкрайни изгледи, които често се простираха до хоризонта.

Да се плашиш от нищото обаче беше съвсем друга работа. „Луд“ беше единствената дума, с която можеше да се опише човек, готов да иде до ръба на товарната рампа на Ан-26 и да прекрачи в черната празнота на три хиляди и шестстотин метра от земята. Бог да му е на помощ, но той се готвеше да направи точно това.

Не ги наричаха „Летящите дракони“ просто така. Взводът беше изобретил концепцията за нахлуване в противниковата територия с помощта на задвижвани с мотори параглайдери. Екипировката, която се основаваше на италианска технология, копирана от китайските военни инженери в Националния университет по отбрана в Пекин, се състоеше от олекотен двигател с мощност двайсет и две конски сили и пропелер, добавени към съответния параглайдер.

С пряка предавка и шестнайсетлитрова горивна клетка целият комплект тежеше малко над трийсет килограма и имаше обseg триста трийсет и седем километра в продължение на шестчасов полет. Той можеше значително да се увеличи чрез нахлуване от голяма височина или икономисване на горивото с изключване на тихия двигател по време на полета.

Нахлуванията можеха да бъдат осъществявани с голяма точност, като за целта бяха нужни не повече от трийсетина метра свободна площ. Още по-полезно беше, че пуснатите от въздуха параглайдери можеха да излетят също толкова лесно и от земята. Те можеха да летят

на височина от четири хиляди и осемстотин метра до не повече от метър над върховете на дърветата.

Старият Ан-26 лесно можеше да обясни внезапната си загуба на височина, стига да не се отклонеше от курса. Координатите на местоназначението в джунглата се намираха на не повече от сто и шейсет километра или на три часа крейсерска скорост от скока, като времето беше изчислено така, че да кацнат точно на разсъмване. Уонг, който носеше джипиеса, щеше да ги води с помощта на невидим от земята син маяк, монтиран на параглайдера му.

Със здраво стиснати очи и оглушен от вятъра, който виеше в ушите му, опрял палец в бутона за палене на двигателя, Аркади си проби път през съпротивата на въздушната струя, стигна до ръба на товарната рампа и прекрачи в нищото. Писъкът му на истински ужас и внезапният прилив на адреналин бяха заглушени от черния свистящ въздух.

— Мамка му! — изруга Аркади и се гмурна в бездънната утроба на нощта.

Фин Райън се беше вторачила в гаснещите клони на малкия лагерен огън и се питаше дали този път не беше отхапала по-голям залък, отколкото би могла да сдъвче. Със сигурност Гарза и неговите биячи бяха нещо повече от прости придружители на екип от археолози. Тя се зачуди дали по някакъв начин новината за открития от тях Кортесов кодекс не се беше разчула.

Четиристотингодишният пергамент беше истинско откровение и със сигурност дело на самия Ернан Кортес или поне възпроизведен с букви от неговия францискански преводач брат Жеронимо де Агуилар. Разказът на францисканеца беше удивителен и богато украсен с илюстрации в стила на маите.

Според кодекса Кортес се тревожел, че голямото богатство от злато и скъпоценни камъни, което натрупал при завоюването на Мексико, ще бъде конфискувано за испанската кралица по нареждане на Диего Веласкес де Куелар, губернатор на Куба и заклет враг на конкистадора.

Извинението за конфискацията щяло да бъде, че Кортес не бил отделил „куинто“, или една пета от богатството за короната, което

всъщност си било самата истина. Ако това не станело, той знаел, че почти сигурно щял да бъде обявен за еретик от Инквизицията, с която семейството на Веласкес де Куелар имало близки връзки в Испания.

Кортес не само щял да бъде повикан да се върне в Испания, за да се изправи пред инквизиторите, но било твърде вероятно да бъде изгорен на кладата. Единственият начин да избегне тези две трагедии, бил да направи така, че богатството да изчезне.

След като си наумил това, той събрал богатството си и го изпратил по францисканския монах в джунглата, като му наредил да скрие златото и скъпоценните камъни, докато политическото му бъдеще бъде осигурено. Брат Херонимо бил съвършеният избор за тази задача. Преди години той претърпял корабкрушение пред бреговете на Юкатан, говорел езика перфектно и познавал обичаите на местните.

Според кодекса също така знаел и най-доброто място, където да скрие златното съкровище: в обрасъл и забравен храм дълбоко в джунглата. Като по чудо ръкописът посочваше ярки следи за местоположението на храма и около седмица след откриването му Фин и Били бяха почти сигурни, че знаят къде да търсят.

За разлика от Кортес те двамата бяха повече от готови да споделят ползите от своето откритие с правителството на Мексико, но присъствието на „д-р“ Гарза и неговите хора караха Фин да се чуди дали не се случва нещо друго. Обяснението на Гарза, че групата мъже с корав външен вид, които го придружават, е тук, за да се справи с кокаиностите и бунтовниците, които също биха могли да им навредят, беше същото с бели конци. Наистина Юкатан беше опасно място, но джунглата, през която минаваха, не ставаше за отглеждане на опиумен мак или за база на някакви бунтовници. Поне тя не беше чувала подобно нещо.

Фин погледна ръчния си часовник. Почти три и половина. Ако не заспеше скоро, щеше да съжалява. Тя погледна над огъня. За войници, които уж трябва да защитават нея, Ели, Гуидо и Били от произшествия, те не си изпълняваха задълженията. В малкия район от другата страна на поляната бяха опънали малките си найлонови палатки с мрежа срещу мухи и доколкото Фин знаеше, целият шестчленен взвод се беше прострял в походните си легла и спеше.

Зад гърба си чу леко шумолене в джунглата, обърна се бързо, а сърцето ѝ изведнъж започна да блъска в гърдите, защото ѝ трябваше време, за да могат очите ѝ да се приспособят към мрака, след като беше гледала малкия огън. Тя се изправи и напрегна очи да проникне в пъстрата вътрешност на джунглата. Още веднъж чу слабия шум, но сега вече по-близо. Почувства докосване по рамото и се извъртя, като малко оставаше да запици.

— От тебе става чудесно куче пазач — каза нейният приятел и се усмихна. — Би могло да бъде и стадо слонове, ако питаш мен.

— В Мексико няма слонове — отговори Фин. — А ти какво се прокрадваш наоколо посред нощ?

— Първо, не е посред нощ, а почти сутрин. Освен това не се промъквах, а си пъхах носа.

Били се отпусна до огъня и Фин бързо го последва, като продължаваше да шепне.

— Къде си пъхаше носа?

— Във вражеския лагер?

— Какъв вражески лагер? — учуди се Фин.

— Знаеш много добре за какво говоря — изсумтя Били. — Ти също подозираш този шантав доктор, както и аз, затова не отричай.

— Пъхаше си носа за какво?

— За да намеря каквото и да било.

— И успя ли? — попита Фин.

Били бръкна в джоба на леката си риза във военен стил и ѝ подаде един странен предмет. Беше от пластмаса, имаше скоба на гърба, а отпред екранче с размери пет на два и половина сантиметра.

Според малкия етикет на гърба уредът беше изработен на място, наречено „Американ Пасифик Нюклиър ъв Конкорд“, Калифорния. Фин знаеше много добре какво е това. Тя беше носила същия уред през дните си на аспирант и помощник — преподавател по физическа антропология.

— Имаш ли представа какво представлява това? — попита Били.

— Термолуминесцентен дозиметър — отговори тя. — Детектор на радиоактивност.

— Всички момчета на Гарза имат по един, закачен на раницата.

— За какво им е нещо подобно? — поклати Фин глава.

— Това е въпрос, на който и аз бих искал да получа отговор — измърмори Били. Внезапно изписка и скочи на крака.

— Какво има?

Той се наведе и вдигна крачола на панталона си. Сграбчи нещо, смаза го между палеца и показалеца си и го вдигна нагоре.

— Гад! — каза Негова Светлост. — Какво по дяволите е това? — Той протегна ръка така, че светлината от огъня да падне върху нещото. Приличаше на огромна безкрила оса, дълга около пет сантиметра, с червеникавокафява окраска. Челюстите ѝ бяха огромни, а на задния край на сегментираното си тяло носеше страховито жило. Били се строполи на земята и изстена. — Кракът ми!

— *Paraponera clavata*! — веднага определи Фин. — Тропическа куршумена мравка — добави, видимо уплашена. Беше ги виждала и по-рано, докато пътуваше с родителите си, но никога толкова голяма като тази. Тя пъкна дозиметъра в задния джоб на джинсите си, обърна се бързо и отпусчайки се на колене, зарови трескаво из раницата си.

— Какво търсиш? — попита Били и изстена, стискайки крака си. Глезенът му беше започнал да се подува силно, а по челото му изби пот. Беше пребледнял като платно.

— „Бена드릴“! — отговори Фин. — Антихистамин. Ще отнеме малко от болката.

— Бързай! — изплака Били.

След това започнаха стенанията. Адът бе допълзъл на шест крака.

19.

Фин намери кутийката с „Бенадрил“, извади две хапчета от опаковката и ги пхна под езика на Били. Сега той беше напълно смазан, свил тялото си в позата на зародиш, трепереше, а лицето му бе покрито с пот.

Фин бързо се обърна, награби наръч клончета от купчината отзад и ги хвърли в гаснещия лагерен огън. Пламъците почти на секундата се стрелнаха нагоре, осветявайки настъпилия около тях ужас.

Хората на Гарза изскочиха от своите найлонови палатки. Мендес, сержантът, стоеше в светлината на трепкащите пламъци, облечен само в армейското си бельо, главата му бе наклонена назад, устата широко отворена, а от нея се носеше гърлен рев от силна болка.

Целият беше покрит с движеща се пелерина от червеникавокафяви насекоми. Между дрезгавите му викове се чуваше шумолене, сякаш сухи листа бяха подухвани от вятъра, а въздухът се изпълни със странен мирис на мускус.

Огромните създания се бутаха и блъскаха, грамадните им зъбати мандибули захапваха месото, а през това време жилата им се забиваха неуморно и вливаха своята невротоксична отрова дълбоко под кожата. Фин гледаше вкаменена от ужас как потоци големи, зли мравки се трупат и катерят по босите крака на сержанта, изчезвайки под зелените боксерки, които носеше.

Докато тя стоеше замаяна, един от войниците рухна на колене и още повече мравки започнаха да се катерят по тялото му, а ръцете му махаха пред лицето в напразно усилие да отблъснат несекващата орда от насекоми. Войникът опита да откъсне мравките от очите и устата си, но не успя и започна да се задушавя, докато те изпълваха гърлото му и го заслепяваха. Борейки се за въздух, той падна напред в кипящ килим от насекоми, който се беше прострял около него по полянката в джунглата. Гласът му изведнъж пресекна.

Още двама от войниците залитнаха навън от своите палатки, крещейки като Мендес. За секунди бяха повалени и победени от ужаса,

който извираще от джунглата. Смъртоносните насекоми падаха дори от листака над главите им.

Имаше десетки хиляди от тези създания. Изглежда се движеха като стегната фаланга през полянката. Били сигурно беше ухапан от един от разузнавачите на рояка.

С крайчеца на окото си Фин долови движение и видя Ели да се измъква от палатката си, мъчейки се да обуе туристическите си обувки. Гуидо също се показва и се вторачи в другата страна на полянката отвъд огъня.

— Майчице Божия! — прошепна холандецът.

Внезапно до Фин се появи Гарза, който очевидно не беше засегнат от нападението. Беше праметнал раницата през раменете си.

— Куршумени мравки — каза той. — Трябва да избягаме или ще умрем тук, където сме застанали.

— А хората ти?

— Те са вече мъртви. Ние сме живи и затова трябва да тръгваме.

— Не можем просто да ги оставим! — възрази Ели, ужасен от деловия тон на Гарза. Той хвърли поглед отвъд огъня. Мендес се беше превърнал в безформена, лишена от всичко човешко купчина, струпана на горската земя под кипящия шумолящ рояк от смъртоносни мравки.

— Ако искаш да се правиш на герой, добре си дошъл. Можеш да опиташ да ги спасиш. Младежо, трябва да вземеш решение, защото тези създания скоро ще ни залечат.

Мексиканецът беше прав. Още няколко метра и за тях щеше да бъде късно да бягат.

— Гуидо, помогни ми да вдигнем Били — нареди Фин, навеждайки се към своя приятел.

— Остави го — обади се Гарза. — Той само ще ни бави.

— Свиня мръсна — отговори Гуидо на холандски. С Ели помогна на Фин да вдигнат залитащия почти в безсъзнание Били на крака и го праметна през рамо като пожарникар. След това се обърна към Фин.

— Накъде?

— Докторе? — попита тя на свой ред.

— Натам — отговори Гарза и посочи на северозапад. — Усещам вода във въздуха. Ако успеем да стигнем навреме, може да се спасим.

— Тръгваме — кимна Фин и с Гарза начело и поглед през рамоте потеглиха.

Почти веднага намериха пътека през гората. Беше толкова тясна, че едва личеше. Вероятно беше дело на някой дребен бозайник. Листакът от двете ѝ страни представляваше гъста смесица от агаве, червен джинджифил, слонско ухо, всички стърчащи под извисяващите се високи дървета сейба. Докато бързаха надолу по пътеката, чуваха писъците на маймуните викачи, обезпокоени от тяхното трескаво преминаване, и приближаващите легиони смъртоносни куршумени мравки.

На всеки няколко секунди Фин се извъръщаше назад, за да хвърли поглед през рамо, но Гуидо изглежда се справяше с тежестта на Били без кой знае колко усилия. Единственият признак за напрежение беше суровото изражение на високия холандец. Пред нея Гарза крачеше бързо и равномерно, като отсичаше изпречващите се клонки с тежкото си мачете.

Джунглата рязко започна да оредява и скоро изчезна. В мрака Фин успя да различи полянка с формата на полумесец. Плоски варовикови плочи се издигаха от едната страна на голямо черно езеро.

Тук-там в камъка се бяха вкопчили мангрови дървета, а откритите им корени приличаха на сухожилията на труп. В далечния край на езерото листакът беше много по-гъст, защото бобови храсти и хибискус се спускаха подобно на избуяли водопади по склона.

Те стъпиха върху каменните блокове около ниския край на езерото. Нямаше повече от девет метра в диаметър, или горе-долу два пъти повече от големината на басейн в задния двор. Гуидо внимателно пусна Били на земята. Той сякаш беше малко по-добре, но все още си оставаше замаян.

— Можеш ли да вървиш? — попита Фин.

— Не мисля — поклати той глава. — Трябва ми минутка-две, за да се съвзема.

— Нямаме минутка-две — без церемонии заяви Гарза. — Предполагам, че роякът е широк най-малко сто метра и само господ знае колко е дълъг. Средната скорост на рояк мравки воини е единайсет и половина километра в час. Смятам, че тези създания се движат двойно по-бързо. Ще бъдат тук след секунди.

— Какво ще правим? — попита Фин.

Вместо отговор Гарза свали раницата от раменете си и извади от нея голяма бутилка с безцветна течност.

— Текила? — възкликна учудено Ели.

— Горедолу — отговори Гарза, свивайки лице в гримаса. — Изопропил алкохол. Намокрете краката и глезените си с него. Напоете дрехите хубаво. Сеньор Дерланген — нареди той, обръщайки се към холандеца, — страхувам се, че ще трябва да вдигнете Негова Светлост, когато мравките дойдат.

— Защо да се натриваме с алкохол? — попита Гуидо.

— Защото е фатален за всички видове мравки — отговори Гарза, отви капачката и започна да залива краката и обувките си с течността, след това я подаде на Фин. — А сега ти.

Тя направи каквото ѝ каза и подаде бутилката на следващия. Зад гърба ѝ се чу сухо шумолене и тежка миризма на плесен изпълни въздуха. Тя беше толкова остра, че ѝ се докашля.

— Близо са — извика Фин.

— Какво да правим, ако алкохолът не помогне? — попита Ели. — Да скочим в езерото?

— Няма смисъл — поклати Гарза глава. — Има цяла класа работници, чиято задача е да проправят пътя за останалите. Запълват дупките. Ще покрият повърхността на езерото и ще позволят на братята си да минат по техните гърбове до другата страна. Легионерско поведение. Всичко за висшето благо, дори ако означава смърт.

— Борги^[1]! — подхвърли Ели.

— Никога не съм чувал за боргите — каза Гарза.

— Защо ли не се учудвам?

— Тук са — извика Гуидо, който се беше вторачил назад в гората. Наведе се и отново вдигна Били на рамо.

Мравките дойдоха като лепкав поток лава, изскачайки из гората със странно хитиново шумолене на милиони крака, които се трият едни в други, въздухът се изпълни със задушливата миризма на мравчена киселина, тяхната разновидност на бойния вик.

Те се изливаха сяпко напред, но в съвършен ред с ширина стотина метра, изкатервайки се през всички препятствия едни върху други, без да спират своя ужасяващ марш. Гонеха всичко пред себе си — безброй плъзгащи се по земята бръмбари, стоножки, хлебарки и

хиляди паяци. Всички бягаха от поглъщащата ги наред армия от петсантиметрови чудовища с жила и червеникавокафява броня, приличаща на древните римски легиони, чието поведение тези създания призрачно наподобяваха.

— Те са гигантски — прошепна Фин, вперила очи в мрака. Тя сложи длан на носа и устата си, за да се предпази от съкрушителната химическа воня, от която очите ѝ започнаха да сълзят. — Това не е честно.

— Те са мутанти, подбрани в продължение на четиристотин поколения.

— Ти, приятелю, май знаеш твърде много за мравките — подхвърли Ели. — Особено за тези.

— Не мърдай — нареди Гарза. — Вече са тук.

Навсякъде около тях имаше мравки, които неспирно вървяха напред, дори се изляха във водата, като правеха от себе си подобни на черупки салове върху спокойната вода на езерцето, позволявайки на своите милиони другари да преминат от другата страна.

За по-малко от десет минути хората бяха напълно заобиколени от рояка, защитавани единствено от алкохола по дрехите и покапания варовик около краката си.

Парите на мравчената киселина станаха почти задушаваци, гърлата им започнаха да дращят от нея, а очите да сълзят. Ордата изглеждаше безкрайна, но след десетина минути кохортите започнаха да оредяват и след това като по чудо всички изчезнаха и гората утихна. Не се чуваха никакви животински викове, защото оцелелите създания изглежда още бяха смаяни от преминаването на огромния мародерстващ рояк.

— Добре — каза Фин, неспособна повече да сдържа гнева у себе си. — Стига толкова. Гарза, кажи ни какво става тук. И не се опитвай да ме баламосваш с глупости от сорта, че си археолог. Кой, по дяволите, си ти всъщност?

---

[1] Расата на киборгите от култовия сериал „Стар Трек“. — Б.пр.

↑

20.

Слънцето се изкачваше все по-високо и над влажната земя на джунглата се издигна гореща мъглица, която пропускаше заслепяващи потоци светлина през гъстия листак на дърветата сейба и палмите, чиито листа се използваша за направата на покриви. Ели и Гуидо се върнаха при стария бивак, за да видят какво може да бъде спасено.

Фин и Гарза направиха за Били легло от палмови клонки и растящите край езерцето слонски уши. Той сякаш вече спеше по-леко, а подутината на глезена му започна да спада. Бяха запалили друг огън, но този път встрани от варовиковите плочи.

Повърхността на водата беше покрита с плаващите мъртви тела на куршумените мравки, които се бяха пожертвали за доброто на рояка. Въздухът още беше изпълнен със смрадта на мравчена киселина от тяхното преминаване, но тя изглежда прогонваше москитите и другите насекоми, което си беше облекчение.

Зелена сойка, която всъщност беше яркожълта на цвят, с изключение на черното оперение по главата и врата, ругаеше от преплетените клони на едно кратунково дърво. Една тиранова мухоловка направи разузнавателен полет над езерото и масата удавени и полупотънали мравки. Някъде в гората птица мот-мот нададе своя дрезгав вик, който се разнесе надалеч. От водата от време на време се чуваше плясък, когато любопитните риби опитваха безплатната закуска, която се полюшваше над тях.

— Гарза истинското ти име ли е?

— Да. Рубен Филиберто Гарза.

— Но не си археолог.

— Не. Аз съм оперативен служител в Центъра за изследване на националната сигурност (ЦИНС). Нещо подобно на вашето ЦРУ.

— Е, това ме кара да се чувствам много по-добре — направи гримаса Фин. — Откъде знаеш толкова много за мравките? Не изглеждат твърде интересен предмет за проучване от един шпионин? И какво общо има това с мен? — Тя хвърли поглед към Били на неговото импровизирано легло от зеленина. Той се въртеше неспокойно.

— Преди десет години един ентомолог на име Естебан Руис от Свободния мексикански университет в Мерида забелязал нарастване на мутациите сред няколко вида, които били съсредоточени на полуостров Юкатан.

— Не само мравки?

— Не. Паяци, комари, разни видове бръмбари. Същото се забелязвало и в езерцата. Но не само при рибите, но и при малките ракообразни. Освен това се наблюдавала деградация при някои плесени и бактерии. Било много смущаващо, защото сякаш се случвало безпричинно, нямало източник.

— Преди десет години?

— Да.

— И нищо не било направено?

— Понякога в Мексико е нужно много време, за да стигнат подобни неща до съзнанието на хората.

— Не само в Мексико — поклати Фин глава.

Интернет е бил изобретен през 1973 г. от компютърния учен на име Винтън Сърф и инженера Робърт Кан, но никой не му обръщал внимание в продължение на повече от двамайсет години. Айнщайн измислил прочутото уравнение $E=mc^2$ през 1905 г., но са били нужни още четирийсет години, за да бъде изобретена атомната бомба. И какво се случи?

— Първоначално на мутациите се гледаше като на единични проявления, предизвикани вероятно от слънчевите петна или изтъняването на озоновия слой.

— Но?

— Те продължиха. Но не само това, а сякаш започнаха да се превръщат в нещо редовно, като полезните изкореняваха лошите. Това сочеше към голяма централна точка на произхождение.

— Петсантиметровите куршумени мравки — вметна Фин.

— И големината на тяхната колония. Преди тези мутации мравките бяха местни търсачи на храна с много слаба социална организация. А сега, както сама видя, са развили способностите за масовото ловуване на мравките войници.

— Възможно ли е да се дължи на някакво междувидово чифтосване?

— В университета смятат, че подобно нещо е възможно, но твърде малко вероятно.

— И това е причината всички твои хора да носят дозиметри?

— Значи сте знаели?

— Били е любопитен. — Фин отново погледна към своя приятел и след това се обърна към Гарза. — Неговото любопитство може да е станало причина да бъде ухапан. Той беше във вашата част на лагера точно преди това.

— Късмет.

— А ти какво правеше по това време на нощта?

— Задоволявах собственото си любопитство. Вашата цел е толкова близо до мястото, което смятаме за център на мутациите, че не може да бъде просто съвпадение. Кота нула, ако искаш.

— Ние казахме на правителството цялата истина, д-р Гарза.

— Всъщност полковник.

— Полковник Гарза тогава. Не сме се опитвали да заблуждаваме когото и да било. Открихме копие от древен ръкопис, който посочва повече чрез астрална навигация, каквато са я познавали майте, че до джиписес точката, която установихме, може да има скрит храм. С инфрачервени лъчи проверихме мястото с помощта на колеги от моя университет в Охайо и специалисти от НАСА. Според сателитните данни в района има известен брой аномалии: останки от стари пътища и пътеки, места с не толкова гъста растителност, правилни форми, включително една, която може да е храм. Всичко това сочи с голяма вероятност, че там в джунглата има нещо, сътворено от човешка ръка.

Гарза се обърна и в продължение на около минута рови в своята раница. Зад тях Били се изправи и седна.

— Какво е станало? — попита той замаяно. Прочисти гърлото си и опита отново. — Какво се случи?

— Ухапа те мравка.

— Една мравка?

— Само една.

— Боже милостиви!

— Извади късмет. Онази, която те ухапа, имаше няколко милиона другари.

— Госпожице Райън?

Фин се завъртя отново към Гарза.

— Да?

Полковникът ѝ подаде твърдо парче фотографска хартия. На нея имаше многоцветно изображение на пламтяща жълта точка в центъра на неясен четириъгълник.

— Може да те изненада, но Мексико има свой собствен флот от сателити. Това е увеличено изображение на мястото, заснето от „Самтекс“ 7. Сателитът беше изстрелян едва преди три месеца, затова не го забелязахме по-рано.

По координатите Фин видя, че обектът беше на деветстотин или дори по-малко метра от нейната цел.

— Какво е това?

— Радиографска сателитна снимка на джипиес координатите, които даде на хората от музея.

— Какво представлява това нажежено място?

— Много слаби следи от плутоний 239.

— Възможно ли е да бъде нещо естествено?

— Плутоний 239 не съществува в природата.

— Кое то значи, че това на снимката е човешко дело?

— По дяволите — измърмори Били, изправяйки се несигурно. — Атомна бомба?

— Точно така, Ваша Светлост. Водородна бомба.

— Мамка му! — прошепна англичанинът. Той залитна напред и се надвеси през рамото на Фин, за да разгледа сателитната снимка.

— Това е невъзможно — поклати глава приятелката му.

— Страхувам се, че е твърде възможно — възрази Гарза.

— Обясни защо.

— На 24 декември 1962 година в ранните утринни часове един бомбардировач В-47 е патрулирал по границите на кубинското въздушно пространство. Не бива да забравяте, че това е само два месеца след Кубинската ракетна криза. Днес никой вече не помни, но същата нощ над Юкатан е бушувала силна тропическа буря.

— И самолетът е паднал? — прекъсна го Фин.

— Предположили са, че е паднал в залива. Изглежда нашите американски приятели са решили, че няма защо да казват на своите съюзници южно от тяхната граница.

— Значи самолетът е носил ядрени оръжия? — измърмори Били.

— Да. Две водородни бомби В-43 MOD-1.

— И нашето правителство не е поискало помощ от Мексико?

— По това време отношенията са били малко обтегнати. Както и сега, Мексико поддържало Съединените щати по външнополитическите въпроси, но по онова време е отказало да прекъсне дипломатическите отношения с Кастро.

— Значи затова американското правителство е предпочело да предположи, че самолетът е паднал в океана?

— Така изглежда. Вероятно са пратили няколко U-2 да заснемат района, но те естествено не са открили нищо.

— Защо просто не съобщите на американците?

— Днес отношенията не са кой знае колко по-добри, отколкото през 1962-ра. Всички тези приказки за нелегални имигранти, за наркотиците. И за двете страни ще бъде ужасно излагане. Съединените щати да се намесват в работите на Мексико, а мексиканците от своя страна да не съобщават жизненоважна информация на американците... Обаче има и една друга възможност. — Гарза замълча за малко. — И то много по-опасна.

— И каква е тя? — попита Фин.

— Ние знаем много добре, че Куба от дълго време върти търговия с наркокартели. За нея наркотиците са източник на твърда валута. Революциите струват пари и не могат да бъдат плащани с приходите от бананите и захарната тръстика. Какво ще стане, ако Съветите са докарали атомни бойни глави в Куба и през 1962 година просто са ги преместили в Юкатан за съхранение, докато Кенеди и Хрущов спорят? Ако подобни бойни глави бъдат открити и излезе, че са руска направа, това ще бъде катастрофа. Дори може да послужи като оправдание за американско нахлуване на острова.

— Кенеди обеща, че това никога няма да се случи. И то публично — намеси се Били.

Гарза се усмихна хладно.

— Вярно е, че обеща. И беше убит след по-малко от година. Кенеди е мъртъв от много време. Сегашната администрация не се чувства обвързана с обещания, дадени преди повече от четирийсет години. Те не спазват обещанията, които са дали преди пет минути, та какво остава за толкова далечни времена. Днешното време принадлежи на прагматиците. Парите са власт и ние не бихме искали да бъдем замесени в този проблем.

- И какво възнамерявате да направите?
- Да ги намерим и обезвредим. Няма бомби, няма проблем.
- И какво ви спира да го направите?
- Човек на име Анхел Гусман.

21.

Анхел Гусман седеше зад писалището си в сградата на главната квартира в лагера в джунглата, пушеше пура и слушаше потропването на дъждовните капки по ламаринения покрив над главата му. Тромавият дребен луд посрѣбваше бренди от личната си чаша от „Старбъкс“ и оглеждаше хубавата фигура на красивия млад Харисън Ноубъл, завързан за обикновения кухненски стол до печката. Тя беше натъпкана с клонки и от повърхността ѝ се вдигаше пара, щом някоя заблудена дъждовна капка попаднеше върху нея и започнеше да подскача със съскане по горещия метал. Харисън Ноубъл беше гол. По кожата му имаше кръгли червени петна, където Анхел Гусман беше допирал разпаления връх на своята пура.

Харисън Ноубъл плачеше. А през по-голямата част от нощта и пицеше. Сега беше ранна утрин. Анхел Гусман не се опитваше да измъкне информация от младия мъж. Той знаеше всичко, което си заслужаваше да знае. Просто го измъчваше, като проява на своята власт. Това беше едно от нещата, които неговите хора очакваха да върши. Беше известен с това, че причинява неспирна болка на всеки, който се превърне в негов враг. Анхел Гусман не беше най-проницателният политик на света, но знаеше, че неупражняваната власт не е никаква власт и може много лесно да бъде сметната за своята противоположност — слабостта.

Като повечето боледуващи от мегаломания, Анхел Гусман не беше човек, който вижда живота си като поредица добре подредени събития, основаващи се на поредица логически стъпки, а по-скоро като кристално ясно изображение на самия себе си в различни ситуации.

Като дете редовно се беше виждал като Христос, седнал върху магарето, да излъчва слаба светлина, докато язди из селото, точно както в ярко оцветената картинка в учебника за неделното училище. Това нямаше нищо общо с нещата, които свещеникът го караше да прави в малката църковна ризница след службата, но тази картина не избледняваше: той беше спасителят на своето село. Другите изображения включваха пътуване с лимузина до императорския дворец

в Мексико Сити в униформата на генерал, посърбване на шампанско в частен самолет, заобиколен от различни кинозвезди, и едно особено любимо — как поздравява папата и как Светият отец целува пръстена на Анхел, а не обратното. Точно сега, докато гледаше Харисън Ноубъл да се гърчи на кухненския стол в другия край на помещението, Гусман се виждаше в Овалния кабинет на Белия дом, наслаждавайки се на възможността да се снима с президента. Картината изглеждаше напълно реалистична.

— Защо — каза мъжът с малкото шкембенце — американците смятат, че са по-умни от всеки, който говори езика им с акцент?

— Какво? — попита стреснато младият Ноубъл.

— Вашият президент не може да произнесе името на страната, в която нахлу, но смята мексиканците за по-низши същества, защото не говорят добре английски. Вие американците сте много арогантни. Имало е испаноговорещи народи, когато вашите прадеди са живеели по ирландското крайбрежие в колиби, покрити със слама.

— Не разбирам — измърмори Харисън Ноубъл.

— Естествено, че не разбираш. Смятал си, че ти и наетите от теб главорези можете да дойдете в моята джунгла, за да откраднете онова, което искате, и дори да ме убиете при това. Така ли е?

— Не сме се разбирали така — възрази Ноубъл.

— Вярно — усмихна се Гусман.

— Ти наруши думата си.

— А ти какво си очаквал? — Сега Гусман се разсмя истински. — В края на краищата аз съм просто един селянин, който живее в джунглата, а не достоен и почтен човек като Джеймс Джонас Ноубъл.

— Имахме уговорка.

— Така е. Фирмата на баща ти искаше правата върху всички фармацевтични растения, открити в сектора от Юкатан, който е под мой контрол. В замяна аз трябваше да получа част от приходите. Една справедлива уговорка. На пръв поглед.

— Ти се съгласи — изграчи Харисън Ноубъл.

— По това време не осъзнавах, че вие знаете какво търсите, нито колко е ценно. Ти ми каза, че „Ноубъл Фармасютикълс“ търси средство да произведе лекарство срещу запек, което да се продава без рецепта. Поредният американски еликсир, който да раздвижи червата на

американците. Какво беше онова ново лекарство, което баща ти иска да извади на пазара догодина?

— „Целатропамин“.

— Лекарство, което ти позволява да ядеш колкото искаш, но въпреки това да слабееш. Така ли е?

— Да.

— Златна мина. По-добро от виаграта.

— Да.

— И?

— Заради екстракта от твоето растение то прави хората зависими.

— И така златната мина се превръща в диамантена.

— Да.

— Обаче вие не ми казахте това. Не ми съобщихте и че същата добавка в моя кокаин увеличава неговото въздействие хиляда пъти. Не, искахте да запазите всичко за себе си.

— Знаеш, че разполагаме с ограничени количества, докато не го синтезираме. Тези растения се срещат само около храма.

— Расли са върху моите водородни бомби и са мутирвали поколение след поколение.

— Нас бомбите не ни интересуват. Важни са само растенията.

— Затова дойдохте да ги откраднете — въздъхна Гусман, стана от мястото си зад писалището и излезе на широката веранда.

— Вземи затворника — нареди той на дежурния войник.

Мъжът изчезна в покритата с ламарина колиба и извлече Харисън Ноубъл, който все още беше вързан за кухненския стол.

На подгизналия двор в основата на Т-образното скеле, което беше вкопано дълбоко в почвата, се бяха образували малки езерца. На всяко от полюшващите се рамене на скелето висеше по един човек надолу с главата.

Двамина от войниците от хеликоптера „Блекхоук“ бяха застреляни по време на първоначалната засада. Тибор Черка, командирът, и неговият заместник, един мъж на име Бостик, бяха успели да оцелеят. Подобно на Харисън Ноубъл, двамата бяха съблечени голи и цяла нощ висяха под дъжда надолу с главите. Ръцете им бяха вързани с белезници, а главите им бяха на трийсетина сантиметра от калта.

Дъждът се спускаше на прави поточета от наклонения покрив на верандата с непрекъснато пликане. Двамината от „Блекхоук“ бяха далеч от това да вдигат шум, макар и да бяха в пълно съзнание.

— Такава глупост — обади се Анхел Гусман. — Да решиш, че можеш да се справиш само с четирима души. И сега ме остави аз да се оправям с тази бъркотия.

— Ние искахме само растенията — изстена Харисън Ноубъл, вторачен в скелето и подгизналите мъже, които висяха на него.

— Кой би помислил, че простата жълта аламанда ще се окаже толкова ценна. *Allamanda cathartica*. В Мексико расте като бурен и той ще ме направи богат.

— Ти няма да можеш да го синтезираш. Имаш нужда от нас, за да го пречистим.

— Мисля, че нашите кубински приятели могат добре да се справят с тази задача. Представи си какво би направил достъпът до този „Целатропамин“ за тяхната икономика.

— Ти склучи сделка с баща ми!

— А вие склучихте сделка с дявола — отговори Гусман.

Дребният наркобарон с оредяващата коса отиде при пазача на Харисън Ноубъл, и издърпа мачетето от зелената му платнена ножница. То беше съвсем обикновено, покрито с петна и подбито на места, а дръжката му бе обвита с черна лепенка. Беше дълго около шейсет сантиметра и много добре наточено.

Без да каже нищо и без никакво колебание Анхел Гусман хвана по-здраво мачетето в ръка, тръгна надолу по стъпалата на верандата и прекоси двора под леещия се дъжд. Спря се пред Т-образното скеле и замахна силно с мачетето, стоварвайки го върху голия кръст на Тибор Черка с умел бекхенд на редовно играещ тенис. Първият удар срязва месото до гръбнака. Вторият прекъсна гръбнака и проникна по дълбоко. Третият, сега нанесен като форхенд от противоположната страна, отрязва торса на Черка от останалата част на полюшващото се тяло.

Торсът, който очевидно беше още жив, се загърчи в калта, а устата на Черка се отваряше и затваряше, но не издаваше никакъв звук. Органите му се разсипаха, докато той се гърчеше насам-натам с изскочили очи.

Макар че не беше ял отдавна, Харисън Ноубъл повърна в скута си.

Без да обръща внимание на нещото, което се гърчеше на земята, Гусман се качи обратно по стълбите на верандата, изми мачетето на течаштата от ламаринения покрив вода и го пъкна обратно в канията на пазача. Последният не показваше никакво особено вълнение. Гусман отиде до Харисън Ноубъл и го потупа леко по рамото.

— Ние провеждахме опити. Когато човек виси така толкова дълго, цялата кръв нахлува в мозъка. Той ще живее шест или седем минути с напълно работещ мозък, който ще се опитва да измисли как да се измъкне от това затруднение. Може да бъде твърде забавно.

— Ти си луд!

— Господин Ноубъл, уверявам те, че това е най-малкият от проблемите ти. Ще се наложи да обясниш на татенцето защо си се провалил.

— Ще ме пуснеш да си вървя?

— След малко, но не преди да се позабавлявам още за твоя сметка. А щом приключи, дори ще изпратя мостра по теб. Разбира се, растенията вече са преместени, както и бомбите, но съм сигурен, че ние с баща ти можем да стигнем до някаква уговорка.

Торсът на Черка се беше плъзнал по-близо до верандата, оставяйки мазна следа от вътрешности след себе си.

— Струва ми се, че иска да говори с теб. Да му подам ли ръка, за да се качи по стълбите?

Харисън Ноубъл повърна отново.

22.

Лорд Уилям Пилгрим лежеше прострян във високата трева в края на полянката наред джунглата и гледаше мълчаливо, сдържайки писък на твърде неблагоприятен ужас, докато редица от лепкави червеникавобели двусантиметрови червеи се плъзгаше по опакото на ръката му, насочвайки се на юг приблизително към талията му.

— Ще се разпищя, ако нямаш нищо против — обади се той. — Писна ми от тези насекоми.

Гарза забърса една шепа от създанията с цвят на ръжда и ги пъхна в устата си. Задъвка доволен и преглътна.

— Боже мили! — прошепна Били смаян.

Фин, която лежеше от другата му страна, взе един от червеите върху неговата ръка и го засмука с устни.

Били се задави.

— Това са червеи магуей. Всъщност стоножки — обясни Фин с усмивка. — Тях намираш на дъното на бутилките от мескал.

— Много са вкусни, когато са запържени в масло с малко чесън. Освен това са източник на много протеини.

— Майчице Дево Мария! — измърмори Гуидо, който беше наблюдавал случващото се с ококорени очи.

— И двамата сте мекушави — заяви Фин и се ухили.

— Може ли някой да ми обясни защо лежим в храсталаците, ядем червеи и си шепнем? — попита Ели Санторо. Той бръкна с показалеца под превръзката на окото си и се почеса.

— Защото сме предпазливи — обясни мексиканският шпионин Гарза. След това се измести леко, бръкна в раницата си и извади един много сложен военен бинокъл „Щайнер“. С него огледа продължително наоколо, а после подаде малкия уред на Фин. Тя започна да разглежда през свръхчистите лещи ниския хълм в далечния край на полянката. Той беше четириъгълен, с висока, приличаща на комин изпъкналост, която излизаше точно от центъра му. Беше целият покрит с храсталаци, а на върха му растяха няколко акации,

разпрострели нашироко клони. Дебелите им корени се бяха забили като хищни черни пръсти в богатата почва на джунглата.

— Може би е храм? — каза тихичко Гарза.

— Твърде малък е — измърмори Фин, докато оглеждаше формите. — Няма и петнайсет метра в диаметър.

— Естествено образуване? — предположи Били.

— Тук джунглата е плоска като тортила — обясни Фин. — По принцип Юкатан е варовиково плато. Каквото и да стърчи като това нещо пред нас, има си друга причина.

— Олтар за жертвоприношения — подхвърли Ели Санторо.

— Гледал си прекалено много филми на Мел Гибсън — възрази Гарза. — Маите не са прекарвали цялото си време да изрязват сърцата на други хора. Трябвало е да управляват цяла империя. Да въртят търговия, да се занимават със земеделие и с цяла военна субкултура.

— Наука — обади се тихичко Фин, фокусирайки бинокъла върху черния белег в почвата точно пред могилата. — Това е умален койокан.

— Какво е койокан? — попита Гуидо и бръсна един от мескаловите червеи от ръката си, като отвратено потрепери.

— Това е маянската дума за охлюв — обясни Фин. — Нещо, което наподобява комин. Обзалагам се, че ако се доближим достатъчно, ще открием вътре останките от спираловидна стълба. С една дума, обсерватория. В Чичен Ица има огромна.

— Защо им е притрябвало да строят такова нещо тук? — попита Гарза.

— Не знам — поклати Фин глава. — Не зная и защо е толкова малка. Сякаш са се опитвали да я скрият и запазят в тайна.

— Може би точно това са искали — кимна мексиканецът.

— А твоите бомби? — попита Фин, докато връщаше бинокъла на Гарза.

— Изчезнали са — отговори той. — Вижда се къде е копано.

— Може да са внесени в обсерваторията? — каза Били.

— Съмнявам се — поклати глава Гарза и отново погледна през бинокъла. — Вдясно има нещо като пътека. Изглежда са ги изкопали и после са ги повлекли някъде на север.

— Добре — започна Били, — ти видя накъде са заминали бомбите, ние огледахме подобното на храм нещо, а през това време мене ме хапаха москити и всяка гнусна гадина, която скапаният

полуостров Юкатан може да предложи. Можем ли да смятаме работата си за свършена и бързо да се връщаме? — Англичанинът въздъхна. — Какво не бих дал за халба черна бира.

— Засега още никъде няма да ходим — отговори Гарза. — Става дума за Третата световна война, а не за дузина пиратки.

— А аз искам да разбера защо в средата на нищото има маянска обсерватория — обяви Фин.

— Тук навсякъде е по средата на нищото — измърмори Били.

Гарза продължи да оглежда полянката през бинокъла. Накрая го свали от очите си и се обърна към Фин.

— Донякъде съм съгласен с Негова Светлост — започна мексиканецът. — Гусман и хората му са наоколо. Да останем тук ще е глупава проява на смелост. Бих могъл да се върна с подкрепления след четири-пет дни. Ще бъде по-безопасно, ако вие и вашите приятели не сте тук.

— Този Гусман вече премести бомбите ви веднъж. Може да го направи пак — възрази Фин. — Ти каза, че има вероятност да са намесени кубинците. Възможно ли е да закарат бомбите до брега? И да ги пренесат в Куба?

— Носят се слухове... — започна колебливо Гарза.

— Слухове?

— Глупости някакви. Говори се за някаква подводница фантом, която Гусман използва, за да пренася наркотиците.

— Кубинска подводница? — смръщи се Ели Санторо. — Те нямат достатъчно бензин, за да карат лимузината, която преди няколко години им подари Тед Търнър, какво да говорим за подводница. Това са глупави приказки.

— Кубинците имат някои близки приятели във Венецуела, които им съчувстват. Не позволявай на патриотизма си да ти попречи да видиш действителността. Ако Фидел Кастро иска да има подводница на разположение, не му липсват средства да го осъществи. В моята служба гледат много сериозно на тази идея.

— Значи могат да измъкнат бомбите от Юкатан?

— Напълно е възможно.

— Ти трябва да си имал план — отбеляза Фин. — Някаква идея какво ще правиш? Не можеш да твърдиш, че си дошъл на сляпо.

— Не.

— И какъв беше твоят план?

— Да се обезвредят бомбите и ако е нужно да са унищожат ядрата от плутоний.

— Да ги обезвредиш?

— Вадят се ядрата и се задействат взривателите. Единственото, което знаем със сигурност е, че кубинците нямат ядрена програма.

— Обаче биха могли да изтъргуват плутония.

— Да.

— Можеш ли да се справиш сам без твоите хора? — попита Били.

— С помощта на човек, който разбира малко от електроника.

— Това съм аз — каза Ели.

— И малко физическа сила.

— Ало, ето ме и мен — обади се големият плешив холандец. — Казвам се Гуидо Дерлаген.

— Това е мексикански проблем. Не мога да ви забърквам — поклати Гарза глава.

— А необходимите експлозиви?

— В раницата ми са. Два заряда.

— А радиацията? — попита Били. — Не сте носили дозиметрите за нищо.

— Това не е толкова голям проблем или поне не в краткосрочен план — обясни Гарза. — Ядрата на бомбите са покрити с шестоъгълни плочи от експлозиви. Плутоният може да се вземе от специални реактори за производството му, като съпътстващ продукт от търговски реактори за производство на енергия или за провеждане на научни изследвания. Плутоният, произведен със специалните реактори, има ниско съдържание на плутоний-240 — по малко от седем процента, затова е годен за създаването на оръжия. Плутоният от търговските реактори съдържа повече от двайсет процента плутоний-240. Той трябва да се манипулира отдалеч, затова не е икономично да се правят бомби от него. Подходящият за оръжия е и евтин. За работа с него са достатъчни чифт гумени ръкавици. От формованите заряди трябва да се свалят само ядрата. Ако ги пусна в езерото, това ще е достатъчно за момента.

— А какво ще кажеш за обсерваторията? — попита Фин.

— Какво имаш предвид?

— Обзалагам се, че се издига над подземно езеро — обясни Фин.
— Майските и ацтекските астрономи често са работели по този начин. Използвали са езерото като изкуствен диск с неподвижна вода, която да отразява небето за по-лесно изучаване. В някои от тях има изрисувани или маркирани с камъни решетки, като разделители на цялата небесна карта.

— Какво предлагаш? — попита Гарза.

— Ти, Гуидо и Ели ще проверите за следи от бомбите, а аз и Били ще намерим входа към храма. Почти съм сигурна, че мога да ти обещаю езерце за твоя плутоний. Ще пуснем ядрата в него. Това е съвършеното скривалище, или поне на първо време, докато не успееш да повикаш подкрепления. — Тя се обърна и стрелна с поглед Ели и Гуидо. — Когато се върнахте в лагера, намерихте ли някакви инструменти?

— Няколко сгъваеми лопатки и планинарски брадви. Факли. Само основни неща, нищо по-модерно.

— Това трябва да ни е достатъчно. Няма какво толкова да запущва входа. Няма данни постройката да е достроявана или нещо подобно. Девствена територия.

— Тогава какво? — попита Били, който лежеше между Гарза и Фин. — Да изиграем партия вист?

— Не, ще бягаме като антилопи — отговори приятелката му.

23.

Кардинал Роси, обул чифт спретнати шорти за голф „Грег Норман“ с едно плисе, тъмносиня риза за голф „Бен Хоугън“ и чифт скъпи модни обувки „Фут Джой“ за същата цел, се прицели внимателно, удари малкото бяло топче и го запрати на сто и осемдесет метра надолу по петия феървей на игрището за голф „Уиндзър Данс“ на Кат Кий. Той проследи с поглед неговия полет и наклони леко глава, когато то изви леко нагоре над просторната площ, покрита с чимове, и се насочи към грийна. Не беше лошо постижение за стар човек с лек бурсит^[1].

— Изглежда Бог е на твоя страна — подхвърли Джеймс Ноубъл ядосано, докато гледаше как топката пада като по конец.

— Винаги — усмихна се Роси. — Това е един от плюсовете на професията. — Той пусна титановия стик в торбата за голф и започна да тегли количката към феървея. — Чувал ли си се скоро със сина си?

— През последните няколко дни изгубихме връзка.

— В джунглата ли е?

— Да.

— С твоите приятели?

— Да.

— Тревожа се — обяви кардиналът.

— Няма нужда да се тревожиш за каквото и да било.

— Винаги има причина човек да се тревожи за всичко — възрази кардиналът. — Прекарах във Ватикана по-голямата част от половин век. Виждал съм всичко: от убийства до чудеса. Тревогите съпътстват и двете, а и всичко останало помежду им. Контролът е всичко.

— Аз контролирам положението — успокои го Ноубъл. Неговата връзка с италианеца беше източник на непрестанно раздражение. Как можеш да очакваш от човек, вярващ в непорочното зачатие, да разбира нещо от бизнес?

— Не, не е така — сухо отбеляза кардиналът. — Забърка Църквата с мексиканския наркобарон и кубинския диктатор.

— Не Църквата — възрази Ноубъл старши. — Една от банките, които ѝ принадлежат.

— Не се прави на идиот. Връзката води право до Ватикана.

— Имаш предвид Дванайсетте.

— Не се опитвай да ме заплашваш с онова, което смяташ, че знаеш, господин Ноубъл. Миналата година твоята фирма направи дванайсет милиарда долара от бизнеса. Почти половината беше инвестирана на твое име от мои приятели. Много влиятелни хора.

— Е, сега кой кого заплашва? — изсумтя производителят на лекарства.

— Господин Ноубъл, аз никога не заплашвам, а просто информирам.

— Какво намекваш?

— Ако „Ноубъл Фармасютикълс“ не извади целатропамина на пазара през следващата година и половина, твоите загуби ще бъдат огромни. Ако се появи изглед това да се случи, „Банко Венеция“ веднага ще оттегли своята подкрепа.

— Защо? Трябва време, докато едно лекарство си спечели известност. Не ни трябва разрешение от Федералната агенция за лекарствата, защото целатропаминът е добавка, а не лекарство.

Те стигнаха до мястото на феъруея, където лежеше топката на кардинала. Той избра един по-малък дървен стик „Калауей“, почти не се поколеба и с лекота запрати топката нагоре по грийна.

— Господин Ноубъл, аз съм предпазлив човек и проучвам нещата. Федералната администрация по лекарствата е вписала целатропамина като хранителна добавка в Съединените щати. Когато от ФАЛ открият, че целатропаминът увеличава потенциала за пристрастяване към всичко, с което се съчетае, като се почне от паста за зъби и се стигне до бебешката пудра, вашето правителство ще предприеме незабавни стъпки за ограничаването на лекарството, ако не и за пълната му забрана. Представи си целатропамина добавен към цигарения тютюн. Боже милостиви, човече!

— Аз смятах, че това е най-вече във ваш интерес — каза Ноубъл, докато крачеха към парчето по-ярка зеленина в средата на дистанцията.

— Което ни връща отново към въпроса за контрола. Прекалено много хора са замесени. Всяко изтичане на информация би било

катастрофално.

— Няма да има изтичане — поклати глава Ноубъл. — На сина ми са дадени строги указания.

— По отношение на Гусман?

— Да.

— Кубинците?

— Да.

— Разполагаш ли със сили, чрез които да се справиш с положението?

— Възможно най-добрите.

— Кога ще научиш резултата?

— Утре вечерта. Тогава ще се проведе операцията по извеждане.

— И ще носи нужната проба?

— Ако не я носи, ще го убия — отговори Ноубъл.

Роси бръкна в чантата и извади един красив стик „Пинг“. Клекна със стика и се прицели за удара. Трябваше да изпрати топката около осем метра нагоре по възвишението с лек наклон надясно. Той хвърли стрък трева във въздуха. Денят беше почти безветрен. Кардиналът зае позиция, пое си дълбоко дъх и го изпусна бавно. След това се обърна към Ноубъл с безизразно лице.

— Ако не я донесе, ще те убия — заяви той. После се обърна към топката и изигра удара.

Макс Кеслер стоеше по средата на моста „Боулдър“ в Рок Крийк Парк с притиснати една в друга длани, докато гледаше над парапета към плитката рекичка, която течеше под едносводовия мост, построен някъде пред 1920-те години. Като се изключат бълбукането на водата и шумоленето на ветреца из дърветата наоколо, цареше пълна тишина. По пътя зад него не беше минавала кола вече половин час. Беше хубава вечер, а последните светлини на летния вашингтонски ден избледняваха бавно, превръщайки се в нощен мрак. Дърветата бяха достатъчно плътна преграда срещу записването на гласове от оптически лазери по линията на зрителното поле, а бълбукащата под моста вода щеше да обезсмисли записващото устройство, ако събеседникът му беше снабден с такова. Освен това Кеслер носеше за

всеки случай и вибриращ малък детектор в джоба на самото си, който би уловил буквално всеки радиосигнал на преподавател.

Много високият плешив мъж, който стоеше до него, беше д-р Саймън Андрю Грунард. Той носеше очила с дебели пластмасови рамки и ортопедични обувки. Беше старши изследовател в „Ноубъл Фармасютикълс“ и директор на техния отдел за етноботанически проучвания. Беше стигнал до Макс Кеслер посредством дълга и внимателно подбрана верига от връзки, която започваше от Лас Вегас и криволичеше из цяла Америка, докато стигне до изследователския център на Ноубъл в Чапъл Хил, Северна Каролина.

— Може би е време да почваме — измърмори Кеслер.

— Не съм сигурен дали постъпвам правилно — отговори Грунард.

— Докторе, аз не съм вашата съвест. Тук съм, за да подпомогна вашите интереси, както и моите. Не съм дошъл, за да обсъждаме правилното и неправилното.

— Това е трудно за мен.

— Гадно — отговори Кеслер, — но често казано, сър, не ми пука особено. Какво знаете за целатропамина?

— „Ноубъл Фармасютикълс“ се готви да пусне една форма на това вещество под името „Целедаун“.

— Лекарство за отслабване.

— Да.

— Под каква форма?

— Като хранителна добавка, за която не е нужна рецепта.

— Заместител на храна?

— Да.

— Кога?

— След осем месеца. Очакваме да ни доставят проба от изходния материал.

— Какъв е той?

— Екстракт от растение, от който може да се синтезира лекарството.

— Не може ли да се синтезира без него?

— Възможно е, но е много по-лесно да клонираш молекули от оригиналния растителен източник. Затова изпращат етноботаници да търсят растения из амазонските джунгли.

— Вие значи сте открили целатропамина?

— Да, основният растителен източник. В Юкатан.

— Доколкото разбрах, веществото идва от някакъв вид мутирало растение.

— Да, малка концентрация на напълно променена *Allamanda cathartica*. Никога не съм я виждал някъде другаде.

— Донесли сте проби в Чапъл Хил?

— Да, достатъчно за неголеми проучвания.

— Но не и за синтез.

— Не.

— Веществото изглежда е силно пристрастяващо. Така ли е?

— Не към самото себе си. А към всичко, към което се добави.

— Значи хората ще се пристрастят към добавката „Целедаун“?

— Да. Добавката вече съществува като слабително средство. Всеки, който се храни само с нея, ще слабее много бързо. Обаче дългосрочните странични ефекти могат да бъдат много опасни. Например обезводняване.

— Целатропаминът може ли да бъде добавян към други продукти?

— Да.

— Със същия резултат?

— Да.

— А ако предварително се появят сведения за веществото?

— Вероятно почти веднага ще бъде забранено.

— И ще донесе големи загуби на „Ноубъл Фармасютикълс“.

— Да.

— Или голямо богатство, ако човек знае предварително, че веществото ще бъде забранено преди изобщо да стигне до пазара. Може набързо да разпродаде акциите.

— Не разбирам нищо от търговия с акции, но схващам какво искате да кажете.

— Притежавате ли опции върху акции?

— Аз работя за Ноубъл вече двамайсет и пет години. От самото начало.

— И сега искате да се пенсионируете като богат човек.

— Предполагам, че това е откровеният начин да се каже — кимна Грунард.

— Аз съм откровен човек, доктор Грунард.

— Можете ли да ми помогнете? — попита етноботаникът.

— Можем да си помогнем взаимно — усмихна се Макс Кеслер, хвана високия мъж под лакътя и го поведе през моста. — Хайде да повървим и да обсъдим подробностите.

---

[1] Бурсите са малки торбички с течност, разположени около големите стави в близост със сухожилията. — Б.пр. ↑

24.

Още преди да го видят, подушиха лагера. Киселата миризма на стотина мъже, живеещи в теснотия и рядко ползващи душа. Телесна миризма, човешки отпадъци и сладко-киселият аромат на храна, готвена върху огнища с дървени въглища. Докато стигнат края на голямата поляна, слънцето беше почти залязло. Охранителните кули се издигаха като мрачни силуети на фона на умиращия ден.

— Как ще влезем? — попита шепнешком Ели Санторо.

До него, скрит зад последната редица храсталаци в края на джунглата, Гарза гледаше през бинокъла. Лагерът представляваше голям правоъгълник със стена от изрината с булдозер пръст, която завършваше с палисада от бамбукови колове. На всяка от кулите имаше по двама пазачи, като единият винаги стоеше зад .50-калибровите картечници. Лагерът имаше голяма предна порта от бамбук и бодлива тел, край която пазеха още четирима души. Над бамбуковата палисада в далечния край на лагера можеха да видят руините на стар храм. Наоколо се носеше изненадваща шумотевица: викове, смях и някакво бучене като фон.

— Шумни са — отбеляза Гуидо, който носеше раницата на Гарза на широките си рамене. Той нервно прокара длан по голямата си гола глава.

— Безгрижни — отговори Гарза. — Не им пука кой може да ги чуе.

— Намират се в средата на джунглата — възрази Ели. — Защо да дават пет пари?

— Заради хора като нас — мрачно отговори Гарза.

— Ти все още не си отговорил на въпроса ми — отбеляза Ели. — Как ще минем покрай пазачите и кулите?

— Руините — отговори Гарза. — Те са единственото бяло петно откъм кулите.

Подобно на много от храмовете на маите, и този, който формираше центъра и източната част от стената на лагера, е бил

построен на етапи в течение на няколко века, като всяка династия добавяла по нещо към издигнатото от предходните.

Този пред тях, никога неоткрит, разкопан или ограбен, беше най-малко на две хиляди и петстотин години и навремето сигурно се беше издигал на не по-малко от тридесет метра над земята. Сега достигаше едва шест метра и беше покрит с увивни растения, дървета и гъст листак до такава степен, че трудно се различаваше като дело на човешките ръце.

На Гарза, Ели и Гуидо им трябваше почти половин час, за да заобиколят лагера до далечния край на поляната, а дотогава сенките се сгъстиха още повече. Гарза се оказа прав. На мястото, където храмът се издигаше над бермата от пръст, нямаше палисада и самата стена беше с лека извивка, която закриваше зрителното поле от двете охранителни кули.

Тримата изчакаха още петнайсет минути мракът да се спусне напълно, след което просто излязоха на полянката и бързо започнаха да се изкачват по плетеницата от увивни растения и листак по леко наклонената стена на пирамидата.

— И сега какво? — попита Ели, след като се настаниха зад разпадащите се останки от нещо, което някога трябва да е било голяма каменна статуя на ягуар, поставена в единия ъгъл на стената. Под тях се простираше дългият правоъгълен лагер. В очертанията му се издигаше голяма сграда с ламаринен покрив, на юг се виждаха известен брой по-малки бараки на колове, които стигаха до южната стена и главната порта. А в противоположния край на лагера имаше и голяма ламаринена барака от Втората световна война, марка „Куонсит“. Пред нея на метални подпори се издигаше отворена тента срещу мухи. Отдолу бяха разположени няколко ярки волтови лампи, до които се проточваха дебели гумени кабели, идващи от бараката. От нея се чуваше и приглушеното боботене на генератор. Двете бомби бяха положени върху дебели дървени скелета, които явно бяха специално построени за целта. Под тентата стояха четирима души — тримата изглежда разглобяваха устройствата, а четвъртият ги ръководеше. И четиримата мъже носеха военни униформи, за разлика от камуфлажните бойни комплекти на пазачите и останалия персонал в границите на лагера. И четиримата носеха хирургически маски и бяха китайци.

— Жълтурковци? — невярващо възкликна Гуидо.

— Какво, по дяволите, търсят тук китайците? — попита Ели.

Зад гърбовете им се чу отчетливият звук на заредено автоматично оръжие.

— Може би аз трябва да ви задам същия въпрос — произнесе натъртено един глас от мрака и малко след това пред тях застана Аркади Томас Крус.

— Този проклет тунел продължава до безконечност — измърмори Били Пилгрим, докато сечеше шубраците, издигащи се в тесния проход, който водеше дълбоко навътре в храма обсерватория.

На Фин ѝ трябваша по-малко от десет минути, за да намери входа, но досега бяха изгубили повече от час, за да направят просека през тунела, като единият държеше фенерчето, а през това време другият сечеше с мачетето и останалите инструменти, които Гарза им беше оставил.

— Не бъди толкова зъл — отговори Фин, докато държеше фенерчето. — Това е важно. Тук никой не е прониквал. Мястото е неосквернено. Не може да се каже какво ще открием.

— Буболечки — изръмжа Били. — Ще има бръмбари, а ако няма, тогава ще са змии. А може би и двете.

— Погледни — прошепна Фин и плъзна лъча по стените. Много отдавна, може би преди четиристотин-петстотин години големите камъни са били покрити с дебел слой мазилка. Докато е била все още мокра, са я използвали като платно за поредица фрески, които изпълваха стените на равнището на очите. — Същите като в кодекса, който намерихме на борда на кораба — обясни тя. На стените имаше поредица релефни фигури, които очевидно бяха на испански войници и на мъж със стоманен шлем, но с маянска наметка от пера. — Самият Кортес — измърмори Фин. — Той трябва да е.

— Можеш ли да го разчетеш?

— Не, като изключим това, че и преди пристигането на Кортес мястото е било използвано от кралските особи. Това иска да каже изображението на мъжа с голямата украса на главата.

— Кралска обсерватория?

— Възможно е — кимна приятелката му, — обаче изображението е много по-късно.

— Припомни ми отново защо вършим това посред нощ в центъра на някаква революция в сърцето на джунглата? — попита Били, когато спря да си почине с отпуснати върху коленете ръце, дишайки тежко от усилията да сече стволите на шубраците.

— Гарза има нужда от място за плутониевите ядра — отговори Фин. — Което означава, че трябва да открием езеро под този храм.

— О, вярно. — Били кимна леко. — Плутониевите ядра от водородните бомби, които изглежда са паднали в ръцете на мексиканския наркобарон. — Той вдигна мачетето и започна отново да сече шубраците. — Фиона, как успя да се забъркаш в това? Обясни ми отново. — Младият английски лорд въздъхна тежко. — Последния път бяха тайни шифри в картини на Рембранд и тайфуни. Преди това скорпиони в либийската пустиня и потънали туристически кораби. А още по-рано — откраднати произведения на Микеланджело под нийоркските улици. — Той поклати глава. — За подобни неща наистина трябва талант.

— А може би просто късмет — отговори тя. — Продължавай да сечеш.

— Глупости — изръмжа Били. Замахна отново с мачетето и изведнъж земята под него изчезна, а той пропадна в нищото.

— Ние сме тук за бомбите там долу — отговори сухо Гарза на английски.

— Мексиканци, а? — попита Аркади.

— Център за изследване на националната сигурност.

— Аха — кимна Аркади, но не отмести тъмносивия „Макаров“ от центъра на гърдите му.

— А ти? — попита Гарза. — Кубинец?

— Да.

— Един от онези — кимна Гарза.

— Един от онези — потвърди Аркади. — Кафяв руснак. Понякога ми викат рубинец.

— А китайците?

— Мои приятели.

— Дошли за бомбите?

— Така си мисли Гусман.

— Гусман? Анхел Гусман, наркобаронът?

— Той не се нарича така.

— Не думай.

— Напълно е превъртял. Маниаци не бива да разполагат с водородни бомби. Сталин и водородната бомба не биха могли да съществуват съвместно на тази планета. Сталин трябва да си отиде.

— Звучиш много сигурен.

— Аз съм половин руснак. Ние руснаците разбираме тези неща.

— Защо трябва да ти вярвам? — попита Гарза.

— Първо, защото аз имам пистолет. Второ, защо ми трябва да лъжа, щом вместо това мога просто да ви застрелям? — Аркади погледна към другите двама. — Кои са тези?

— Приятели. Част от археологическа експедиция, която попадна на пътя на едни много големи мравки.

— Чухме, че са наблизно. Гусман мисли, че са чудовища, създадени от неговите бомби. Смята това за знак, че трябва да стане крал на Мексико.

— Иди Амин от Юкатан.

— Нещо подобно.

— Добре, и какво ще правим?

— За начало можеш да свалиш пистолета.

Аркади наведе леко оръжието.

— И сега какво?

— Ще работим заедно. На около километър и половина има обсерватория. На мястото, където бяха бомбите преди.

— Знам го.

— Тези хора имат приятели, които са сигурни, че храмът е построен върху подземно езеро. Ще донесеш ядрата и ще ги потопим в него.

— Ние се готвехме да ги взривим тук на място. Така ще се отървем от бомбите и от Гусман едновременно.

— И ще превърнете няколко квадратни километра от моята родина в пустиня?

Аркади вдигна рамене.

— Във всеки случай няма да е кубинска пустиня. Затова не е мой проблем.

— Не е твой, но е мой.

— Разполагаш ли с възможност да взривиш обвивките?

— В раницата.

— Ние се готвехме да заложим капан на взривателите.

— И да се измъкнете навреме?

— Щеше да е на ръба, но моите китайски приятели са доста сигурни.

— Ако твоите азиатски приятели бъдат заловени, ще се получат големи неприятности. Международни.

— Или ако бъде хванат кубинец — усмихна се Аркади. — Особено половин руснак като мен.

— Най-добре би било, ако е възможно, да го избегнем, след като целите ни са едни и същи. Или поне ти така твърдиш.

— Съмняваш ли се в мен? — попита Аркади.

— Съмнявам се във всичко — отговори мексиканецът. — Такава ми е работата. — Той замълча. — Примирие?

— Засега — отговори Аркади. — Докато решим какво ще правим. Примирие.

25.

— Били!

Известно време не се чуваше нищо, но после Фин долови далечно стенание.

— Били, добре ли си!

— Разбира се, че съм добре. Току-що паднах през пода на маянски храм и си пукнах главата на голям шибан полиран скален блок. Един господ знае, може да се окаже тъпата черупка на някой гигантски мутирал бръмбар, който ще ме глътне цял. Обаче аз не мога да знам, защото тук в тази шибана заешка дупка е тъмно като в бабиния килер.

Той изстена отново.

Фин се засмя на глас. Щом мърмореше така, значи не беше лошо ранен. Тя извади намотаното въже от раницата, която Гарза им беше оставил, и го завърза здраво за корените на някакво растение, които се показваха от стената на коридора.

— Спускам се! — предупреди. След това хвърли края на въжето през назъбения отвор в пода на коридора. Прехвърли раницата през рамо, закачи скобата на фенерчето на колана си, обърна се и започна да се спуска надолу.

Подът беше покрит с дебел слой растителност, прониквала бавно през вековете в изранените варовикови блокове, през които Били беше пропаднал, защото бяха отслабени от влагата и неумолимия зъб на времето. Фин откачи фенерчето и го плъзна из помещението. Беше голямо, дълго най-малко шест метра и наполовина широко. Древният таван се издигаше на около три метра и половина над техните глави. Стената, срещу която се бе изправила, беше гола, с изключение на една-единствена релефна фигура в центъра на свършения кръг. На пръв поглед сякаш представляваше спирала. Фин отмести лъча, за да намери Били.

Светлината го обля, седнал на ниша в скалистата стена да си търка коляното. Зад гърба му на близката стена беше изрисувана голяма фигура на ягуар.

— Е, вече сме тук — отбеляза той. — Въпросът е къде е това тук.

— Погребална камера — каза Фин без колебание. Сърцето ѝ започна да блъска от вълнение. — Мисля, че си седнал върху нейния обитател.

Били подскочи така, сякаш камъкът под него беше нагрят до червено.

Фин насочи светлината надолу.

— Света Дево — прошепна тя.

Лавицата, която Били беше използвал като седалка, всъщност представляваше горната част на голяма правоъгълна каменна кутия. Саркофагът, защото каменната кутия не беше нищо друго, бе направен от големи изсечени варовикови плочи. Беше най-малко метър и двайсет на височина и буквално запълваше единия край на гробницата, от което Фин заключи, че е поне три — три и половина метра дълъг. Стените на нишата и капакът бяха сложно оцветени и издълбани. Цветовете бяха толкова свежи, както в мига, в който преди половин хилядолетие са били положени в мократа мазилка.

Украсата беше класическа: прилепи, ягуари и птици, които се носеха сред прекрасни шарки. В центъра стоеше маянски крал с голяма переста корона на главата и церемониален щит и копие. Гърдите му бяха защитени от броня, направена от квадратни нефритени плочки, а на главата носеше шлем от същия материал с формата на зъбеца се глава на ягуар.

На колана му висеше обсидианов меч със сложна украса, а в едната си ръка държеше обсидианов боздуган.

Другата ръка беше вдигната и сочеше към далечния край на масивния капак, където нещо, което приличаше малко на старата космическа капсула „Меркурий“, се носеше из пространството, следвайки аркоподобна траектория, и оставяше огнена следа.

— Ерих не знам си кой — каза Били, когато светлината от фенерчето на Фин се спря на изображението.

— Фон Деникен — допълни тя. — „Спомени от бъдещето“. Той развива странна теория за древните космически кораби. Исторически НЛО-та. Всъщност това е маянско изображение на планетата Венера, която те смятали за звезда. Почти цялата маянска и ацтекска космология се основава на пресичането на Екватора от Венера. Това позволява почти съвършена математическа точност.

— Не ми обяснявай — усмихна се лорд Били. — Аз имах нужда от помощник, за да избутам изпита по математика. — Англичанинът замълча. — А на мен ми се струва, че сочи към онова кръгло нещо на стената.

Фин насочи светлината към голямото кръгло релефно изображение, което бе забелязала, когато се спусна в погребалната камера.

То беше най-малко шейсет сантиметра в диаметър и дори при внимателно разглеждане наподобяваше фантастичните драсканици на скучаещ ученик. Отляво имаше поредица подобни на стълби спирали, които се спускаха до тесен правоъгълник. От кръглата шарка в центъра му се извиваше цяла поредица преплетени мотиви — сложна бъркотия, която водеше към друг кръг в горния десен ъгъл. И двата кръга бяха белязани с плоския отпечатък на ръка. Фин беше виждала много маянски йероглифи, но никога подобен на този.

— Можеш ли да го прочетеш? — попита Били.

— Нищо не разбирам — поклати тя глава.

— Може би нищо не значи — предположи той.

— Малко вероятно — не се съгласи приятелката му. — Това е кралска гробница. Всичко, което виждаме, е тук по някаква причина.

— Няма езеро.

— Брей, не бях забелязала — отговори Фин и продължи да изучава кръглата шарка.

— Смятах, че само пещерните хора са употребявали отпечатъци от ръце като този — подхвърли Били.

— Характерно е за множество култури, особено за мезоамериканците.

— Докато бях ученик, драсках подобни неща в тетрадката си — спомни си лордът. — Особено в часовете, които не ме интересуваха много. Математика и демотически гръцки. Господин Паймън.

— Паймън?

— Ние му викахме Симпъл. Нали разбираш, Симпъл Саймън среща баничар^[1], тръгнал за панаира...

— Благодаря, схванах го още от първия път — засмя се Фин.

— Всички драскахме такива нещица. После си ги разменяхме, за да видим кой е направил най-сложните лабиринти.

— Точно така — измърмори Фин, докато оглеждаше древната кръгла рисунка на стената.

— Точно така какво? — попита Били.

— Това е лабиринт. Карта. Завързаното нещо почти сигурно е стълбата, която води в кулата на обсерваторията над нас. Правоъгълникът е саркофагът. Другият кръг в лабиринта може да е езерото.

— Откъде ще започнем? — попита Били. — Как ще влезем в лабиринта? Не виждам как ще се измъкнем оттук.

Фин пристъпи напред и зараглежда внимателно картата на стената. Очертаната в релефната фигура длан се намираше в центъра на кръглата шарка по средата на правоъгълника. Сега Фин виждаше ръката върху йероглифа отдясно. Тя внимателно се протегна и постави своята собствена длан върху очертанието, направено преди петстотин години. Размерите странно съвпадаха.

— Натисни тук — измърмори на себе си Фин и направи точно това.

Чу се дълбоко стенание, сякаш цялата земя наоколо изпита болка, и тогава голямата кръгла релефна фигура се завъртя на скрити панти, откривайки черния вход на тунел зад стената.

— Нахални безсрамници — възкликна Били, вторачен в зейналата дупка. — Да крият това там през цялото време.

Фин почувства лек полъх по бузата.

— Тунелът води навън.

— Влизаме, нали? — попита Били. — Обаче какво ще правят другите? Как ще успеят да ни намерят?

— Нямаше ли няколко светещи пръчки в раницата, която Гарза ни остави?

— Е?

— Ще ги разставим като следа, която да следват. Ако искаме да намерим дълбока вода за плутония, това е единственият начин.

Били зарови из сака и извади една шепа шестнайсетсантиметрови пръчки. След като ги преброи, обяви резултата.

— Осемнайсет.

— Трябва да са достатъчно. Строши едната и да вървим.

Били въздъхна. Наведе се над пластмасовите пръчки, строши стъклената ампула вътре и задейства химическата реакция. Мека зелена светлина изпълни погребалната камера. Фин стисна фенерчето и прекрачи отвора. След като праметна раницата през рамо, той я последва с въздишка.

— Два километра и половина, два километра и половина напред към долината на смъртта, препускаха шестстотинте. Напред, Лека бригада! Пригответе оръжията, извика той. Към долината на смъртта препускаха шестстотинте.^[2]

— О, я млъквай! — срязва го Фин.

---

[1] Игра на думи, защото Паймън означава баничар. — Б.пр. ↑

[2] Тук лордът цитира „Атаката на леката бригада“ от Алфред Тенисън. Известното стихотворение описва героичната, но безсмислена атака при Балаклава по време на Кримската война, която завършва трагично за кавалеристите. — Б.пр. ↑

26.

— Това определено няма да се получи — измърмори Ели Санторо, като придърпа кепето си по-ниско над очите, докато пресичаше лагерния плац с останалите.

— А аз вярвах, че всички американци мислят положително — възкликна Аркади Крус, докато водеше Ели и Гуидо към далечната палисада и една от приличните на колиби бараки откъм стената с портата. Той беше намерил за двамата униформи на членове на малката армия на Гусман и сега се готвеше да ги въоръжи до зъби.

— Погледнете наляво — нареди им полугласно.

Ели извърна очи. До колибата стояха три от грубо бронираните горски бъркани.

— Можеш ли да го караш? — попита кубинецът.

— Да.

— А ти? — обърна се той към Гуидо, който се извисяваше над него и беше по-висок от всички войници на Гусман, които Крус беше видял досега.

— Положително — кимна високият холандец. — Безпроблемно.

— Да се надяваме, че това значи да — отбеляза подводничарят.

— Означава — кимна Гарза. — Какъв е планът?

— Ще ви вкарам в колибата с оръжията, ще вземем някои неща, които ще ни трябват, и след това ще направим като Джон Уейн във „Форт Апачи“.

— Моля? — попита объркан Ели.

— „Форт Апачи“, „Тя носеше жълта панделка“, „Рио Гранде“. Нали си чувал за кавалерийската трилогия на Хауърд Хоукс. Ей, гринго, какъв американец си ти?

— А ти какъв кубинец си? — върна му го Ели.

— Който гледа много стари филми по време на досадни патрулирания — засмя се Крус. Той изтича по три разнебитени стъпала и се приведе, за да влезе през отворената врата на импровизирания арсенал. Покритата с ламарини колиба миришеше на сгорещен метал и оръжейно масло. Освен това беше много тъмна.

Ели едва различаваше сандъците с оръжие и рафтовете с подредени върху тях дървени сандъчета и картонени кутии, пълни с муниции. Крус подаде на него и на Гуидо еднакви оръжия. Те приличаха на старите АК-47 с дървени приклади и подцевен гранатомет, който имаше собствен спусък.

— Това са руски гранатомети GP-30 — обясни той, докато им връчваше и брезентовата мешка, пълна със заряди. — Завиваш граната в дулото, докато не чуеш щракване, след това можеш да дръпнеш спусъка. Поставете приклада на рамо, преди да стреляте, защото иначе откатът ще ви откъсне ръката. Обсегът на поражение е около сто и четиридесет метра. Разбрахте ли?

— Да — кимна Ели.

— Аз също — отговори Гуидо, който беше стрелял с нещо подобно, когато в края на 1990-те се беше оказал един от последните холандци, привикани в армията за две години.

Той взе една от набитите руски гранати, плъзна я в дулото и я зави умело в гнездото. Чу се силно щракване.

— Добре — кимна Крус. После подаде на Гарза прилично на базука RPG. — Аз ще карам едното от бъгитата, а ти ще дойдеш с мен. С гранатомета ще вдигнеш във въздуха голямата ламаринена барака, за да отвлечем вниманието, а после ще вземем единия от китайските ми приятели с ядрото. Ти, американецо, ще караш след мен и ще качиш мъжа с второто ядро. Холандецо, ти ще се движиш трети и ще прибереш останалите двама китайци. Единият от тях е техният командир. Казва се Уонг Фей Хунг, но се обажда и на „полковник“. Мъж с грозен белег на лицето, който вече е въоръжен, но Гусман не знае това. Хунг и неговият другар ще са поставили взривните устройства, които донесохте. Задачата на полковника е, ако му се удаде възможност, да види сметката на Гусман. Ще излезем през главната порта и се надявам вашите приятели да са намерили начин да се отървем от ядрата и да се спасим от гнева на Гусман. Вчера сряза един човек на две с мачете. Не беше приятна гледка.

— Много окуражаващ разговор — измърмори Ели.

— Хайде, янки — ухили се Крус. След това излезе от бараката в периметъра на лагера. След него крачеха останалите трима. Никой от местните войници не им обръщаше внимание. Гусман не се виждаше

никъде. Четиримата китайци още бяха скупчени под тентата срещу ламаринената барака.

— Някакъв сигнал, за да дадем знак на полковника, че сме готови? — попита Ели, докато се оглеждаше нервно. Наоколо имаше твърде много хора и прекалено много оръжия.

— Първият изстрел — ухили се подводничарят. — А сега напред.

Без всякакво колебание той се качи на най-близкото бъги за джунглата, махна на Гарза да седне на брезентовата седалка до него и запали двигателя. Гарза се опитваше да направи RPG-то колкото може по-незабележимо, но да си дискретен с ръчен гранатомет е много трудно. Никой обаче не им обърна внимание.

Ели скочи във второто бъги и запали ревящия двигател без гърне на ауспуха. Може би го правеха всяка вечер: патрулиране на периметъра по свечеряване.

Ели чу как зад него Гуидо пали третото „Сузуки“. Чу се рев на мотор, когато кубинският Джон Уейн нададе смразяващ кръвта рев и потегли в облак прах, след което събитията започнаха да се развиват бързо като на кино.

Да кара подскачащото се и олюляващо бъги след Крус и да не го изгуби беше достатъчно трудно, но той не изпускаше от поглед едрата фигура на Гарза, полуизправен на брезентовата седалка, докато се прицелваше с RPG-то в ламаринената барака.

Чу се сух пукот и от задната част на цевта на оръжието с рев изскочи двуметров пламък, а бараката, марка „Куонсит“, сякаш с магическа пръчка беше повдигната във въздуха, след което се разпадна на части пред очите им. С крайчеца на окото си Ели видя как един от китайците грабна нещо от масата край скелето и след това се хвърли в задната част на бъгито. Сега дойде неговият ред. Той завъртя бъгито точно навреме, за да може вторият техник да скочи на седалката до него. Без да каже и дума, мъжът вдигна автомата с подцевен гранатомет, зареди го и се смъкна надолу в седалката си, балансирайки дебелия цев на гранатомета на рамката на вратата.

Ели едва долавяше пукота на бързата стрелба и тогава, когато свърнаха към главната порта, видя ниска, шкембеста фигура да изскача на предната веранда на сградата с ламаринения покрив, където се помещаваше главната квартира.

Мъжът стискаше пистолет в ръката, а на кръглото му лице, украсено с малък мустак, демодее вече от петдесет години, бяха изписани смайване и гняв. И тогава, сякаш в сцена от рисуван филм, лицето всмука само себе си, а след това изчезна в смайващ взрив от втечен мозък, кръв и други черепни тъкани, от които вратът на наркобарона сякаш се беше превърнал в активен вулкан.

Безглавият груп постоя няколко секунди, а след това рухна в себе си като кукла, чиито конци са срязани. Мъжът до Ели закрепил поустойчиво подцевния гранатомет, прицели се над главите на Крус и Гарза и след това стреля. Чу се силен пукот и Ели действително успя да види гранатата да прехвърля предницата на водещото бѳги и да се удря в главната порта.

До себе си чу стенание и с крайчеца на окото си видя, че неговият пътник е вдигнат от седалката и запратен на земята от силата на куршума, който го беше ударил и убил на мига. Нямахше време за скръб и дори за страх. Пред него портата в палисадата избухна в пламъци от граната и рухна в дѳжд от трески. Миг по-късно Ели изскочи от лагера, пое надолу по тясната пътека през джунглата и нощта го погълна. Битката беше свършила, но предстоеше гонитбата.

Фин насочи лъча на фенерчето в отвора. Подът на цепнатината беше напукан и мокър — доказателство, че под него течеше редовно вода. Изглежда имаше и друг проход, като част от лабиринта, нисък заоблен тунел, който щеше да ги принуди да вървят приведени, ако изберяха да тръгнат по него.

— Пак ли дойде време да играем на „Опасност“? — попита Били, когато застана до нея. Откакто се присъедини към екипажа на „Еспаньола“, той стана голям почитател на Алекс Требек, който водеше това пристрастяващо предаване на въпроси и отговори. — Аз съм за царския път.

— Просто защото не искаш да се навеждаш — отбеляза Фин.

— Не е това — възрази нейният приятел, — а защото главният коридор е влажен. Доколкото си спомням, ние търсим вода, нали?

— Печелиш.

— Благодаря.

Фин светна в по-тесния отвор и пое след кръга светлина. Били я следваше отблизо, но преди да тръгне, остави още една светеща пръчка точно на входа, за да отбележи накъде са поели. Почти веднага обаче съжали за своя избор. Лигавите стени на прохода бяха само на сантиметри от раменете му. Щом се отклонеше от идеалния център на тунела, раменете му веднага опираха в стените. Всяко докосване му напомняше в колко тясно и клаустрофобично пространство се намира. Опитваше се да фиксира погледа си върху подскачащата светлина от фенерчето на Фин отпред, стискайки зъби, за да сдържи писъците на паника, които напиреха да изскочат от устата му. Тесните пространства определено не бяха по вкуса му.

Докато напредваха, тънки ручейчета вода започнаха да се присъединяват към малкото поточе на пода. Те сякаш се появяваха от нищото, изскачаха от невидими пукнатини във варовиковите стени и тавана на процепа. След двацет минути вече газеха до колене във вода, а Били запали поредната светеща пръчка и я пъкна в една по-голяма пукнатина в стената.

— Какво ще правим, ако водата стане по-дълбока?

— Ще плуваме — отговори Фин и се обърна, за да му се ухили, но той знаеше, че и тя е разтревожена.

Двамата продължиха напред. Били усещаше нарастващо напрежение и клаустрофобията му се засилваше.

— Опитай се да умножаваш наум. Това ще те разсее и откъсне от мислите ти — предложи Фин.

— Вече ти казах, че никога не съм си падал по математиката.

— Тогава спрягай латински глаголи.

— Amo, amas, amat, amamus, amatus, amant.

— Какво е това?

— Да обичаш.

— Опитай нещо друго.

— Ad praesens ova eras pullis sunt meliora.

— А това какво значи?

— По-добре яйце днес, отколкото кокошка утре.

— Врабче в ръката е по-добре от сокол в небесата?

— Нещо подобно.

— Тихо!

— Silentium.

— Не, наистина.

— Profecto.

— Млъкни и слушай!

Били най-сетне разбра. Застина на едно място и се заслуша.

— Какво?

— Ехо — обясни Фин с доловимо вълнение в гласа.

— Какво означава това?

— Че някъде напред проходът се разширява. Пещера, в която има езеро. Сигурно там се оттича цялата тази вода.

— Тогава да вървим — подкани я Били и те пое напред.

След няколко метра процепът започна да се стеснява още, а студената вода вече ги блъскаше по глезените и дори под коленете. Били беше принуден да протегне ръце и да се вкопчва в лигавите варовикови стени за опора, защото се страхуваше да не бъде повален от бързото течение. Докато се спускаха надолу, стените сякаш започнаха да се приближават една към друга. В началото той помисли, че причината е в трескавото му въображение, което му играеше

номера, измисляйки фантазии а ла Индиана Джоунс, обаче малко по-късно осъзна, че кошмарът е действителен. Стените наистина се спускаха върху му. След няколко минути вече не можеха да вървят нормално, а трябваше да се промъкват странично с носове само на няколко сантиметра от камънаците. Със стесняването на прохода водата естествено се покачи и сега се плискаше под мишниците им. Били знаеше, че не може да понесе още много. Зъбите му започнаха да тракат.

— Добре ли си? — подвижна Фин, обърна се към него и го освети с ярката светлина от фенерчето.

— Продължавай — изграчи той, налагайки си да не спира.

Секунда по-късно светлината изчезна и Били зяпна ужасен, че Фин може да е изчезнала в някаква невидима дупка пред тях. Секунда по-късно лъчът се появи отново и шумът на водата сякаш се усили хилядократно. Били залитна още една крачка напред и изведнъж излезе от стеснението и застана в голяма открита пещера, а водата се изливаше шумно от цепнатината зад гърба му, сякаш изскачаше от спукан водопровод. Фин плъзна лъча на фенерчето наоколо.

— Къде сме?

— В Рая? — отговори Фин с глас, изпълнен със страхопочитание.

Пещерата имаше размерите на голяма еднофамилна къща, на височина колкото триетажна сграда, чийто покрив отдавна беше изчезнал. Точно над тях се виждаше само черното нощно небе, звездите като трепкащи светлини, а пред погледите им се откриваше цялото корито на Млечния път. Пред краката им може би на три метра под терасата, на която стояха, лежеше подземното езеро, а водата от цепнатината се изливаше в него като малък водопад. Точно пред тях, издигайки се от водата като тайнствените блестящочерни канари от „2001“ на Кубрик, лежеше масивна плоча от естествен обсидиан, черното вулканично стъкло, което изобилстваше в Юкатан. Маите и ацтеките са го ценили високо, защото от него са могли да правят оръжия, които не са се затъпявали. Плочата имаше диаметър най-малко шест метра и представляваше почти съвършен кръг, една изпъкналост от широкия варовиков пиедестал, върху който се издигаше в центъра на езерото. Дори от мястото, където стоеше, Фин можеше да види колко фино е обработена силно полираната

рефлекторна повърхност на вулканичното стъкло, в което се отразяваше всяка звезда на нощното небе над тях.

— Гадателско огледало — каза тя, без да отмества поглед.

— Гадаене? — удиви се Били.

— Предричане. Гледаш в огледалото и виждаш бъдещето. Вероятно точно това е вършил нашият мъртъв крал по онова време. Повечето култури го правят под някаква форма. Дори мормоните имат своята разновидност. С подобно огромно огледало можеш да проследяваш звездите, да навигираш из въздуха, да предсказваш астрономически събития. Можеш да се превърнеш в бог в представите на обикновените май от улицата.

Фин насочи светлинния лъч към стената зад тях. Там стоеше голям, груб, изсечен във варовика стол или трон, а зад него — чисто издълбано изображение на стената от същия материал. То представляваше графично представяне на звездното небе, същото като гравираното върху огромния естествен къс обсидиан.

— Седял е на трона и е гледал звездите — започна да размишлява на глас Фин. — Точно като днешните астрономи. — Това беше омайваща картина — двама астрономи с разлика от няколко хилядолетия, които се вторачват в нощното небе.

— Да, ама твоят крал звездоброец не е направил това — обади се Били и посочи към звездната карта. — Виж.

Фин насочи лъча на фенерчето към каменната карта. В основата ѝ стоеше надпис:

Francisco de Ulloa Fecit

— Франсиско де Улоа направи това — преведе Бил. — Значи не е онзи човек в ковчега.

— Не — съгласи се Фин, чиято усмивка започна да става по-широка. — Не е той.

Тя плъзна светлината по изсеченото изображение на звездното поле. То беше твърде подобно на онова, издълбано върху обсидиановото огледало, но някак си различно. Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Карта на съкровище — каза тя тихо. — Истинска карта на съкровище.

— На какво?

— На начина да бъде намерено изгубеното съкровище на Ернан Кортес. Милионите в злато и скъпоценни камъни, които е скрил от Испанската инквизиция.

Били подскочи, когато нещо падна на земята на няколко метра от мястото, където стоеше.

— Мамка му, какво беше това? — Краят на въжена стълба се залюшка пред тях.

Миг по-късно Ели Санторо, ухилен от ухо до ухо, се появи пред удивените им погледи.

— Как ни намерихте? — попитаха и двамата в един глас.

— Очевидно нашият мексикански приятел не ни е имал пълно доверие, затова е скрил джипиес маяк в раницата, която ви даде. Всичко, което трябваше да правим, бе да го следваме.

— Проклет мошеник! — изръмжа Били.

— Какво стана с Гусман? — попита Фин. — А с бомбите?

— Един китаец му пръсна главата. Удивителен изстрел. Останали без водач, хората му се разбягаха из околните хълмове — обясни Ели невъзмутимо.

— А вие имахте ли някакви интересни приключения, докато ни нямаше?

— Едно или две — отговори Фин също толкова невъзмутимо. — Едно или две.

28.

— Добре, но по-добре да ни обясниш още веднъж — кимна Били, — защото все още ни е малко трудно да видим връзката между една петстотингодишна обсерватория в Юкатанската джунгла и джапането из замърсените води на направено от човека езеро по средата на Калифорнийската пустиня, което не е съществувало преди 1906 година.

Британският лорд се огледа наоколо. Бяха изцяло заобиколени от суша. На запад се издигаше планината Санта Роса. На изток планината Чоклит, а долината Коачела на север. Намираха се на около сто и шейсет километра навътре в сушата от Морето на Кортес, както местните обичат да наричат залива, отделящ Мексико от полуостров Калифорния.

Търсачите на съкровища се бяха настанили под тентата на задната палуба на старата баржа, пригодена за жилище, която бяха наели от яхтеното пристанище „Бомбай Шорс“ в южния край на езерото. Да се нарече яхтено пристанище беше доста сериозно преувеличение, след като разполагаше само с триметров пристан и една-единствена лодка за даване под наем. Да се нарече пък тя „баржа за живеене“ също беше преувеличение. Съоръжението приличаше повече на двуцветна алуминиева каравана от 1950-те върху пропускаща баржа, която със сигурност представляваше много точно описание на плавателния съд, който собственикът беше нарекъл „Кларабел“.

На борда се намираха четирима души: Фин, Били, Гуидо и Брайни Хансон, който трябваше да управлява вместо тях земекопната екипировка. Ели Санторо с неопрен и кислородни бутилки на гърба имаше неприятната задача да бъде водолаз и да намества ръчно вакуумната драга. Водата в езерото беше дълбока и с химически кафяв цвят, а на повърхността тук-там се полюшваха обърнали коремите риби.

Аркади Крус, който беше изпитал определено чувство на признателност към новите си съюзници в Мексико, благоразумно бе

решил да дезертира и сега бе пълноправен член на екипажа на „Еспаньола“ в Насау. В момента учеше Рън-Рън Максевъни, шотландецът наполовина китаец, как да псува на кубински жаргон.

— Можеш например да започнеш с онзи испанец — предложи Гуидо.

— Франсиско де Улоа? — попита Фин.

— Точно той — кимна Били.

— Нали той е начертал картата? — попита Гуидо.

— Да — усмихна се Фин. Тя разви малкомащабната карта на Морето на Кортес и полуостров Калифорния върху неустойчивата маса за карти помежду им. — Той е бил приятел на Кортес. Още от много рано действал като негов куриер между Куба и Испания, пренасяйки писмата му до неговата съпруга. Никой не е напълно сигурен, но испанците са отплавали от Акапулко в три малки кораба, построени нарочно за експедицията. Насочили се на север в онова, което днес наричаме Морето на Кортес, кръстено така от Улоа в чест на неговия господар. Стигнали до носа на полуостров Калифорния и открили, както смятат мнозина, устието на река Колорадо. Той оставил два от своите кораби в речното устие, взел най-големия, този който превозвал съкровището, и поел нагоре по реката, търсейки подходящо място за скривалище. Преди обаче да успее да намери такова място, станало тежко земетресение. Разседът Сейнт Андрю е само на няколко километра отгук. От Морето на Кортес дошла приливна вълна, висока почти дванайсет метра. Двата кораба в устието успели да се справят с нея без особено големи затруднения, но корабът със съкровището бил вдигнат на гребена ѝ и отнесен почти сто и шейсет километра навътре в сушата. Когато водата се оттеглила, корабът останал на сухо по средата на пустинята, на място известно по-късно като Салтън Синк, солен басейн, подобен на Солт Лейк Сити, но още по-ниско под морското равнище от Долината на смъртта. Корабът бил заровен наполовина в пясъка. Улоа свършил работата със своите хора и след това се върнали пеша при останалите два кораба. Така се родила легендата за изгубения в пустинята кораб. С течение на годините, когато са се размествали пясъците, няколко пъти са го виждали. През 1906 година една част от дигата на напоителния канал „Импириъл“ на река Колорадо рухнала и в продължение на две години реката се изливала в стария Салтън Синк. Тя потопила почти шестстотин и

четирийсет квадратни километра под вода, преди да успеят да възстановят дигата. Оттогава това място е наводнено и с времето се замърсява все повече и повече.

— Все още не виждам връзка с картата, която намери — обади се Брайни Хансон и запали една от парфюмираните си с карамфил цигари.

— Мисля, че Улоа е взел един от маянските астрономи със себе си — каза тя. — Това е единствената теория, която пасва. Има повече от сто звезди, които един щурман може да използва, за да навигира. Маите са познавали почти петдесет от тях, както и транзита на Луната и Слънцето, транзита на Венера в нощното небе. При достатъчно съотносителни точки, каквито картата на стената показваше, откриването на мястото не беше трудно.

— Значи си сравнила очертанията на картата на стената с компютърна симулация? — попита Брайни.

— Точно така — кимна Фин. — Симулация на нощното небе над Юкатан и нощното небе над Морето на Кортес през 1539. Това е годината, през която Улоа е предприел пътуването. Сравних ги с чертежа на днешното небе. Трийсет и три градуса северна дължина и сто и петнайсет градуса западна ширина. Проста работа.

— Проста за теб — измърмори Били.

— Което е точно тук? — недоверчиво попита Гуидо.

— Плюс-минус стотина метра — намеси се Брайни. — Преносимият странично сканиращ радар показва тежка метална маса точно под нас. Водата е дълбока само пет и половина метра.

— Наистина ли смятате, че това е корабът със съкровището? — попита недоверчиво Били. — Както каза, през 1906 година са наводнени цели градове.

— Заслужава си да проверим — вдигна Фин рамене.

— Да не се бавим твърде много — подхвърли Гуидо и сбръчка нос. — Никога не съм предполагал, че вода може да мирише толкова лошо.

Холандецът беше прав. Температурата на повърхността беше почти трийсет и осем градуса и миризмата на умряла риба и мръсотия беше непоносима. Почти в същия миг сигналната линия, която ги свързваше с Ели под водата, помръдна. Брайни Хансон стана и отиде при големия компресор, който бяха завинтили на задната палуба, и го

включи. Чу се боботене и от вътрешностите на машината се понесе рев, а дебелият гумена вакуумна тръба започна да се издува в металните си скоби, когато помпите заработиха и започнаха да смучат пясък и тиня от дъното. Хоботът на тръбата беше закрепен над метална кошница, която щеше да хваща всяко нещо, засмукано от помпите.

Ели Санторо се показа на повърхността. Той свали маската си, хвърли я на палубата, а после се изкатери по късата стълба. Застана на палубата с изражение на дълбока погнуса върху лицето. Неопренът му беше покрит с лепкава сиво-черна слуз. От него се носеше миризма на канал.

— Долу е направо отвратително — изръмжа той, докато дишаше дълбоко.

— Откри ли нещо? — попита Фин.

— Двуметров слой мръсотия и мъртви гниещи риби. — Той направи пауза и бръкна в малката мрежеста кесийка на колана. — И това. — После се ухили и запрати предмета в центъра на старата маса за карти.

Вакуумната помпа изгъркори и нещо кораво се запъна в нейното гърло. Предметът, изваден от кесията на Ели, проблясваше матово върху масата. Беше почти кръгъл, дебел около шест милиметра и с големината на малка чиния. В центъра имаше грубо щампован испански кръст и също толкова груб отпечатък на годината: 1521. Чинията беше от чисто злато. Хиляда години преди да се превърне в чиния с кръст и дата върху нея, тя бе представлявала скулптирано изображение на Кукулкан, крилатия бог на сътворението, когото майте бяха почитали по времето, когато испанците още са живеели в пещери.

— Съкровището на Кортес.

На следващата вечер в деветнайсет часа атлантическо време една частна „Чесна Мустанг“, регистрирана на името на „Ноубъл Фармасютикълс“, изчезна над Мексиканския залив. Според списъка единственият пътник беше Джеймс Джонас Ноубъл, шеф на огромната фармацевтична корпорация и баща на Харисън Ноубъл, плейбой и търсач на приключения, който беше изчезнал наскоро начело на археологическа експедиция в Юкатан. Не се изключваше възможността да е имало нечестна игра при изчезването на самолета

на фармацевтичния бос. Появиха се мнения, че може погрешка да е навлязъл в кубинското въздушно пространство и да са го свалили. Кубинските власти отказаха всякакви коментари по въпроса.

Два часа след изчезването на Джеймс Джонас Ноубъл кардинал Енрико Роси от кабинета на ватиканския държавен секретар и един от старшите директори на „Банко Венеция“, клон на ватиканската банка в Рим, почина зад писалището си от, както се предполага, масивен сърдечен удар. Той беше на седемдесет и седем и бе известен с това, че пуши по две кутии „Марлборо“ дневно. Папата, който беше негов стар приятел, нареди да се отслужи реквием за Роси три дни по-късно.

Клаудио Суки, разследващ журналист от „Ил Темпо Романа“, беше прегазен в ранните часове на вечерта. За него се знаеше, че работи върху материал за корупцията във ватиканската банка, свързвана основно с кардинал Роси. В резултат на нападението преносимият компютър на Суки беше разбит. Никога не беше открита следа от шофьора или автомобила.

Два дни след смъртта на кардинал Роси и на нещастния журналист Клаудио Суки, Френсис Зейвиър Сиърс, професионалният наемен убиец, се среща с Макс Кеслер, продавач на информация и изнудвач, на една от пейките близо до музея „Смитсониън“. Беше поредният прекрасен ден във Вашингтон, окръг Колумбия, макар и малко влажен за вкуса на Макс Кеслер. Докато чакаше Сиърс, той отхапваше от шоколадова бишкота и отпиваше от етиопското си кафе, купено в „Старбъкс“ на площад „Фарагът“. Облечен в обикновен черен костюм и с евтини черни обувки на краката, Сиърс се появи в дванайсет, както обикновено точно навреме. Носеше сгънат един брой на „Уошингтън Таймс“ в ръката, уговорения помежду им сигнал, че теренът е чист. Кеслер се усмихна, когато той се отпусна на пейката до него.

— Предполагам, че нещата са минали добре.

— Точно така — кимна наемникът.

— Някакви проблеми с кардинала?

— Никакви.

— А с журналиста? Там сякаш имаше малък проблем.

— Не.

— Кубинската връзка с изчезването на Ноубъловия самолет беше добра идея.

— Да.

— Бишкоти? — предложи Кеслер и подаде на Сиърс кафяв хартиен плик. Беше купил няколко с шоколадова глазура, за да отпразнува събитието.

— Не, благодаря — измърмори Сиърс.

— Днес прочетох в „Поуст“ за откритието на госпожица Райън в Салтън Синк. Голям успех.

— Аха.

— Няма ли следи от пробата целатропамин?

— Не.

— Колко време остава, докато новината за лекарството се разчуе?

— По-малко от месец.

— Достатъчно, за да продам акциите.

— Да.

— Това ще ни направи много богати. Успех и за нас двамата, а не само за госпожица Райън и нейните приятели. — Кеслер се усмихна. — Оправихме всичко недовършено.

— Почти — възрази Сиърс.

— Почти?

— Още едно нещо — тихо каза Сиърс.

Без да бърза разгъна вестника на скута си, извади петнайсетсантиметрова спринцовка за източване, каквито използват погребалните агенти, и с безпогрешна ръка я заби в лявата дупка на Кеслеровото ухо. Иглата проникна напълно и Сиърс натисна буталото докрай, преди да я извади.

Кеслер умря мигновено, като очите му изхвъркнаха леко за кратко. Спринцовката беше напълнена с прясна кръв, която Сиърс беше изтеглил от собствената си вена преди по-малко от час. Той остави празната спринцовка на вестника в скута си и отново го нави. Цялата операция, извършена на обществено място, бе продължила седемнайсет секунди. Никой не обърна и най-малко внимание на случилото се.

Повърхностната аутопсия щеше да покаже, че Кеслер е починал от мозъчен кръвоизлив или удар. Смърт, която не можеше да се нарече неочаквана за човек, който поглъща толкова много неща, запушващи артериите с холестерин. По-внимателният оглед щеше да открие

отвора от проникването на гробарската игла в ухото на малкия гаден германец, но на кого му пукаше? Кеслер имаше толкова врагове, че можеха да осигурят работа на специален екип от ФБР за това и следващото столетие. Само легендарният му архив щеше да ги държи под напрежение в течение на десетилетия.

Сиърс за миг се замисли за картонените фишове и се запита дали Кеслер не е направил един и за него. Почти сигурен беше. Загледа се в изстиващия труп, след това бръкна в джоба му и намери комплект ключове. Щеше да направи услуга на света и на себе си. Подпалвачеството не беше негова специалност, но сигурно щеше да успее да стъкми един хубав огън.

— Една последна недовършена работа — измърмори той, пхна ключовете в джоба и се изправи. Остана неподвижен за миг, после бръкна в кафявия книжен плик на пейката до мъртвеца. — Може би все пак ще си взема една бишката — каза наемникът, след това се обърна и си тръгна.

Издание:

Автор: Пол Кристофър

Заглавие: Златото на Кортес

Преводач: Асен Георгиев

Година на превод: 2010

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2010

Тип: роман

Националност: американска

Излязла от печат: 25.05.2010

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-655-121-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9427>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.